

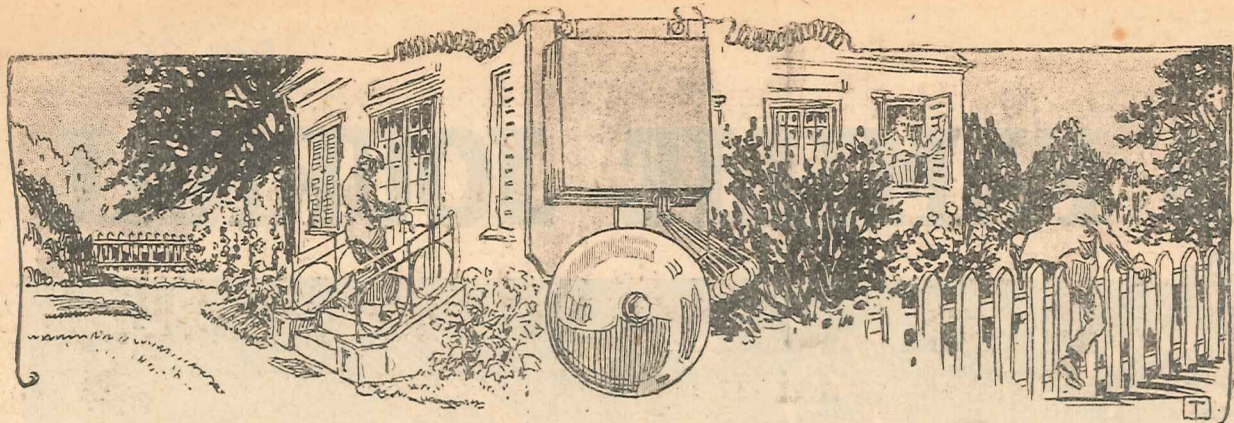
ALLERS FAMILIE JOURNAL

En markbuket.

Vel kan markens vilde blomster ikke maale sig i pralende pragt, i svulmende fylde og døvende duft med sine kultiverede slegtninger, som er vokset op bak havernes lunende gjærde eller i drivhusenes kunstige tropevarme. Men hvad markens vilde blomster mangler i pragt og fylde og duft, opveier de med sin bly, beskedne stilfærdighed, sine rene, blide farver og sin friske vellugt, og en buket markblomster paa et bord — blodrøde valmuer, hvite og gule margueriter og kornblomster, som skjuler sin „blaa, lille kyse bak gitter av straa“ — er en stille fryd for øiet, en nænsom melodi av farver, som meget godt kan ta op kampen med de dyrkede blomsters kraftige og fuldttonende orkester.

Hvorledes man kan lage et dørhaandtak om til et virksomt tyvealarmapparat.

I det følgende er beskrevet uforelsen og virkemaaten av et praktisk, litet alarmapparat, en kviksolvkontakt som er let at utføre og som paa et øieblik kan paasættes ethvert almindelig dørhaandtak og likesaa let fjernes, naar

denne skrues fast til a med skruer, som gaar gjennom a, fra hullet og i retning bort fra a bortskjæres et stykke, svarende til d, en skrue s, som gaar gjennem øverste del av c, men i gevinn (det gevinn som skruen selv skjærer i

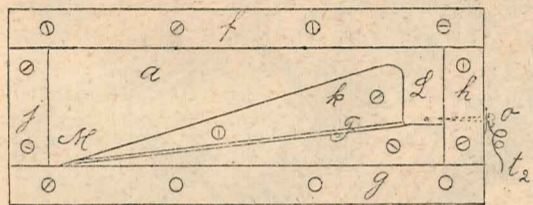

Fig. 1

træet) i nederste del af rummet c sammen om haandtaget.

Av en 1 cm. bred, 5 a 6 mm tyk trælist skjæres 2 stykker, f og g, 12 cm., og 2 stykker, h og j, 3 cm. lange; disse 4 stykker fastskrues paa a saaledes at det hele danner en flat kasse. Listerne skal slutte tæt til a, hvorfor litt kil under listerne samt i hjørnerne for fastskruingen vil avhjelpe eventuelle umojligheter.

En træklods k av samme tykkelse (høide) som listerne skjæres av form som vist fig. 1 og skrues fast til a; denne klods skal slutte tæt til a, liksom

der gennem kviksolvet være forbindelse fra skrue n til skrue o.

En forplate p tilpasses; denne kan være av træ, men mer interessant blir det, naar forplaten er gjennemsiktig, saa at man kan se hvorledes kviksolvet løper. En gjennemsiktig forplate kan lages av glas eller celluloid, den fastgjøres ved hjelp av trælist og kittes tæt.

Naar forplaten p er tilpasset, skrues den etter av, skrues n og o skrues til, og hele apparatet fjernes eller lakeres overalt baade indvendig og utvendig; skrue n og o maa ikke sitte paa plads under lakeringen, for de vil da bli overtrukket med et isolerende lag, som vil hindre strømmens gjennemgang.

Naar lakken er tør, anbringes en liten messing- eller kobberskive paa hver av skrue n og o, og disse skrues ind paa plads mellem underlagskivene og listene paa n og o fastgjøres de to ledninger t₁ og t₂, som skal føre strømmen til og fra apparatet. Litt kviksolv holdes ned i kassen, og forplater p skrues tæt paa.

Forbindes den ene ledning t₁ med en elektrisk klokke, t₂ med et batteri og en mellemledning m med baade klokke og batteri, se fig. 5, er det dannet en strømkrets, denne er dog avbrutt saa længe,

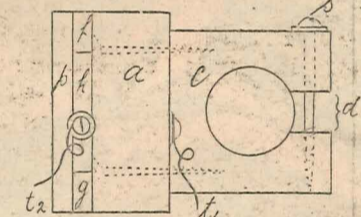

Fig. 4

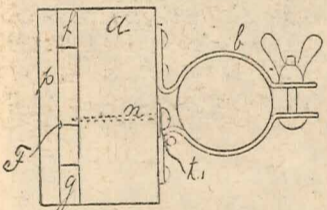

Fig. 3

lindrisk, kan klemmen utføres av træ, som vist fig. 4; et rundt hul, passende til haandtaget, bores i en træklods c,

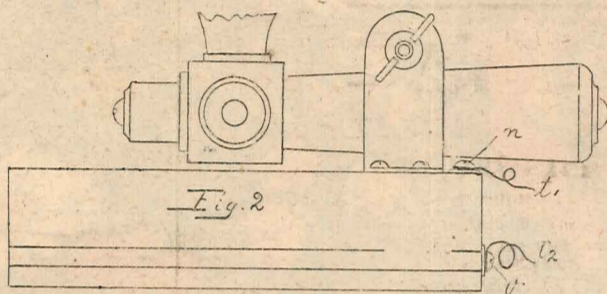

Fig. 2

som apparatet holdes vandret. A fig. 5, og kviksolvet vil være i M. Dreies nu apparatet litt, svarende til den bevægelse som gjøres med et haandtak for at åpne en dør, vil kviksolvet løpe langs øverkannten av k fra M til L. B fig. 5: naar kviksolvet samtidig berører skruene n og o, er strømkretsen stuttet og klokken ringer, og selv om man straks dreier apparatet tilbake til vandret stilling (svarende til, at man slipper haandtaget), vedblir klokken at ringe, indtil kviksolvet har løpt gjennom furen (kanalen) F tilbake til rummet M, hvorved strømkretsen attter brytes. Er forplaten gjennemsiktig, kan man iagttå kviksolvet løp. Kanalen F maa ikke være for stor, da ringningen i saa tilfælde bare blir kortvarig.

Den elektriske klokke kan anbringes hvor som helst man ønsker den, likeledes batteriet; de to ledninger fra batteri og klokke føres til et par klemmeskruer bak paa dørkarmen, til klemmeskrue fastgjøres ledningene t₁ og t₂ til alarmapparatet, naar man ikke ønsker alarmringen, tas ledningen ut av klemmeskrue, klemmen c (eller b) løsnes, og apparatet kan fjernes helt.

Er der allerede installert elektrisk ringeanlæg i leiligheten, og den paa gjeldende dør man ønsker at sikre er forsynt med en utvendig trykknap, T fig. 6, da blir installeringen av alarmapparatet meget let; paa de to ledning-

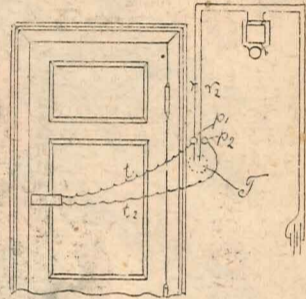

Fig. 6

er t₁ og t₂, som fører til trykknappen, børskrapes isoleringen paa et enkelt sted paa hver ledning, og her anbringes de to klemmeskruer p₁ og p₂, hvor til ledningene t₁ og t₂ forbindes.

De fleste av tilfolds dørhaandtak kan bare dreies nedad; men kan det laagjedende haandtak tilfældigvis dreies baade op og ned, saa vil apparatet, utført som ovenfor beskrevet, ikke virke hvis haandtaget dreies opad. Apparatet kan lages som vist fig. 7, som egentlig er en forbedring av det første apparat.

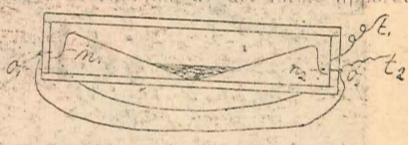

Fig. 7

Kontaktskrue n₁ og n₂, o₁ og o₂ sættes parvis i forbindelse med hverandre med et par stykker ledningstraad som antydte fig. 7, dog skal ledningene ikke henge ned som vist, men fastgjøres langs kanten av apparatet. Det si istnemnte apparat kan forsynes med 2 klemmer (b eller c) paa baksiden og anvendes til baade venstre og høire dør; det først beskrevne apparat er bare til høire dør, men kan naturligvis likesaa godt utføres til en venstre dør.

V. A. I.

Hvorledes man blir kvit en generende rival.

„Hvorledes man blir kvit en generende rival? — Ja, det kan jeg fortælle en liten, sandfærdig historie om. Jeg hadde forleden sat Berenice stevne og stod nu og ventet hende paa det avtalte gatelyorne, da en anden av hendes tilbedere, en kjoleklædt lops, pludselig dukket op i landskapet. Da han saa mig forsøkte han at forringe mine chancer hos Berenice ved at trykke min ellers nydelige næse ut av fasong.

Da han hadde gjort det stille han sig op paa gatelyorne og forsikret at han ikke vilde vike derfra, for han kunde gjøre det i selskap med Berenice! Situationen saa med andre ord ikke videre lovende ut for mig, men skulde jeg her tape hodet vilde det være første gang i mit liv! Det maa aldrig hænde! tænkte jeg og tegnet med blyant en stor diamant paa min rivals flotte, nystroknede kravebryst.

Det vil sandsynligvis forekomme de fleste mystisk, hvorfor jeg netop tegnede en diamant. Men jeg hadde min bestemte hensigt dermed! Hvis man vil kaste et blik tilbake paa b'læde nr. 1, vil man der bemerke en p'akat — et opslag fra politiet som eftersøkte den der hadde stjålet den berømte, store diamant 'Stormogulen', og naar nu politiet saa min rival med sin magtige 'diamant', vilde han bli sat fast, tænkte jeg.

Min mening viste sig at være fullkommen rigtig! Politiets a tid aarvaakne øie opdaget ganske rigtig 'diamanten', — min rival hadde saamen ikke engang selv opdaget den! — og trods sine livlige protester blev han ført bort av retfærdighetens haandhever, mens jeg spaserte avsted med min elskede Berenice. — Ja, slik kan man bli kvit en generende rival, — hvis der netop er stjålet en stor diamant! — s

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 21

22 mai 1919.

43 aarg.

„Kalifenes graver“ i Kairo.

Neue fotogr. Ges., Berlin.

Arabisk bygningskunst

(Til ovenstaaende billede.)

Det hører til de fastslaaede traditioner, at en turist ikke maa forlate Kairo uten at ha besøkt „Kalifenes graver“. Han vilde ogsaa berøve sig selv en stor nydelse, hvis han gjorde det. For disse gamle mameluk-graver er av en vidunderlig skjønnhet og noget av det eiendommeligste, arabisk kunst har frembragt. Gravene ligger et godt stykke vei utenfor Kairo, ved foten av nogen fjelder og ellers i det bare ørkensand. Man bør se dem om aftenen ved solnedgang eller allerhelst om natten, naar de klare stjerner blinker ned fra den tropesorte himmel, da tar de sig helt betagende ut. Da flammer de gyldne halvmaaner paa toppene av moskeerne, og minareternes taarner staar som blanke sverd gjennom mørket. Bygningerne er opført som gravmæler over sultanerne, der regjerte i Ægypten i det 14.—15. aarhundre, og man undres over den sum av rigdom og kunstpragt som er øfret paa dem. Man ærgrer sig en smule, fordi der ikke holdes bedre hus med disse skatter. Tidens tand og ørkenens sand har faret ilde med de gamle murer. Mange av dem holder paa at falde sammen. En gang synker de vel helt i grus. Det vilde være synd. For „Kalifenes graver“ er en av Ægyptens største seværdigheter.

Leola Dales skjæbne.

Av

Charles Garvice.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

Hun gik bort til en bokhylde som hang paa væggen og saa med interesse paa bindenes titler. Der var nogen bøker om landbruk, hvilket man jo maatte vente, men der var ogsaa andre som forbauset Leola i høi grad. Det var nogen med latinske titler og andre som hadde et saa videnskapelig indhold at Leola instinktmæssig følte at de bare hadde interesse for en studert og gjen-nem danned mand. Paa kamingesimsen laa et par piper og over disse hang et gevær og en stor kniv. Paa et smalt bord ved siden av sengen laa endel skrivemateriel og papir som Leola naturligvis ikke tok nærmere i øiesyn.

„Miss, han er en studert mand!“ sa Mrs. Tibbett. „Jeg ser ham ofte læse bøker som er skrevet paa fremmede sprog. Han kan ogsaa tegne — se her, Miss Leola.“

Med et næsten stolt smil aapnet Mrs. Tibbett en mappe som som stod lænet op til væggen. Leola trak sig litt tilbake, men ikke før hun hadde set et glimt av en dygtig utført skisse av abbediet.

„Det er vist ikke riktig at undersøke tingene altfor nøie,“ sa hun, idet hun rødmet og lo litt. „Mr. Kingsley vil kanskje ikke like det.“

„Aa — jovist, Miss,“ svarte Mrs. Tibbett uten belænkning, „det bryr han sig ikke om; han er som sagt den elskværdigste mand jeg har kjendt og han lar barna rote i tegningerne saa meget de vil.“

„Men kanskje han ikke vil være saa overbærende overfor voksne barn, Mrs. Tibbett,“ sa Leola smilende, og saa gik de nedover trappen igjen.

Netop da hun kjørte nedover veien som førte til farmen hørte hun muntre utrop og latter fra barna, og da hun saa op, saa hun Cyril Kingsley selv komme gaende over marken med Mrs. Tibbets Lucy sittende paa sine skuldrer og med resten av barna sværmende omkring sig som bier. En hadde faa hans hat, og solen faldt like paa

hans hode og fik hans korte, krøllete haar til at skinne som guld.

Det var et nydelig og interessant syn, og Leola lot uvilkaarlig ponnyen gaa langsomt. Pludselig gjorde han en dreining med hodet og saa hende. Et øieblik stanset han, men saa hilste han ærbødig og fortsatte sin vei, og med røde kinder og et smil kjørte Leola videre.

Med barna omkring sig gik Cyril Kingsley over gaarden og ind i huset. Klokken var næsten et og følgelig var det middagstid.

„Mor, mor!“ ropte en av de smaa. „Vi har netop møtt Miss Leola.“

„Naa, har dere det?“ sa Mrs. Tibbett og la duken paa bordet. „Det er et godt syn i glæde og sorg, ikke sandt, Mr. Kingsley? Hun har netop været her — Gud velsigne hende! Hun er ikke blit en smule stolt av al herligheten som er blit hende tildel. Tænk Dem, Mr. Kingsley, hun har været over hele huset, baade oppe og nede, og viste interesse for det hele. Ja, hun var ogsaa inde paa Deres værelse,“ sa Mrs. Tibbett leende.

„Var hun inde paa mit værelse?“ spurte han og saa pludselig op med et sælsomt uttryk i ansigtet.

„Ja — De er vel ikke lei over det?“ utbrøt Mrs. Tibbett. „Hun sa selv at De kanskje vilde finde det paatrængende, men jeg sa til hende at De hverken var dum eller stolt, Hun betænkte sig litt, før hun gik ind, og hun vilde ikke se paa Deres tegninger. De er vel ikke sint for det, Mr. Kingsley?“ tilføide hun, da han sat taus og effertænkksom.

„Nei,“ sa han med et besynderlig smil, „jeg er slet ikke sint, Mrs. Tibbett.“

Saa reiste han sig og gik ovenpaa. Ved døren til sit værelse stanset han et øieblik og saa sig om og uttrykket i hans ansigt var næsten andæglig som hos en der skal træ ind i et hellig tempel. Pludselig faldt hans øine paa en baandstump som laa ved døren. Han visste hvem den tilhørte, for han hadde set et lignende baand paa Leolas kjole, da hun kjørte forbi ham.

Han bøide sig ned og tok det op, vendte og dreide det langsomt som om han aldrig for hadde set en slik gjenstand. Saa puttet han det hurtig ind paa brystet som om det var et klenodie. Leola savnet det imidlertid ikke, men kjørte videre saa hurtig som ponnyen — et litet, dovent, egenraadig dyr — lot sig bevæge til at gaa.

Et haveselskap paa Howth Castle, greven av Howths besiddelse, stod paa programmet den dag, og da slottet laa en times kjørsel derfra, og man skulde møte klokken fire, var Leola temmelig sent ute.

Det var likefrem morsomt at høre Mary ydmygt trygle sin frøken om endelig at gjøre toilette i god tid, og det var næsten hjerteskjærende at se Marys ansigt, naar Leola undertiden kom springende op i sit værelse ti minutter før den tid, til hvilken hun skulde være paaklædt, og det selv om det var ved særlige anledninger.

Dette var en særlig anledning, og Leola hadde lovet Mary at hun vilde overgi sig i nennes hænder mindst en halv time, før hun skulde kjøre, og hun vilde ogsaa uten tvil ha holdt sit løfte; men uheldigvis for Mary kom der til frokost ingen ringere person end Mr. Filip Dyce. Han kom ridende og hans rideknegt var med og førte en tredje hest ved tøilen.

Ved Lady Vauxs første besøk paa abbediet hadde Leola ytre ønsket om at faa ride, og Mr. Dyce som la merke til alt hvad Leola sa hadde gjort sig megen uleilighet og tilbragt megen tid med at finde en hest som han ansaa for værdig og passende til hende. Dette var et prægtig dyr med en hud som glinsende silke og ildfulde øine. Leola som saa processjonen

komme sprang op med et glædesrop og for bort til vinduet.

„Er dette Lady Vaux' nye hest?“ sa hun. „For et deilig dyr!“

Filip Dyces øine lyste av tilfredshet. „Miss Dale, jeg har vovet at kjøpe den til Dem,“ sa han. „Liker De den virkelig?“ „Til mig?“ sa Leola. „Aa ja, det er et meget vakkert dyr; men jeg er ræd for at jeg ikke kan ride det.“

„Det vil De snart kunne,“ sa han, idet han tok tøilene fra rideknegten og trak hesten bort til hende. „Den er meget rolig, og jeg tror, den vil bli en god damehest. Jeg har indøvet den hver dag.“

Leola klappet hesten og ropte paa Mrs. Wetherel at hun skulde komme og se den. Mens de stod og beundret den, kom en av abbediets tjenestegutter, og Leola som kom til at huske paa Mary som ventet utaalmodig paa hende, had motstræbende gutten om at føre den til staldene. Gutten nølte et øieblik.

„Miss, staldene er ganske fulde,“ sa han ærbødig. „Denne hest bør ha en lukket baas og der er ingen.“

Leola lo sagte.

„Hvad for noget!“ sa hun. „Jeg trodde, der var plads i staldene til et helt kavaleriregiment!“

Manden rystet paa hodet.

„Ikke siden de sidste hester blev kjøpt, Miss. Men,“ tilføide han pludselig, „jeg kan føre den ned til farmen; der vil den faa det godt.“

„Ja, det er jeg aldeles sikker paa,“ sa Leola saa overbevisende at Filip Dyce vendte sig om og saa paa hende.

Manden gik med hesten til farmen, og netop som han gik ind i stalden, kom Cyril Kingsley gaende over gaarden.

„Hallo!“ sa han med sin dype, klare stemme. „Hvad er det?“

Manden tok av sig luen — alle tjenestefolkene behandlet Mr. Kingsley med stor ærbødighet.

„Det er en ny hest til den unge frøken, Sir. Mr. Dyce har netop bragt den hit.“

Cyril Kingsley gik bort og betragtet hesten fra alle sider med et skarpt, kritisk blik som litt efter litt blev alvorlig og absolut misbilligende.

„Jasaa,“ sa han med et nik.

„Sir, den er pen at se paa,“ vovet manden at si.

„Det er saa mange ting som allikevel slet ikke viser sig at være fuldkomne,“ sa Cyril. „Gi mig den.“ Han tok tøilen og gik frem og tilbake med hesten. „Kom med en tom sæk til mig,“ sa han pludselig.

Manden gik ind i stalden og hentet sækken, og efterat Cyril hadde bundet den om sig, saa den hang ned som en dames kjole, besteg han hesten. Den spidset ører, gav et litet sprang, men tillot ham saa rolig at ride rundt i gaarden. Saa red Cyril Kingsley gjennom porten, berørte den med pisken og satte den i galop. Manden saa dem ride tvers over engen og pludselig saa han hesten springe tilside. Pisken faldt igjen paa dens ryg og den kom tilbake i fuld galop. Dens rytter sprang av og stod og saa paa den med endnu større misbilligelse end før.

„Jeg liker den ikke,“ sa han.

„Er den sky, Sir?“ spurte gutten.

„Ja, den er sky, den er haardmundet og har ikke nogen god karakter,“ sa Cyril Kingsley bestemt.

Som om hesten hadde hørt hvad han sa, la den pludselig ørene tilbake og strakte et ben ut efter en høne som karret i jorden.

„Det var kjedelig, da jo den unge dame skal ride den,“ sa manden.

Cyril Kingsley for sammen og vendte sig mot manden med saa dype rynker i panden som denne endnu aldrig før hadde set i det vakre ansigt.

„Vær ikke saa sikker paa det,“ sa han kort. „Træk den ind,“ tilføide han og gik bort.

VIII.

Skjønt Howths Castle var bolig for en greve, var det hverken saa stort eller saa ærverdigg som Lorme Abbedi; men det var et meget pent sted, og om eftermiddagen, da havefesten fandt sted saa det livlig og straalende ut i solskinn med de grønne bløte græsplæner fulde av lysklædte damer. Lawn tennis, krocket og keglespil var i fuld gang — før ved denne fest bestilte man noget andet end at gaa og drive omkring og kjede sig — og da vognen fra Lorme rullet op gjennom indkjørselen, var de fleste av gjesterne allerede kommet.

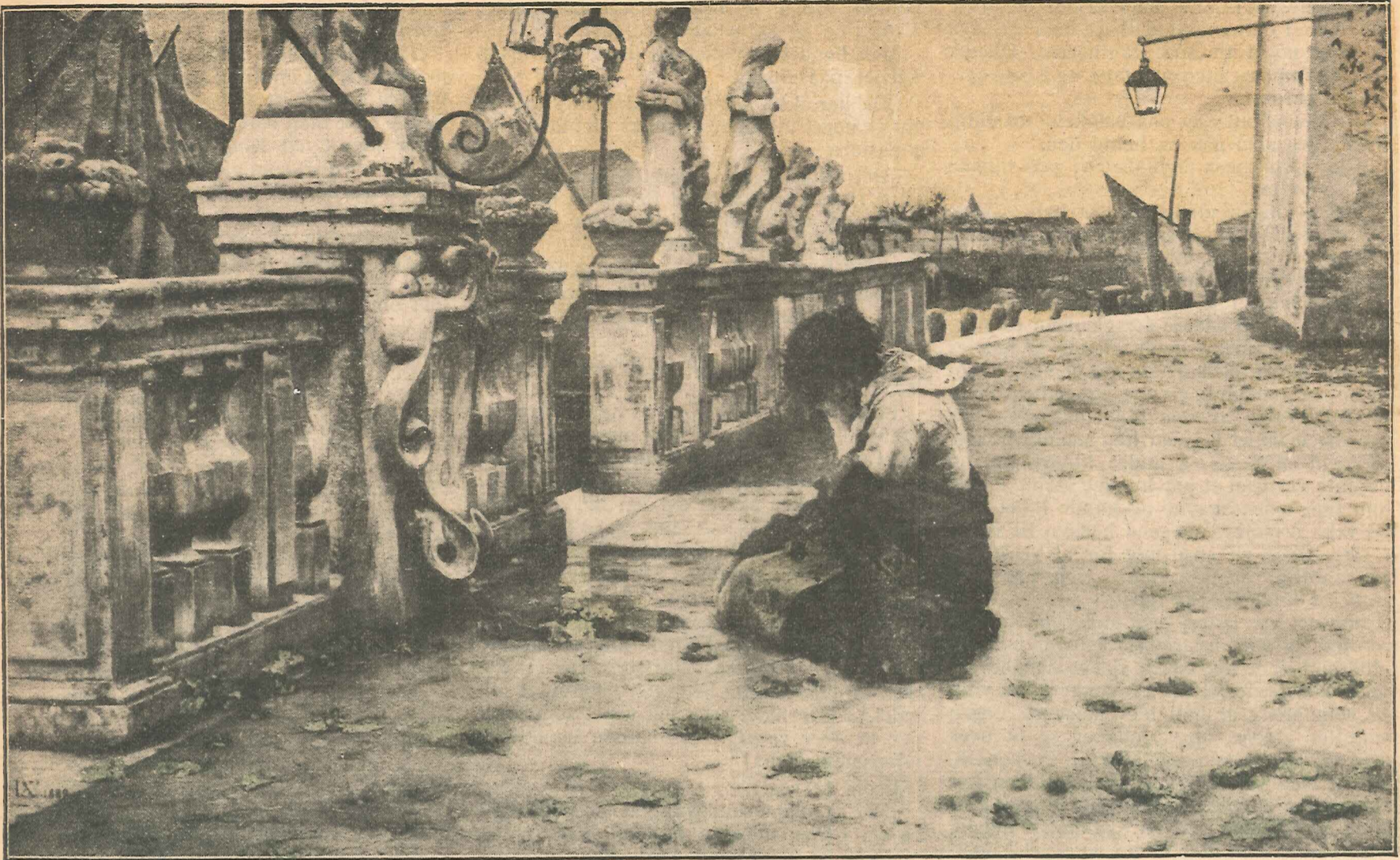
Lady Vaux hadde bedt om plads i vognen, og Mr. Dyce hadde redet ved siden av den. Som sedvanlig var han utad indolent og likegyldig, men en skarp iagttager vilde ha lagt merke til at ikke et ord eller blik fra Leola gik upaaagtet forbi ham, og at der var en alvorlig, grublende tankefuldhet i hans sænkede øine. Hvis nogen kunde ha set ind i hans travlt arbeidende hjerne, vilde han ha opdaget ikke saa liten uro og angstelse. Det var jo meget let for Filip Dyce at erklære at han vilde vinde Lorme Abbedi og dets eierinde, men der var ikke saa faa vanskeligheter ved at gjøre dette forsæt til virkelighet, og disse vanskeligheter forøkedes efterhaanden istedfor at formindskes. —

For det første var det Leolas egen barnslige uskyldighet. Hun var aldeles blottet for forfængelighet, alltid rede til at sætte sig selv i anden rad og derfor var det meget vanskelig at faa gjort kur til hende. Etpar ganger hadde han paa sin rolige, forsigtige maate sagt hende nogen komplimenter, men de var blit mottat med en saa likefrem og ukunstlet forbauselse at han ikke hadde turdet gjenta dem. Saa var det frykten for rivaler. Hvor Leola viste sig var hun omsværmet av beundrere.

Filip Dyce vidste at saasart hun denne eftermiddag var steget ut av vognen og var blit ønsket velkommen av grevinden, vilde mindt et dusin herrer omringe hende for at faa hende til at delta i en eller anden av festens forlystelser. Hans frygt gik ogsaa i en bestemt retning. Det var ikke alene en greve og en grevinde Howth, men det var en Viscount Beaumont, deres eneste søn og arving. Grevens inderligste ønske var at hans søn skulde gifte sig og sætte bo, og Filip Dyce visste meget godt at greven med stor glæde vilde ta imot Lorme Abbedis unge, vakre eierinde som svigerdatter.

Lord Beaumont var omkring 23 aar og var i utseende en motsætning til sin yderst fornemme far. Grevn hadde været militær, hadde været i felten og faat Viktoriakorset og var saa ganske let glidd ind i sin stilling som landadelsmand og hadde tat bopæl paa sit gods, hvor han utviste en sand fyrstelig gjestfrihet. Han hadde haabet at hans søn vilde ha fulgt i hans fotspor, men Lord Beaumont hadde likefra sin tidligste barndom vist stor forkjærighet for ting som ikke passet for arvingen til et grevskap. Han hadde høit og dyrt forsikret at intel skulde faa ham til at bli militær; han avskydde landvæsenet og interesserte sig ikke det mindste for kvæg, med mindre det var paa lerret. Der laa nemlig hunden

begravet. Lord Beaumont var født kunstner og brydde sig ikke om noget som ikke hørte indunder kunstens sfære. Han var meget slank og blond med gult haar som var strøket tilbage fra panden og næsten naadde til snippen. Hans øine var mørke og meget kolde, sa folk; men de som hadde set dem lyse op ved synet av et vakkert maleri eller en prægtig solnedgang forsikret at de var varme og utryksfulde.

„Det skal slet ikke undre mig om Lord Beaumont negter at vise sig i eftermiddag,“ sa Lady Vaux med en kort latter. „Men hvis han viser sig saa vær forsiktig med hvorledes De behandler ham, min kjære Leola.“

„Hvorfor?“ utbrøt Leola og smilte.

„Han er saa egen,“ sa Lady Vaux som hadde haft en samtale med sin bror og nu utferte hans ordrer. „Ser De, han er en inkarnert kvindehater.“

Leola lo sagte.

„Jeg skal ikke friste ham til at forandre mening om mit kjøen.“

Lady Vaux boide sig frem og klappet hende spøkende paa kindet.

„Det vet jeg,“ sa hun. „Men alvorlig talt, kjære, han er frygtelig eksentrisk og skaffer den gode greve mange bekymringer. Man sier at han undertiden stenger sig inde paa sit atelier i flere dager.“

„Jeg er meget nysgjerrig efter at se ham,“ sa Leola.

Lady Vaux saa ikke særlig opbygget ut efter denne ytring.

„De vil bli umaadelig skuffet, min kjære Leola,“ sa hun, „det vil hvis De har dannet Dem nogen passende mening om hvorledes greven av Howths søn burde være. Nogen sier at han ser godt ut, men det kan jeg ikke finde. Jeg liker ikke mænd som ligner voksdunker.“

Hun sendte likesom tilfeldig et blik paa Filip Dyces mørke ansigt.

Et øieblik efter naadde de festpladsen.

Refugium.

Den mester som har skapt dette billede, fører os med sin kunst til Sydens lande. Det er henimot aften, solen holder paa at dale, stilhet og fred sænker sig over naturen og menneskenes sind efter dagens larm og travle færd. En er det dog som ingen stilhet og ingen fred kjender — hun, som knæler ydmykt her foran den hellige Guds moders billedet, som er opstilt ved elvens bred, hvor gatens færdset møtes med skiber som kommer og skiber som gaar i ustanselig strøm, og hvor byens borgere og de færende sjømænd kan stedes til bøn og andagt. Som det er høst utenom hende med visent lov og faldende blader, er det høst i hendes sjæl — sorgens mørke, dystre høst. Skjønt ung av aar er hun saa inderlig fortrolig med de bitre sorger som er saa tunge at bære alene. Hvilke sorger? Hvem lodder kvindehertets dybder. — hvem ser ind i dets skjulte avkroker? Bare det er vist: Da sorgens byrde blev denne kvinde for tung, søkte hun tilflugt hos den, som har hendes hjertes dypeste tillid. Her har hun fundet fred, og her har stilheten under en mild regn av salte taarer sænket sig i hendes sind. Refugium! Det vil si: tilflugt, fristed! Her er hendes fristed — foran billedet av den hellige Guds moder, hvor hun bedende knæler i angerfuld hengivelse.

Som Filip Dyce hadde forutset, kom endel mennesker som var blitt forestillet for eierinden av Lorme abbedi skyndsomt bort til vognen, og det varte nogen minutter, før Leola og hendes ledsagere kunde komme bort til grevinden. Lady Howth hadde naturligvis avlagt besøk paa abbediet og var som alle andre blitt begeistret for Leolas skjønhed og naturlige væsen. Grevinden kysset den unge pike, tok hendes hender i sine og sa:

„Det glæder mig meget at se Dem, min kjære Miss Dale.“ Saa tilføide hun leende: „La dem nu ikke trætte Dem.“

For nogen herrer ventet allerede med ærbødig utaalmodighet paa at føre Leola bort til tennispladsen.

„Jeg kan ikke spille tennis,“ sa Leola.

„Det skal vi snart lære Dem, Miss Dale,“ sa en vakker, ung kaptein. „Jeg skal være Deres medspiller, hvis De vil gjøre mig den glæde —“

„Vi mangler en medspiller i krocket — vi har ventet paa Dem, Miss Dale,“ sa en anden herre, en ung adelsmand fra omegnen.

„Miss Dale kan jo ikke være to steder paa en gang,“ sa grevinden leende.

„Jeg er villig til at avgjøre saken i tvekamp!“ sa kapteinen og sendte den unge adelsmand et lynende blik.

„Men jeg kan hverken spille tennis eller krocket,“ sa Leola med en svak rødme.

„Det glæder mig,“ mumlet kapteinen, hvis jeg faar ha den fornøielse at lære Dem begge deler.“

Det var intet andet for Leola at gjøre end at ta en kulle og stille sig paa plads, og spillet gik sin gang. Pludselig begyndte et musikkorps at spille en vals, og stemningen kom nu paa høidepunktet. Nu var det lykkes Leola at sætte sig litt ind i spillets regler og hun hadde ogsaa av og til gjort et heldig slag; men hun var ogsaa blitt meget varm, og idet hun leende erklærte at være træt, satte hun sig ned.

Hun blev straks omringet og overvældet med tilbud om rødvin, champagne og is. Da hun pludselig saa op, opdaget hun Filip Dyce ved siden av sig; hans halvt lukkede øiner var fæstet paa hende med den sædvanlige skjulte skarphet. Det var ikke første gang siden deres bekjendtskap at Leola la merke til det gjennemtrængende blik i disse øiner og ved flere anledninger hadde det forvirret hende og fylt hende med en usikker følelse av uro og mishag. Og idag — midt i det klare solskin og under den muntre latter av hendes lille hof av tilbedere syntes de pludselig at lægge et tryk over hende. Hun reiste sig brat op og viftet sig.

„Det er saa varmt i solen,“ sa Filip Dyce. „Skal vi ikke gaa bort i skyggen?“

Nu begyndte der netop et nyt spil, og han og Leola blev tilfeldigvis alene.

„Hvor er Mrs. Wetherel?“ sa hun. „Jeg har ikke set hende, siden vi kom hit?“

„Det er flere som spaserer inde mellem buskadsene. Skal vi slutte os til dem?“ sa han.

Hun la sin haand paa hans arm og de gik ind under de kjølige skygger fra laur-

bærtrærne og tujane; men skjönt de hørte stemmer i deres umiddelbare nærhet, saa de ikke noget til Mrs. Welherel. Tilslidst kom de ind i en liten plantage, og Leola savnet sin parasol.

„De har glemt den paa bænen,“ sa Filip Dyce, „jeg skal gaa og hente den.“

„Gjør Dem ingen uleilighet; vi gaar tilbake dit,“ sa Leola.

„Det er ingen uleilighet,“ sa han. „Hvis De vil vente her i skyggen, skal jeg være tilbake om et par minutter.“

Leola satte sig paa en trøstamme og saa sig omkring. I det fjerne glitret en liten sjø som saavidt kunde ses gjennom de fine, unge trøstammer. Leola glemte at hendes kavaler hadde bedt hende om at vente; hun reiste sig aandsfraværende og slentret langsomt i retning av den blinkende sjø. Der var ingen busket sti, saa hun maatte trænge gjennom buskene og andre hindringer, og før hun var gaat et par hundre skritt, hadde hun tapt sjøen avsyn og kunde i det hele ta ikke orientere sig med hensyn til veien.

„Mr. Dyce vil anse mig for at være meget uhøflig,“ tænkte hun. „Jeg faar vist se til at finde tilbake igjen.“

Men det var lettere sagt end gjort og som resultat av sine bestræbelser fandt hun sig pludselig nede ved selve sjøens skogbevokste bred. Sceneriet var saa vakkert, saa vilt og romantisk, at hun blev staaende nogen minutter aldeles ubevægelig og se ut over den søvlglitrende flate, avbrutt av vandliljer og blaa vandklokker. Vegetationen her var næsten tropisk, og man kunde godt indbilde sig at staa ved en sydlandsk innsjø, istedetfor ved en liten dam i en engelsk adelsmands park. Hun vilde netop gaa videre, da en stemme ropte halvt bydende, halvt bedende:

„Rør Dem ikke — bli staaende!“

Leola blev saa ræd at hun naturligvis viste sig ulydig mot den givne ordre og hurtig vendte sig i retning av stemmen. Halvt skjult av det vildtvoksende, indfiltrerte løv saa hun et stafeli og bak det en blond, ung mand, i hvem hun straks efter beskrivelsen gjenkjendte Lord Beaumont. Da hun saa sig omkring, reiste han sig, og med en blanding av forlegenhet og skuffelse løftet han paa sin bløte hat.

„Det gjør mig ondt at jeg skræmte Dem,“ sa han, „men jeg holdt netop paa at tegne Dem i forgrunden og jeg var saa ræd for at De skulde røre Dem, før jeg blev færdig.“

Leola smilte, nu var hun igjen ganske rolig.

„Jeg skal gaa tilbake igjen,“ sa hun paa sin naturlige maate. Hun vendte tilbake og forsøkte at indta sin forrige stilling.

„Tak, mange tak,“ sa den unge lord ivrig, og fra siden kunde hun se at han arbeidet med forceret fart.

„Storartet!“ hørte hun ham mumle, „det er venlig — meget venlig av Dem. Det er netop det rette lys — saa —“

„Er De færdig?“ spurte Leola rolig som hun vilde ha spurt en fotograf.

„Ja — næsten. Nu er jeg færdig —“

„Farvel,“ sa Leola og vilde gaa.

„Vent litt!“ sa Lord Beaumont, halvt nervøst og halvt ærgerlig. „Bli litt — jeg mener — De maa ikke gaa, før jeg har takket Dem!“

Han bante sig vei gjennom buskene og underskogen og skyndte sig bort til hende med hatten i haanden. Leola stod smilende og ventet.

„Jeg er Dem meget forbunden,“ sa den unge Lord, „meget forbunden. De har git maleriet værd — ja, det har De — uten det vilde det ikke ha været noget — jeg mener uten Deres ansigt og skikkelse. Jeg er ræd for at jeg var meget uhøflig og — —“ han

stanset, for hans forlegenhet vokste under Leolas ro og naturlige værdighet.

Men hendes venlige smil jaget hans usikkerhet paa flugt.

„De har ikke noget at takke mig for,“ sa hun, „noget minutter er svært litet at skjænke andre.“

„Det vilde ikke ha været til megen nytte uten Dem selv,“ sa Lord Beaumont, der som kunstner var optat av sit billede og ikke tænkte paa at si komplimenter.

Leola lo med sin søte, naturlige latter.

„Det glæder mig at jeg har været til litt nytte,“ sa hun, „for en gangs skyld i mit liv.“

„Kom og se,“ sa han og gik bort til stafeliet.

Leola fulgte med — han maatte række hende haanden for at føre hende gjennom det tette, sammenfiltrerte buskads — og der undslap hende et utrop av beundring. Det var en vakker skisse av den del av parksjøen, for hvilken hun stod, og hendes figur gjorde en glimrende virkning og var anbragt med smag og dygtighet. Ansigtet var naturligvis ufuldendt.

„Kanske,“ sa han og saa alvorlig paa hende — „kanske De vil tillate mig at fuldføre maleriet — jeg mener ansigtet. Det er skade,“ tilføide han og betragtet tankefuldt billedet, „at De ikke sat i det træet som henger ut over vandet. Det kunde ha bli en glimrende Ofelia!“

Leola lo sagte.

„Det er neppe sandsynlig at jeg vilde klatre op i træet uten en bestemt hensigt. — Maleriet er meget pent. Hvor deilig de vandliljerne er! Det er som om de virkelig svømmer paa vandet.“

„Nei, si ikke det,“ sa han alvorlig. „Betrakt originalene her“ — han pekte paa en deilig klynge under et fremhængende træ — „se hvor friske de er — se paa den deilige hvit-matgule farven — og se paa mit fuseri. Se — men vent til jeg har plukket en til Dem —“ han sprang bort til et træ, kastet sig tvers over det, bøide sig frem og grep etter en av de peneste blomster i klyngen. Nu vet alle som kjender litt til denne nydelige, egensindige blomst, hvor fast og seigt den klynger sig til sin stengel. Lord Beaumont trak i blomsten, men den trak øiensynlig ogsaa i ham, for pludselig gled han uten et ord eller skrik fra træet ned i vandet.

Et øieblik var Leola tilbøielig til at le; det var et saa uventet komisk syn. Men da det bleke, vakre ansigt nu kom op til overflaten, saa hun at vandet var dypt og at han ikke kunde svømme. I samme øieblik sprang hun bort til træet og ropte om hjelp. Men skjönt hun bøide sig frem saa langt hun kunde, var hendes armer ikke lange nok til at naa den kjæmpende mand. Han forsvandt to ganger under overflaten — hun holdt op at rope, nærved at besvime av skræk — men da hun selv holdt paa at falde uti vandet, følte hun sig grepet av et par hænder og næsten kastet om i græsset, og i samme øieblik hørte hun et plask som av en der hopper i vandet.

I neste øieblik var der to ansigter over vandets overflate: Lord Beaumonts — og Cyril Kingsleys. Før hun sanset den kjendsgjerning at han var i nærheten var de to mænd oppe paa bredden og den ene knælte ved siden av hende. Hun reiste sig, grepet av en let svimmelhet og følte at en sterk — og vaaf arm laa om hendes liv. Det var Cyril Kingsleys arm.

„De slog Dem vel ikke? Tok jeg for haardt?“ sa han. „Tilgi mig.“

Hun trak pusten dypt.

„Nei, nei,“ sa hun, „tænk ikke paa mig.“

„Der er ingen anden at tænke paa,“ sa Lord Beaumont.

Han talte meget rolig, men i hans stemme var der en underlig styrke og dybde som fik de andre til at se op paa ham. Han var meget blek men rolig, og da han fæstet sine øiner paa Cyril Kingsleys ansigt, var der en glans i dem som gjorde Cyril forlegen og fik Leolas kinder til at blusse.

„Sir,“ sa han, „De har frelst mit liv.“

Han strakte ut haanden.

Cyril Kingsley tok den smale, fine haand i sin — den var vaaf og varm og sluttet sig fast om hans.

„Aa nei, slet ikke,“ sa han med en kort latter, „De hadde nok klart Dem uten mig.“

„De har frelst mit liv,“ gjentok Lord Beaumont. „Vandet er ni fot dypt og jeg kan ikke svømme. De har frelst mit liv — skammer De Dem over det?“

„Nei, nei, absolut ikke,“ sa Cyril og trykket hans haand, „hvis jeg virkelig har gjort det, saa er jeg sikker paa at det var værd at frelse.“

„Det vil vise sig,“ sa Lord Beaumont, „det skal vi opdage sammen, for vi skal være venner.“

Cyril Kingsley trak sig tilbake som om han pludselig kom til at tænke paa noget.

„Det skal ogsaa vise sig,“ sa han rolig.

„Mit navn er Beaumont,“ sa Lorden og saa spørgende paa ham.

Da sa Leola ivrig:

„Denne herres navn er Kingsley — Cyril Kingsley. Han har frelst Deres liv!“

„Jeg vet det!“ sa Lord Beaumont. „Madame, jeg misunder Dem Deres ven — han skal bli min, hvis han vil det.“

Da sa Cyril Kingsley med et rolig, fast blik i sine øiner:

„Denne dame er Miss Dale, Mylord, eierinden av Lorme abbedi, og jeg er ikke hendes ven i den betydning De mener. Jeg er i hendes tjeneste.“

Lord Beaumont saa vantro paa ham, paa hans kraftige, elegante skikkelse.

„De — i en tjenende stilling?“

„Ja — i en tjenende stilling,“ gjentok Cyril Kingsley rolig. „Godmorgen, Mylord.“

„Vent litt!“ utbrøt Lord Beaumont.

Men naar Cyril Kingsley hadde besluttet at gaa, saa stanset han sjelden.

IX.

Lord Beaumont stirret paa Leola; en svak rødme farvet hendes kinder, men hun møtte rolig og fast hans blik. Hans naade saa paa de busker, gjennom hvilke Cyril Kingsley var forsvundet, og han sa vantro:

„Et tyende — han — et tyende?“

Leola rystet langsomt paa hodet.

„Jeg tror ingen anden end han selv vilde kalde ham saaledes,“ sa hun rolig. „Han bestyrer Home farm.“

„Deres Home farm?“ spurte Lord Beaumont.

„Abbediets farm,“ sa Leola.

Lord Beaumont stirret paa vandet, øiensynlig fordypet i tanker.

„Han har et fornemt og nobelt utseende,“ sa han. „Hvis nogen har race i sig, saa er det Mr. Kingsley. En farmer — nuvel — jeg kjender farmere — baade unge og gamle — og han er den peneste og fineste type paa en farmer som jeg nogensinde har set.“

„Lord Beaumont, burde De ikke gaa op og skifte klær?“ spurte Leola venlig.

„Skifte klær? Jo — jovist — jeg tror, jeg fryser litt — han for gysende sammen. Jeg hadde næsten glemt den dukkerten jeg fik.“

Han begyndte at samle sammen sine malersaker.

„Jeg skal bære feltstolen,“ sa Leola, som

var ivrig efter at faa ham op.

„Vil De? Mange tak,“ sa han. „Jeg sæt-ter pris paa selv at sørge for mine ting, andre er ofte skjodesløse. — Men, Miss Dale, jeg er sikker paa at De har anset mig for og endnu anser mig for en meget ubehøv-let person.“

„Nei,“ sa Leola naturlig, „jeg har slet ikke tænkt paa det. Hvorfor skulde jeg det?“

„Fordi jeg ikke fulgte med min familie, da de var over og avla Dem et besøk,“ sa han. „Det var uopdragent, men jeg opfø-rer mig i almindelighet uopdragent. Folk sier jeg er eksentrisk fordi jeg ikke bryr mig om hester og hunder og heller vil male en fugl end at skyte den. Og de unge da-mer — ja, jeg vet ikke hvad de sier, men jeg er tilbøielig til at tro at de betragter mig med en blanding av avsky og foragt som jeg gjengjælder av mit ganske hjerte.“

„Naar jeg har baaret Deres stol op til huset, Lord Beumont, saa skal jeg befri Dem for mit utvilsomt ubehagelige nærvær,“ sa Leola med et rolig smil.

„Jeg fortjener dette svar,“ sa Lord Beau-mont og rystet sit lange, vaate haar. „Men De skal vite at jeg ikke indeslutter Dem i min almindelige bedømmelse av kvinder-ne, da vilde jeg ikke ha uttrykt mig saaledes. Nei, jeg hadde næsten glemt at De var en ung dame,“ tilføide han alvorlig.

Leola lo sagle.

„Lord Beumont, er det en kompliment?“

„Det er sandheten,“ sa han, „jeg likte Dem i samme øieblik jeg saa Dem, og da De talte, slog den tanke som et lyn ned i mig, at hvis De hadde været en mand, vilde jeg ha valgt Dem til ven.“

„Det gjør mig ondt — De maa undskylde at jeg tilhører kvindekjønnen,“ sa Leola, idet hendes øiner straalte muntert og satirisk.

„De tror sikkert om mig at jeg er en stor nar,“ sa han, „fordi jeg sier hvad jeg tæn-ker, hvilket jo folk ikke pleier at gjøre. Vi har jo faat talens bruk for at skjule vore tanker; folk lever efter den regel. Jeg tror ikke paa det og derfor kan jeg ikke komme ut av det med mine medmennesker.“

„Hør, jeg tror at De faar en alvorlig for-kjølelse paa halsen, hvis De ikke skynder Dem og skifter klær,“ sa Leola.

„Nuvel da,“ sa han og gik opover trappen, „jeg skal gaa ind og bytte klær, hvis De vil gaa ind i mit atelier og hvile Dem litt.“

„Jeg vil gjerne hvile mig litt,“ sa Leola rolig, og de to gik ind i huset.

Da de kom ind i hallen, kom en tjener netop nedover trappen; det var Lord Beau-monts kammertjener. Tjeneren saa taus paa sin herres vaate klær, saa vendte han om og gik lydløst og hurtig op igjen. Det var en fast regel der i huset, en regel som ingen turde bryte, at der aldrig maatte uttrykkes nogen overraskelse over det, hans naade gjorde eller sa.

„Denne vei,“ sa Lord Beumont, „min hule ligger i første etage.“

Leola fulgte ham ind i et værelse, arran-geret og med lys som i et atelier. Det var et pent værelse, kunstnerisk i hver betyd-ning av ordet like til det gamle gobelintapet, der hang ned som bakgrund for de nydelige studier og statuer av parisisk marmor. Paa et staffeli stod et halvfærdig billede. En mand i rustning fylde forgrunden, mens no-gen andre skikkelser, ogsaa fra middelal-deren, var gruppert omkring ham. I et hjør-ne, helt ute fra væggen, stod et nydelig piano i kasse av utskåret eketræ med smale felter. I nærheten av det stod en guitar og en harpe og forskjellige notehefter laa spredt om-kring.

(Forts.)

Haven var blit en kirkegaard, drømte han o: hvert blomsterbed en grav, og da hun la rosmarinknop-pene i sit krus, mistet hun kruset, saa det knustes. Var det et varsel om hendes elskedes død?

Sanger he e verden synger

Rosmarinbusken. Ukrainisk folkesang.

Gjennem Sydruslands stepper bugter elven Dnjepr sig frem som en kjæmpeslange, og langs dens bredder ligger Ukraine eller „Grænselandet“, som dets navn betyr. Det folk som har hjemme her, ukrainerne, har gjennom aarhundrer maat-let bære de undervungne folkesags tunge læn-ker. I middelalderen huserte tartarerne vildt blandt ukrainerne, brændte deres byer og dræpte indbyggerne, og siden levde befolkningen i aar-hundredlangt fiendskap med litauerne og polak-kerne, indtil de for elpar hundre aar siden kom under Rusland. Under verdenskrigen har som bekjendt ukrainerne oprettet sin egen republik.

At en lidelsesfuld national fortid som denne har maattet sætte sine dype spor i folkesjælen er naturlig, og ved siden av den ukrainske na-tionallitteraturs kraftfulde heltedigtning, som er av overmaade høi poetisk værd og paa slavisk sprogomraade bare overgaas av de serbiske helte-digter, træffer man en rik og inderlig ukrainsk folkepoesi, som er almindelig beundret blandt kjendere. Til denne hører de ældgamle jule-sanger og de vakre vaarsanger, der hilser solens gjenkomst og naturens opvaaknen. Men per-

lene blandt denne folkedigtning er dog de skjøn-ne sanger, hvori hjemlandets pris synges, og kjærlighetens sorg og fryd tolkes.

Karakteristisk for den sidste slags er den lille, vemodfulde sang, som nedenfor findes gjengit — sangen om rosmarinbusken, hvis faldende knopper varsler den elskedes død. Vi man rig-tig sætte sig ind i den stemning som en saadan enkel, tungsindig melodi og tekst kan skape, maa man i tanken henflyttes til en ukrainsk bjelkehytte, paa hvis treskel en stille aflænstand, mens solen holder paa at dale, en ung ukrainsk bondepike i den klædelige nationaldragt lar fingrene leke over den ukrainske lyres, kob-za'ens strenger, mens hun synger:

Inat jeg hadde saa sælsom
en drøm, saa tungsindig, trist:
jeg saa i haven blomstre
en rosenmarickvist.

En kirkegaard var min have,
en grav var hvert blomsterbed,
fra busken drysset langsomt
hver knop til jorden ned.

Jeg sanket knoppene sammen
og lagde dem i et krus,
men kruset slap av haanden
og knustes mot havens grus.

Derfra jeg perler saa rulle
og draaper som rosen rød
Hvad skal min drøm betyde...
ak, elskede, er du død?

I Nat jeg had - de saa sæl - som en
drøm, saa tung-sin - dig trist. Jeg saa i ha - ven
blom - stre en ro - sen - ma - ri - e - kvist.

Forberedelserne. — Efter E. Grützners maleri.

Photogr. Union, München.

Et av de gammeldagse billeder, som driver litt godmodig skjemt med fortidens klosterbrødrer, der som bekjendt av og til kunde faa ord for at naere en større interesse for visse jordiske nydelser end egentlig stemmende med de strengeste forsagelsens lover. De tre glade munkar her horer oisynlig til denne kategori. Den tilfredse forventning, hvormed de gir sig ikast med forberedelserne til maaltidet, er ikke til at ta feil av. Den ene har sat kniven i det nystekte, kulerunde brød, den anden skjænker i ølkrusene, og den tredje lar med et velbehagelig smil oinene gli henover den voluminøse skinkestek, som er sat midt paa bordet. Ikke netop noget særlig lukullisk maaltid, men dog overdaadig nok til at lyse op i disse tre gamle eneboeres tilværelse.

I mai.

Nu har vi dig, hvor egen mai,
Du friske, søte, milde —
Snart blander sig med størefloitt
Den klingre lerketrille —
Og alle knopper presser paa,
Ak, ut av svøpet vil de smaa --!
Og vove kjekt mot solen,
Det grønne skjær i kjolen —

Litt kjølig var dit første smil,
Litt spæd din sprøde ynde —
Du lignet en, som evnerik,
Ei vet ret at begynde —
Man ventet hist, man ventet her —
I marker, enger, myrer, kjær —
Mens du, en liten kulds kjær brud,
Stod raadløs i ufærdig skrud.

Men nu den store, rike sol
Med tifold styrke skinner —
Og lægger herlig gyldenlød

Paa dine unge kinder —
Den kryster dig, saa sterkt, saa ømt,
Som ingensinde du fik drømt —
Og lægger sommersødme,
Paa læbens sarte rødme —

Og alle maa vi elske dig
Og løpe dig imøte —
Med jubel vi bekranser dig,
Du friske, milde, søte —
At du er aarets gode fe,
Kan selv den ganske blinde se —
Og alle lyse sommer haab
Av dig faar liv og vekst og daab —!

Betty Tofte.

Tankesprog.

Troen paa det gode er det, som gjør det gode
levende, og i denne tros tegn vil vi seire.

Den som besværer sig meget over menneskers
utaknemlighet er litet værd. Han har aldrig tjent
andre av menneskelighet og godhet, men bare
av egennytte.

I storbyen er der ikke længer plads nok paa gaten.

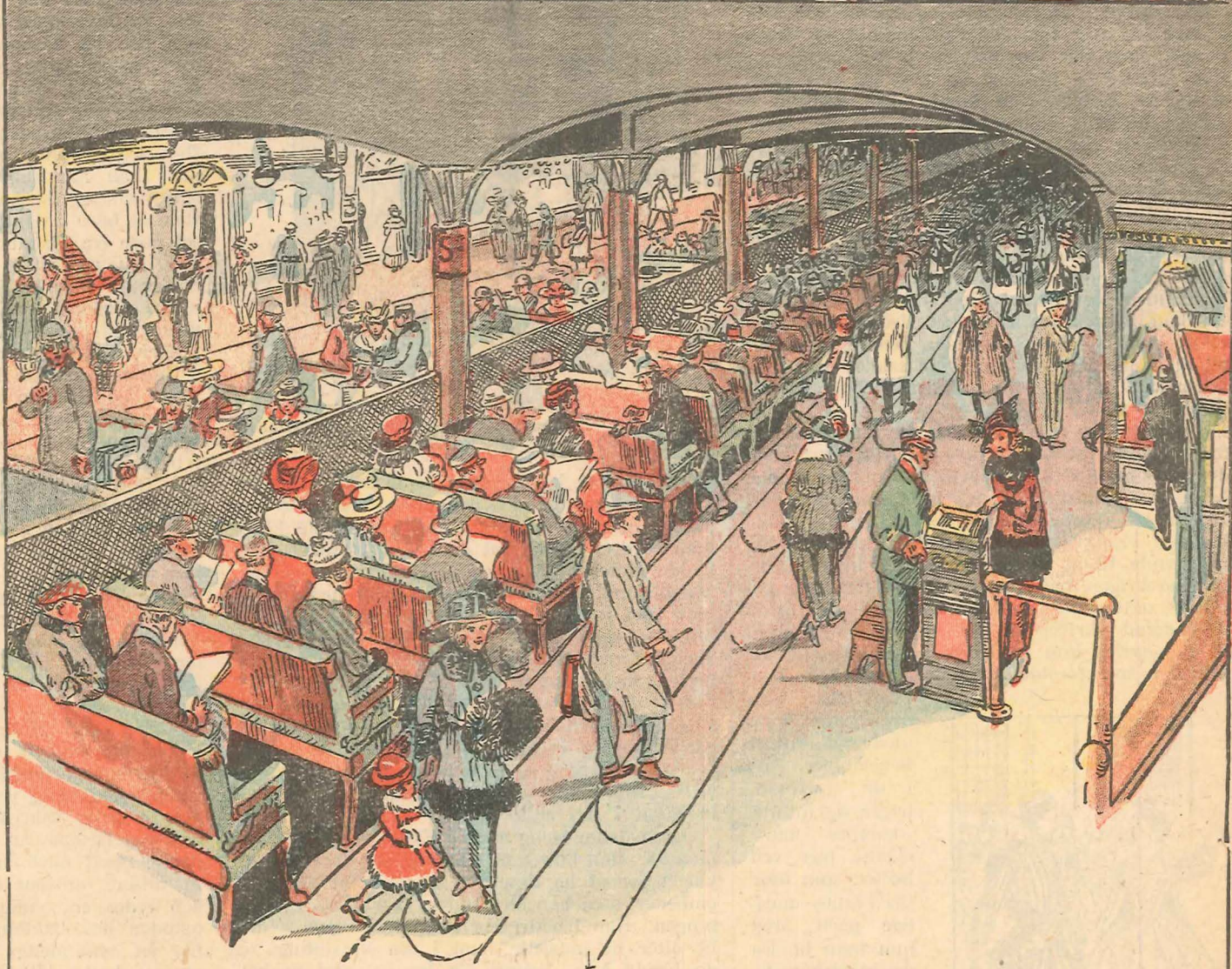
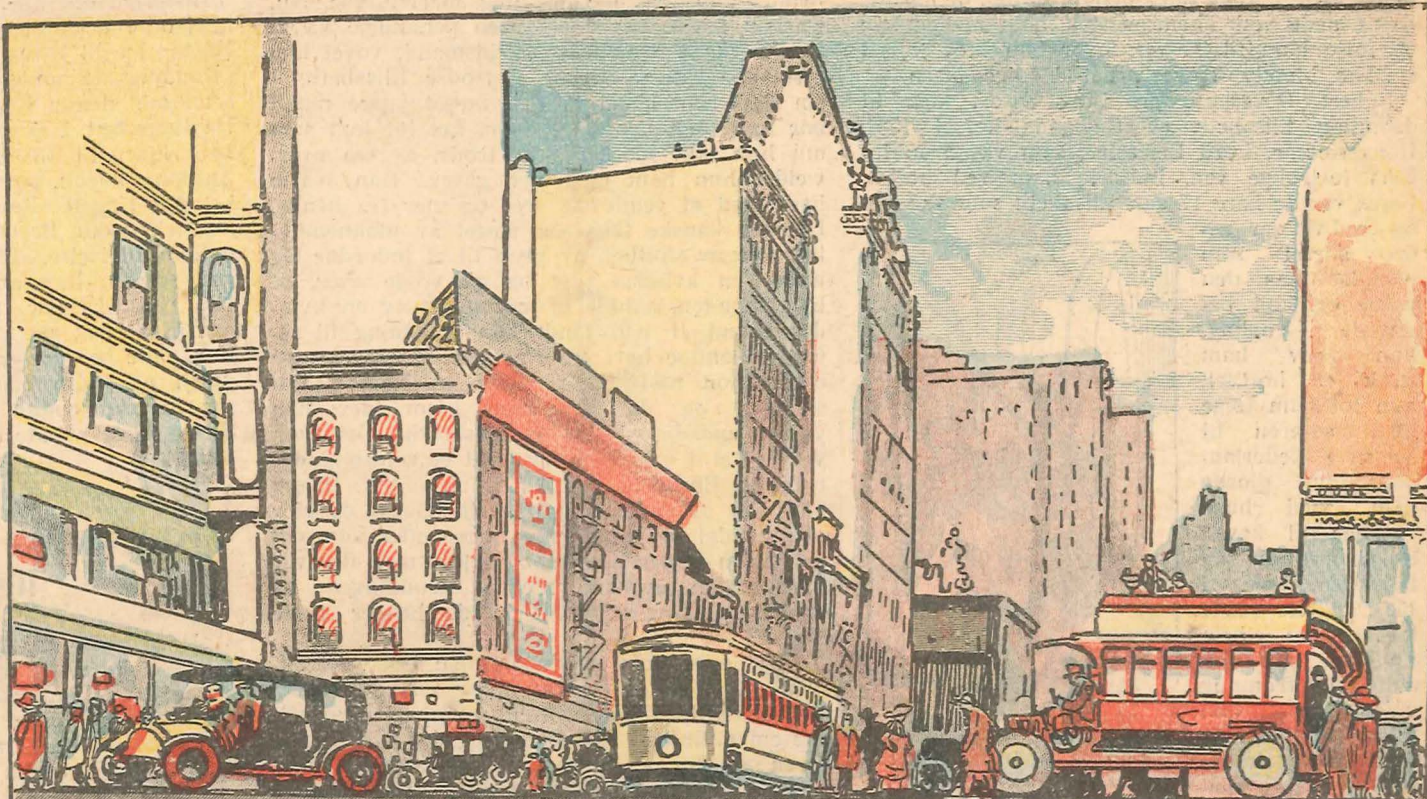
I alle storbyer, det vil si i byer paa en halv
million mennesker og derover, har man i de
sidste 20 aar gjort den erfaring at jo flere
trafikmidler man stilte til publikums raadighet
desto større blev trafikken og desto vanskeligere
blev det at komme frem. Forklaringen er
naturligvis den enkle at jo hurtigere og billigere
det blev at bli befordret, desto fler folk
kom der ut av husene. Dertil kom at livet be-
standig leves mer intens og at trafikken mer
og mer fortættes og trækkes sammen til no-
gen bestemte tider i døgnet. I Londons City
er der kvarterer, hvor det ved 12--2-tiden om
middagen næsten er umulig at komme over
gaten, men hvor man klokken 5 kan se
barna bruke asfalten til øvelsesplads for sin lø-
pen paa rulleskøiter. For at faa plads til tra-
fikken bygget man som i New York og Berlin

først luftbaner, og da dette ikke længer slog til, gik man ned under jorden og byggede baner der. Det er tilfældet i London og Paris, i New York og Berlin o. a. steder. Men ikke engang dette har vist sig tilstrækkelig til at kunne gre'e trafikken. Skjønt man i en by som New York f. eks. ovenpaa gaten sendte den ene sporvogn saa at si i bakperrongen paa den anden, skjönt al trækraft foregaar ved elektricitet eller motor og skönt man under jorden stadig forkortet færdstret mellem togene slog det ikke til. Det er derfor, man nu i New York arbejder med det projekt som man ser her og som heter den kontinuerlige bane.

Ideen var allerede realiseret under verdensutstillingen i Paris i 1900, hvor man havde „det rullende forlaug“. Princippet er det samme her. Banen ligger i en ring omkring en del av byen, saa man stadig vender tilbage til sit udgangspunkt. Der er tre sæt skinner. Paa det ypperste sæt glir en plattform som bevæger sig med en hurtighed av 5-6 kilometer i timen og som altsaa enhver med letthet kan træ ind paa. I midten løper en anden plattform som bevæger sig med 12 kilometers fart, og inderst løper selve banen med dens bænker og med en fart av 18 kilometer i timen. Forskjellen i farten gjør det muligt for enhver, selv for ældre folk, uten risiko at komme av og paa. Der er i utstrakt grad anvendt kulclager, underlaget er stærkt leddet, saa man kan bøje om hjørner, og hele banestrekningen er oplyst. Ved hver station har man tænkt sig butikker anlagt. Dreier det sig ikke om en ringbane, men om en bane mellem 2 punkter, trækkes vognkæden bare rundt om endepunkterne. Det hele tar sig ut som et kjedetræk paa en cykel. I det projekt, vi her viser, venter man, at kjedebanen skal kunne ta ca. 30,000 personer i timen mellem de to endestationer, og der vil altid være plads nok.

Om det er muligt at realisere? I vore dager er intet umulig, mindst i Amerika.

Paa den underjordiske station paa en av fremtidens bybaner. Man ser de to rækker av bænker som passerer hverandre, hver i sin retning. Banen stanser det næste med 12 kilometers fart, og bænkeradene selv glir avsted med 18 kilometers hurtighed. Det blir ved denne forskjell i farten meget let at komme ind paa eller ut av bænkeradene, hvor der altid vil være plads.

Dronningens yndling.

En septemberdag i 1599 saa garverne og glassliperne som arbejdet ved Warwick-kanalen i London et merkelig syn, der fik dem til at reise hodet fra sit arbejde. Et av dronningens krigsskibe hadde netop fortojet ved broen som gik over til Battersea, fra skibet sprang en mand iland, og med jernluen skjovet bak i nakken og med den tunge kaaarde i haanden sprang han ned mot Buckingham-slottet. Da han kom til porten, slog han med sabelheftet saa vold-

somt mot de tykke planker at den søvnige gardist kom forfærdet ut. Han kastet ham overende, for op av slotstrappen, væltet nogen dørvogtere, rev dørene op og løp ind i dronningens sovegemak, hvor han kastet sig paaknae foran dronningens seng. Dronning Elisabeths hode kom tilsyne bak sengeførhænget, hun saa først forbitret paa den merkelige gjest, saa ropte hun forbauset: „Essex, Essex!“ og den unge mand som endnu holdt sin dragne kaaarde i haanden brot den over knæet sit og kastet stykkerne bortover gulvet. Hun rakte ham en haand og han tok den og kysset den. Hun saa

paa ham med øine som lyste baade av kjærlighet, skinskyke og vrede, og han sa: „Elisabeth, kalder du akten tilbake? Er jeg atter i din gunst, og er jeg din ridder?“ Dronningen nikket. „Mer end nogensinde før, og all skal være glemt, naar du blir i England.“ Han reiste sig, kysset endnu en gang begge hendes haender og gik. Hodet bar han stolt tilbakekastet. Endnu en gang hadde han seiret. Elisabeth saa efter ham. Saa stod hun op, holdt et øieblik panden mot den kolde rute, tok saa et blækhus og en fjærpen, skrev nogen ord og ringte paa kammerfruen. Ti minutter efter sprængte

nogen ryttere ut av Buckingham-slottet, de naadde Essex nede ved Themsen, tok ham mellem sig og førte ham til Tower, hvor han blev indsat i „The bloody Tower“, det blodige taarn.

Robert Devereux, greve av Essex, kom til dronning Elisabeth av Englands hof i 1584. Hans stedfar, Lord Leicester, som var dronningens fortrolige ven, indførte ham ved hoffet, Essex var da bare 17 aar. Elisabeth som var fire

og tredive aar ældre stirret som blandet paa den vakre og høit begavede yngling, hun gav ham straks en hofftitel, hun lot ham følge med stedfaren til krigen i Nederlandene, hun gjorde ham med hans 19. aar til kavalerigeneral, og da Leicester døde i 1588, visste hele hoffet og hele England at den aldrende dronning hadde gjort den 21-aarige Essex til sin overstaldmester og sin erklærede yndling. Tidens skik og moral var slik at man bar over med den slags indfald hos dronningen, men der var naturligvis de mennesker som skumlet i krokene og trak litt paa skuldrene av Essex. Han kunde ikke undgaa at merke det, hans stolthet oprørtes, han raste over at hans liv og karriere skulde være avhengig av en kvinde, selv om denne kvinde var Englands dronning. Han vilde sprænge disse baand, og Elisabeth forstod dog stadig at binde dem sterkere om ham. Saa sprængte han dem en dag med magt, forlot i al hemmelighet England, deltok i Frantz Drakes ekspedition mot Portugal, men blev hentet hjem næsten med magt. Da han kom hjem skjænktes dronningen ham et av landets rikeste embeder, nemlig monopol til at handle med vin. Han takket og svarte saa med at gifte sig med minister Thomas Walsingham's datter.

De fleste var overbevist om, at nu var Essex for bestandig utstøtt av dronningens gunst, men det blev anderledes, Elisabeth var som saa mange kvinder i sin tid. Hun elsket komplimenter, smiger og kjærlighetserklæringer. „Den galante konge i Frankrike, Henrik den 4., kunde endog faa hende til at sende sig et helt hjelpekorps til sine kriger, bare fordi han avfattet sine politiske aktstykker fuldstændig som en forelsket mand skriver til sin elskede. Men samtidig æggedes hun av trods og underkastet sig ofte den, som forstod at byde over hende. Hun

Han kastet dørvogteren omkuld og løp ind i slottet

tilgav Essex, hun overvældet ham med nye gunstbevisninger, og i de store intriger og intime kamper han maatte føre ved hoffet, som mot Cecil'ernes mægtige parti, stod hun ham bi. Da der i 1596 utrustedes en flaalet mot Spanien, blev Essex dens admiral, ekspeditionen lyktes glimrende, byen Cadix blev brændt og plyndret, og flaalet vendte hjem med et umaadelig stort bytte. Essex, som ved sin tilbakkomst blev fejret og hædret, var i nogen tid landets erklærte yndling, og han var lykkelig. Han hadde faat bevis, at han ikke bare kunde svinge sig op til æren og berømmelsens tinder ved dronningens gunst.

Det kom til et voldsomt oprin, og dronningen gav Essex en ørefik.

At han ikke kunde holde sig deroppe mot

hendes gunst, skulde han dog snart merke. Nu, da han hadde bevist sin egen personlige værdi baade som statsmand og stridsmand, voyet han gjentagne ganger aapent at trodse Elisabeth. I sin dype kjærlighet til den meget yngre mand bar hun først over med ham, saa lot hun som om hun ikke merket hans trods, og saa overvældet hun ham med nye gaver. Han svarte bare med at vende sig mer og mer fra hende. Det var kanskje ikke saa meget av utaknemlighet som av stolthet, av ulyst til at indordne sig under en kvindes vilje og av vrede over, at han, manden, skulde ta mot gunst av en kvindes hånd. I 1597 fandt han anledning til atter at komme bort fra England og lede en ny ekspedition mot Cadix. Den mislyktes fuldstændig, og da han kom hjem blev han yderst unaadig mottatt av Elisabeth. Det kom ved hoffet i nær og nærvær til et voldsomt oprin, og Elisabeth gav Essex en ørefik. Essex blev hvit av vrede, han trak sin kaarde og blev overmandet av hoffolkene. Dagen efter kom det vel til en tilsynelatende forsoning, men der var kommet en avgrund mellem dronningen og hendes yndling, og intet kunde længer fylde den.

Aaret efter kom saa katastrofen. Der var utbrutt et av de sedvanlige oprør i Irland, i Ulster hadde hovdingen O'Neill fordrevet de engelske embedsmænd og soldater, og denne gang var faren saa stor, at Elisabeth maatte sende en hær paa 17,000 mand derover. Folket, som beundret

Han samlet to hundre væbnede mænd og red med dem ind i Londons City.

Essex, krævet ham stillet i spidsen for hæren, han fik ogsaa overkommandoen, men han var flere ganger uheldig, og skjont han hadde Elisabeths ordre til ikke at ende krigen, før O'Neill hadde underkastet sig, sluttet han allikevel vaabenstilstand med ham. Da Elisabeth hørte dette, blev hun rasende. Nu var hendes yndling dog blit for egenmægtig. Hun erklærte, at krigen skulde føres videre og at Essex skulde bli ved hæren, men miste kommandoen. Saa sikker var Essex dog paa straks at kunne ombestemme Elisabeth, bare han viste sig for hende, at han gik ombord i et skib, seilte til London og hin septembermorgen styrtet ind i hende ssoveværelse. Det endte som beskrevet med, at han blev sat i Tower.

Ogsaa denne gang skulde Essex dog ride stormen av. Han blev nok stillet for en domstol, anklaget for at ha desertert og fradomt alle sine embeder, men han blev hurtig benaadet av dronningen. Han trodde dog at kunne tvinge hende til atter at indsætte ham i sin hofstilling, og da baade hans bønnen og brever med paakaldelsen av alle de gamle minder ikke fik svar, fattet han en dumdristlig plan. Han samlet to hundre væbnede mænd, red med dem den 8. februar 1601 om morgenen ind i Londons City og opfordret borgerne til at gjøre oprør mot Elisabeth og tvinge hende til at indkalde parlamentet. Men hans plan mislyktes trods hans store popularitet. Han blev hurtig overmandet og ført til „Det blodige taarn“.

Hans fiender triumferte, nu gjaldt det bare om at faa dronningen til at underskrive dødsdommen, mens hun endnu var under det første indtryk av hans utaknemlighet. Det lyktes, Essex blev dømt til døden for høiforræderi og henrettet i Towers gaard. Dagen efter hans død vilde Elisabeth benaadde ham. Man fortalte hende da, at Essex var død, og hun styrtet om. Hun døde av sorg bare halvandet aar efter, mens hun stønnet: „Essex! Essex!“

Historien om Elisabeth og Essex rummer den bekjendte anekdote om ringen. Elisabeth skal engang ha git Essex en ring og ha sagt til ham: „Kommer du en gang i den høieste roed, saa send mig denne ring, og jeg skal tilgi dig alt.“ Da Essex sat i Tower og ventet sin død, sendte han ringen til Elisabeth, men hans tidligere ven Anthony Bacon, som var blit hans bitre fiende, beholdt ringen. Først da Elisabeth laa paa sit dødsleie, rakte Bacon hende ringen og bad hende om tilgivelse. Elisabeths bristende øine saa paa ringen, hun svarte ikke Bacon paa hans bøn om tilgivelse, men hun satte ringen paa en finger paa sin venstre haand og befalte, at hun vilde begrave saaledes, med ringen paa fingeren og høire haand lagt over den venstre, for at hun endnu i kisten kunde holde paa dette sidste minde om den mand hun hadde elsket.

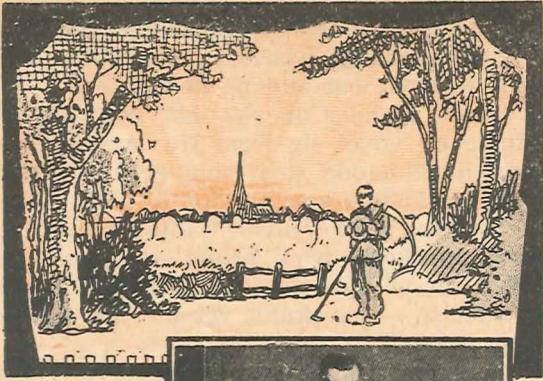
Kulissenes smaa hemmeligheter.

„Husk godt paa, at alt paa scenen bare er bedrag,“ sier en stor digter med litt bitterhet. Men en av hans samtidige rettet ham og sa: „Husk ogsaa godt paa, at alt paa scenen maa være bedrag, for at illusionen kan bevares hos publikum.“ Den som en gang har været oppe paa en scene, inde bak kulissene, især naar der spilles, vil ihvertfald første gang han sætter sine ben her bli næsten overvældet av forbauselse over, hvad han ser og hører. Alt vil synes ham hullt og falsk. Skuespillernes maske er næsten avskrækkende, stemmene lyder fuldstændig unaturlige, dekorasjonene er uformelige klatter, alle størrelsesforhold synes ham forrykket. Først naar han har sat sig ind i akustikkens, perspektivets og belysningens lover, vil han forstaa, at bare i denne bedrageriske form faar det set nede fra tilskuerpladsen sandsynlighetens og virkelighetens præg. Naar han saa kommer bak bakteppet eller kullissene, vil han bedre forstaa nødvendigheten av til de mindre, men dog nødvendige effekter, at anvende apparater og virkemidler, som ofte kan ta sig latterlige ut. Det er kulissenes smaa hemmeligheter han blir indviet i, og de viser ham bl. a., hvor opfindsomme scenens folk kan være, og med hvor litt man kan sætte menneskenes indbildningskraft i bevegelse.

Den første vi træffer herute i en kulisse er vindmakeren. Han anvendes især i de store, romantiske operaer. „Hull tuter stormen over skog og mark,“ synger heltinden. Det er vindmakeren som trækker en pindetromle bortover et utspændt lerret. Træets gniden mot det stramt spændte loi gir den illuderende susen. Ved siden av vindmakeren staar hans medhjælper. Han har lange traader til træerne, og ved at trække i dem illustrerer han stromen: „Selv eken tuter med sin stolte krone.“ Litt fra ham stoter vi paa den ikke mindre vigtige kunstner som bestyrer landskapets vandløp. Et saadant hører jo hjemme i adskillige komedier, den trætte vandrer hviler sig ved det, og elskeren inspirerer det til hans vakreste replikker. Selve kildens vandløp bestaar av flere glitrende striper sølv-papir, besat med englehaar og som løper over to valser, omtrent som et garnøste. Fra kilden lyder en ventlig rislen og mumlen. Det er manden bak bakteppet som besorger dette ved fra en almindelig havesprøite at helde vand op i en bøtte. „Risler alle bølger smaa, diamantklare, perlegraa,“ synges der paa scenen. For mer skuffende at efterligne kildens rislende stigen og dalen helder manden med sprøiten vandet i høiere og lavere straal.

I mange stykker skal der fremstilles et uveir. Da træer mange kræfter i virksomhet. Fra en lanterna magica kastes der billeder av optrukne uveirsskyer hen paa bakgrundens himmel, regnet begynner at styrte ned, idet nogen maskinmænd ryster ertter i nogen blykkasser, stormen tar til, saa sveden staar paa vindmakerens pande, og tordenen buldrer i det fjerne. Den blir fremstillet enten ved paukeslag eller ved, hvad der lyder naturligere, at man paa snørtaket lar nogen stenkuler rulle nedover et skraaplan, som er besat med tverfjæler. Saa viser det flammende lyn sig. Tidligere brukte man at skjære ut sik-sakformede streker i bakteppet, beklæ dem med oljet papir og saa

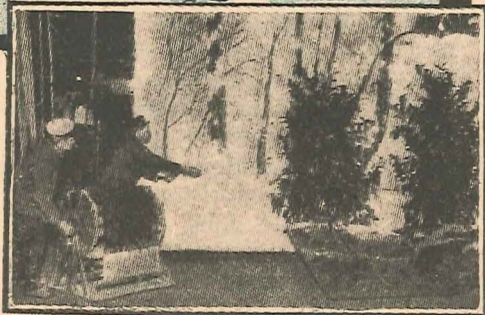

„I fjerne kirketaarner hist nu attenklokkene ringer.“

pludselig oplyste dem bakfra, men desværre kom lynene derved altid til at vise sig paa samme sted i naturen, hvilket ikke saa helt sandsynlig

ut. Nu har man elektriciteten. Denne hjælper anvendes ogsaa i mangfoldige andre tilfælder. Den er St. Elmsilden som viser sig paa mastspidsene av „Den flyvende hollænder“, den funkler som glør paa essen, naar Siegfried smir sverdet, den oplyser hekseriscenene i „Faust“, og den lyser i danserindenes djademmer. Uveiret er stilnet av, clementene har rast ut, og paa nattehimlen hæver sig nu den bleke maane. Den fremstilles av en slags tromle, i hvilken der er anbragt omkring ti elektriske lamper, og som trækkes bak det transparente bakteppe. Undertiden trækkes denne tromlemaane endog foran bakteppet, og det er et bevis for, hvor sterk publikums indbildningskraft er, at det ikke opdages fra tilskuerpladsen. Paa mindre teatre forstaar man dog at hjelpe sig med mindre indviklede arrangementer. Her bruker man endnu den gode, gamle, runde løgt med en rød gelatinskive paa. En teaterdirektor, som endnu benyttet denne slags maane, var engang utsat for et uheld. Da „maanen opreist stod bak dunkle skoger“, kunde publikum til sin store forbauselse paa dens skive læse ordene: „I fjorten dager har personalet ved teatret ikke

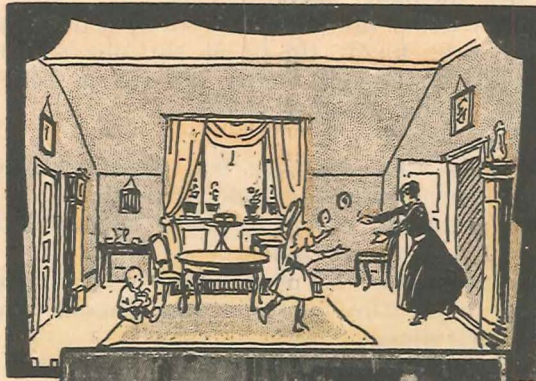

„Frygtelig feier stormens rusk, ydmykt sig bøier hvert træ og hver busk.“

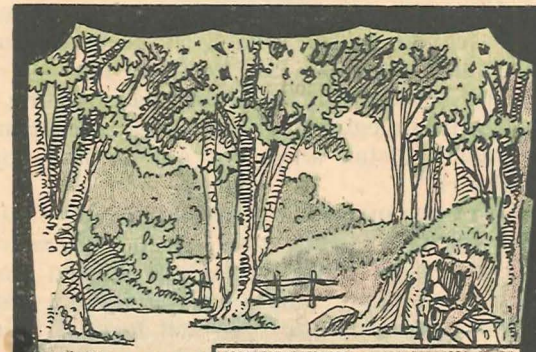
faat gage.“ Et lignende tvangsmiddel til at faa direktøren til at betale anvendte i et teater de statister, som laa under lerretsteppet paa gulvet og frembragte bølgen ved at skyte ryg og atter lægge sig flatt ned. Voldsomme bølger skulde fraadende taarne sig i veiret, men havet laa blikstille, og „bølgene“ negtet at taarne sig

op, for de fik sin løn forhojet fra 80 ore til en krone pr. aften. Nu fremstilles det skummende, stormpiskede hav, ved at det sjøgrønne teppe sættes i bevægelse av valser, som løftes og sænkes paa ulike lange stenger.

Der er endnu andre sceniske effekter at fremstille. „I fjerne kirketaarner hist nu attenklokkene ringer.“ Det er en mand som slaar paa en gongong med en paukeklubbe. Ikke stort mer indviklet med det fremtrylle lyden av tog, som nærmer sig fra det fjerne. En risikost som bearbejder en stortromme frembringer paa skuffende maate lyden av toget som kommer, og en almindelig fløite gjengir lokomotivets piper. Er det et damskibs tuten det dreier sig om, kan en mand som blaaser ned i tuten paa en

„Ingen dør skal spærre mig ute fra mine barn!“

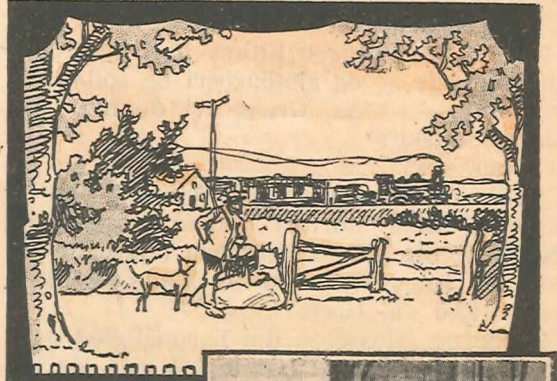
„Rister alle bølgene smaa, demantklare, perlegraa.“

tom vandmugge, frembringer en magisk virkning. Skal man fremstille „lyden av mange stemmer utenfor scenen“, for eksempel naar den opørske mængde har forsamlet sig foran fyrstens slot, gjør man det paa den maate, at alle teatrets kunstnere, statister og maskinmænd, som ikke i øieblikket er i andet arbejde, hver faar ullevvert en avis. De læser saa alle halvhoit og uten nogensomhelst betoning omkring femti linjer av avisen. Det er det man i teatersproget kalder „folkemulden i kulissen“. En teaterdirektor som en øks at hugge et kaalhode igjennem ute i kulissen. Det gjorde fuldstændig indtrykket av en virkelig henrettelse og fyldte publikum med gysen. Naar „den fortvilede mor“ gjør sine forsøk paa at faa den laaste dør brutt op, fremstiller man det paa en yderst naturtro maate, ved at en

maskinmand i det avgjørende øieblik med en jernstang brækker den pinde som spærre døren. Denne gir efter, og ophidset og utmattet styrter moren ind gjennem døren som farer op med et brak.

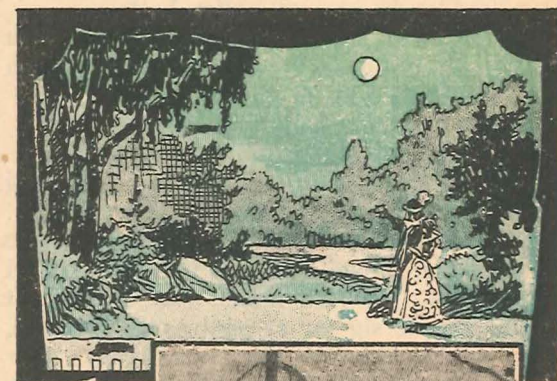
Det er alle disse smaa hemmeligheter ute i kulissene eller bak bakteppet som tilsammen skaper illusionen hos publikum. Den forstandige regissør eller direktør vet, at han hverken tør bruke allfor plumpe eller allfor hvertro midler for at opnaa virkning. Der maa være et spillerum hvor publikums fantasi selv kan

„Hør! Med raserende fart nærmer iltoget sig!“

arbeide med. Denne fantasi er meget mer levende end man tror, og faar den ikke lov til at virke, reagerer man. Paa et marked optraadte en gang en mand, som skuffende kunde efterligne en gris' grynten og hvinen. Han gjorde umaadelig lykke. En bonde, som hadde en liten, levende gris under sin kappe, vilde konkurrere med ham, gikk op paa tribunen og klemte grisen litt, saa den begynte at grynte. Men tilhørerne blev vrede, de erklærte, at den manden aldrig hadde hørt en gris grynte, og de jaget bonden ned. Det vilde gaa enhver teaterleder paa samme maate, hvis han ved sin iscenesættelse anvendte allfor virkelighetsro midler. Det publikum som glemmer, at hvad der sies åppe paa scenen, bare er fremsagte digterord, og som feider taarer over hvad der sker, som var det virkelighet, det publikum vil baade for sine øine og sine ører bare ha et indtrykk, det selv kan arbeide med og utbygge videre i sin fantasi.

„Alt opreist staar bak dunkle skoger.“

Søstrene.

Av

Niels M. Gerald.

„Grete, tror du han gaar med riktige lammeskindscowboy-benklær og skarplatt revolver i baklommen?“

„Hvor du vrøvler idag, Mosse! — Tror du virkelig at alle mennesker i Amerika gjøgler sig saaledes ut?“

„Men bredskygget filthatt har han da i det mindste — og glatbarbert og solbrændt er han! — Aa, Grete, vet du hvad jeg skulde ønske?“

„Naa —?“

„Jo — at han kom galloperende paa en halvild hest, stormet opover trappen og bortførte dig paa hesteryggen i susende gallop! — Jeg vilde hvine av henrykkelse — vilde ikke du, Grete?“

„Hør nu, Mosse — din barnagtighet gaar over alle grænser!“ Grete tok paa sig sin mest fornærmede mine og reiste sig i sin fulde høide, hun rynket de vakre øienbryn og sendte søsteren et virkelig imponerende blik. „Kan du da aldrig lære at bli fornuftig? Nu er du atten, snart nitten aar men opfører dig fremdeles som en uvorn skolepike paa tretten —“

Mosse saa i høi grad brødebetyngt og sønderknust ut.

„Om forladelse, Deres naade!“ sa hun, „jeg skal aldrig mer være ufornuftig. For fremtiden skal jeg beflitte mig paa at være adstadig, saa at folk vil tro, jeg er min egen tante — ja, jeg skal bli saa fornuftig at man far feil og forveksler os —“

„Ti stille!“

Efter en pause brast det ut av Mosse:

„Ja, men — Grete, er du da ikke straalende?“

„Naa — straalende — —“

„Uf — hvis det var mig som blev inviteret til mit eget bryllup i mai og bakefter paa bryllupsreise til Kalifornien; jeg sprang simpelthen i luften.“

„Spring heller ut og hjelp Anna med tebordet.“

Mosse la fra sig sit haandarbeide. Dette foregik paa den praktiske maate at sytoi, garn, fingerbøl og saks blev kastet sammen i en klump som hun derpaa puttet ned i et syskrin. Grete saa indignert ut og rystet oppgivende paa sit vakre hode.

„Grete, skal jeg hviske noget til dig?“ sa Mosse pludselig med en alvorlig mine, da hun beredte sig til at gaa.

„Naa, hvad er det?“

Hun nærmet sin mund til søsterens øre. „Du — er — en — rigtig — kjedelig krukke!“

Det sidste blev ropt saa høit at Grete forskrækket mistet sit venetianske broderi paa gulvet. Da hun hadde faat samlet det op og vendte sig for at irettesette søsteren, var denne allerede ute i kjøkkenet, hvor hendes muntre trallen og plystren lød over hele huset.

— — —

Dagen efter ventedes „amerikaneren“.

I grosserer Holms dagligstue skinte alting av properhet. Mosse kunde godt til hverdags avstedkomme den frygteligste uorden, ja, likefrem et syndig roteri; men saa var hun til gjengjæld bakefter istand til at faa en utrolig mængde ryddet tilside paa et par minutter.

„Pikebarnet kan bruke hænderne,“ sa faren anerkjennende; „paa en time utretter hun det som to piker og en kone skal ha en halv dag til.“

Grete, den ældste datter, var en fuldendt, litt kjølig skjønnhet; hun førte sig med en

anstand som var en dronning værdig og var selv i sine mindste bevægelser avdæmpet, stilfuld og elegant. At faren kaldte hende „prinsessen“ og søsteren titulerte hende „Deres naade“ lød næsten hverken som kompliment eller spot; det faldt aldeles naturlig og laa likesom i atmosfæren som omgav hende.

Grete hadde paa sig en hvit, utringet silkekjole som blottet hendes velformede hals, de korte ærmer lot hendes blændende hvite armer og velpleide hænder komme til sin fulde rel. I haaret hadde hun stukket en liten violbuket.

„Du er vakker,“ sa Mosse beundrende, „men du ligner isdronningen.“

Selv hadde Mosse det saa travlt at hun næsten ikke hadde tid til at skjænke sit utseende en tanke. — Naa, det var jo heller ikke hende, besøket gjaldt.

Det ringte.

Mosse kom styrtende fra spisesluen med forklæbaandene flagrende efter sig.

„Vil du selv gaa ut og lukke op for ham, eller —?“ spurte hun.

Grete ordnet litt med haaret med en yndig, rolig haandbevægelse som klædde hende fortryllende.

„Gaa du bare, Mosse.“

Litt efter hørte man ute fra entreen Mosses leende stemme:

„Naa, det er jo bare Dem, hr. Lundstrøm! Jeg trodde sandelig det var John! Ja, ja, hæng av Dem frakken! Jo, hun er i dagligstuen — værsgod!“

Fuldmægtig, cand. jur. Erling Lundstrøm kom ind. Han hilste dypt og fuldendt kavalermæssig paa frøken Grete og henvendte en spøkefull bemerkning til Mosse som igjen for ind i spisesluen, hvor hun hadde umaadelig travlt med borddækningen. — Kort efter viste grosserereren sig i døren, bred og gemyttlig.

„Naa da,“ utbrøt han leende, „her kommer jeg og er forberedt paa at træffe en vildmand from the far West, og saa —“

„Jeg beklager meget at det bare er mig,“ svarte fuldmægtigen, „og jeg maa med skam at melde tilstaa at jeg er aldeles tam og civilisert.“

Den unge mand fandt sig en hyggelig plads ved siden av Grete, med hvem han snart var inde i en livlig samtale; grosserereren travet imens utaalmodig frem og tilbake paa gulvet, tilsynelatende ikke helt fornøid i sin stramtsittende snipkjole.

Endelig lød enreklokken igjen og denne gang var det alvor. Uten at ta av sig yttertoiet gik John W. Norring ind i stuen med sin bredskyggede farmerhat i haanden. Han saa bare en i værelset — den straalende, hvitklædte aabenbaring foran ham; med utbredte armer skyndte han sig henimot hende.

„Grete!“ utbrøt han.

„Prinsessen“ hadde reist sig. Hun bøide yndig hodet til hilsen, gav ham haanden og sa venlig:

„Velkommen hjem, Johannes. — Ta nu av dig yttertoiet og sæt dig!“

Der for en skygge henover den unge mands brunede ansigt. Han saa sig forvirret omkring.

Grosserer Holm kom ham til hjelp.

„Velkommen, min gut!“ utbrøt han hjertelig og rystet hans haand. „Nu henger vi toiet ut i entreen, og hilser paa familiens medlemmer.“

Da John Norring saa at herrerne var i snipkjole og hvitt slips, mens han selv gik i en almindelig jakkedres, blev han forlegen. Han hadde utmalt sig mottagelsen ganske likefrem og hjertelig.

„Det er fars fuldmægtig, kandidat Lundstrøm,“ presenterte Grete.

„Mig en fornøielse!“ sa fuldmægtigen.

„I like maate!“ buste det ut av John, mens han trykket den andens haand.

„John, kjender du slet ikke mig?“ spurte Mosse og vovet sig frem fra kroken, hvor hun hittil hadde staaet som et litt tilovers, men sterkt interessert vidne til mottagelsen.

„Er det ikke Mosse?“ utbrøt John, og hans markerte træk lysnet op til et smil.

„Nei, for en stor pike du er blit — ja, om forladelse — jeg skulde vel si — 'De' og 'frøken' — — —“

„Aanei, John, la os være kamerater som i gamle dager.“

Man gik tilbords. Uagtet der var vin og lækre retter i overflod var stemningen en smule trykket. Grete sat uvilkaarlig og anstillet sammenligninger mellom sin forlovede og fuldmægtigen, og det maa indrømmes at kontrasten mellom f. eks. Johns grove arbeidshænder og kandidat Lundstrøms velpleide kontorhænder var ioinefaldende, likesom den enes færdige butikklaer tok sig meget avstikkende ut ved siden av den andens elegante snipkjole, der sat som den var støpt. Amerikanerens manerer ved bordet lot ogsaa meget tilbake at ønske, aldrig hadde Grete trodd at man kunde bli saa ucivilisert av tre aars ophold i Amerika.

John var en smule beklemmt. Den Grete, han hadde forlovet sig med for tre aar siden og som hadde lovet at vente paa ham, var en stillfærdig, beskedn, ung pike som ikke eide noget, himmelvid forskjellig fra den straalende skjønnhet, han sat ved siden av nu og som han neppe turde tale fortrolig med.

„Er det virkelig Grete?“ tænkte han den ene gang efter den anden, „denne majestætiske dronningskikkelse?“

Han følte sin egen umulighet i disse omgivelser som en trykkende byrde der hvilte tungt paa ham og berøvet ham hans glæde og gode humør. Han hadde ventet at finde det beskedne hjem han var kommet saa ofte i for tre aar siden — og nu dumpet han ned i et elegant grossererpalæ, omtrent som en klodset bondegut midt i et hofbal. — Han var dog et godt fæ som nogensinde hadde drømt om at kunne overraske dem eller endog imponere dem med de par akres land derover i Sacramento-dalen.

Gamle Holm syntes dog ikke at ha forandret sig. Han var den samme jevne, gemyllige cigarhandler som i gamle dager. — Og Mosse — „Mosses vildkat“ som hun alltid het dengang — lot ogsaa til at være nogenlunde upaavirket av rigdommen og velstanden.

Grosserer Holm spurte om farmen, om livet derover, utsigtene for hvetchøsten og denslags ting, og mens John i korte, knappe sætninger gav besked, slog det ham hvor meget bedre Grete igrunden passet sammen med fuldmægtigen, hvis elegante, litt degenererte fremtoning og vittige tale hun ogsaa syntes at sætte pris paa.

Efter bordet blev fuldmægtigen opfordret til at synge; Grete — fra hvem opfordringen kom — paatok sig at akkompagnere ham. John fastslog for sig selv at det nok ikke var første gang dette hændte. De to gik øiensynlig rigtig godt i spand sammen.

Cand. Lundstrøm sang rigtig pent, men med litt for sentimentalt foredrag. John sat i en lænestol med sin cigar; han hørte ikke efter sangen, men betraktet sin forlovedes bedaarende skikkelse som hun sat der ved pianoet. Alle slags forvirrede tanker for gjennem hans hjerne. — Ja, det var kanskje bedst at han forsvandt ganske stille og drog tilbake til Kalifornien. Her var han overflodig; „knocked out“ ganske enkelt av en motstander som hadde alle chansene fremfor ham.

Der kom en slank, liten pikeskikkelse bort og satte sig paa kanten av hans stol. Det var Mosse.

„Du ser saa kjed ut, John,“ sa hun dæmpet, „det skal du slet ikke være, for han synger altid saaledes. Synes ikke du ogsaa, det er til at faa ma — jeg mener hodepine av at høre paa? Hvor mange kilo smør tror du, han har spist for at faa den stemmen?“

John smilte til den unge pike.

„Naa, Mosse vildkat — du er nok ikke i dit elskværdige hjørne for øieblikket?“

„Jeg er netop saa elskværdig som man kan være overfor et skrædderstativ — og forresten er det jo nok, naar en er elskværdig mot ham. — Men — for at tale om noget andet — John, har du mange hester derover paa farmen?“

„Jeg har et par stykker.“

„Du kan ikke tænke dig hvor jeg elsker at ride — ikke som Grete i adstadig pasgang, men saaledes rigtig fare avsted — hu hei, uten hat og med haaret om ørene — John, vil du love mig det?“

„Og hvad er det?“

„Naar du og Grete blir gifte, faar jeg saa lov at komme over og besøke dere?“

„Ja, du skal være velkommen, lille Mosse.“

„Og faa lov til at laane den hurtigste hesten du har, hver dag?“

„Hjertens gjerne.“

„Tusen tak, John! Du er søt! Nu skal du til gjengjæld faa en sang som du vil bli glad over. Det er den vidunderligste, jeg kjender!“

Fuldmægtigen hadde stanset midt i en arie av „Tosca“, da passieren blev for høirøstet. Grete sendte sin søster og forlovede et meget misbilligende blik.

„Aa, faar jeg, Deres naade?“ spurte Mosse og satte sig ugenert paa pianokrakken, hvorfra „prinsessen“ hadde reist sig. Saa slog hun an et par kraftige akkorder og sang med tindrende skjælmeri:

„Ten little niggerboys going out to dine —“

Da hun sluttet, gav grosserer Holm og John begejstret sit bifald tilkjende. Grete og fuldmægtigen var optat av at se i et album.

— — —

Næste dags formiddag avla John en visit. Han vilde ha talt ut med sin forlovede, men det blev det ikke noget av. Grosseren foreslog at de unge skulde ta bilen og kjøre en tur paa Bygdø; selv hadde han forretninger at ivareta.

Grete var desværre ikke ganske frisk; hun hadde hodepine og foretrak av den grund at bli hjemme.

„Men kjære,“ sa John overtalende, „da har du jo netop godt av en tur i den friske luft — og veiret er saa fint idag som man kan ønske det.“

„Johannes, mot min hodepine er der bare et middel,“ svarte Grete, „og det er fuldkommen ro.“

„Saa kjører vi alene,“ avgjorde Mosse, „hvis da 'prinsessen' ikke har noget imot at jeg bortfører hendes ridder —“

„Ikke det mindste — hvad skulde det gjøre?“ Med et træt nik til avskjed gik Grete ind paa sit værelse.

„God fornøielse, barn,“ sa grosseren, da John og Mosse gik nedover trapperne.

John sendte chaufføren hjem. „Jeg liker bedst at kjøre selv,“ sa han.

„Kan du virkelig kjøre?“ spurte Mosse forundret, idet hun satte sig ved siden av ham paa forsætet.

„Ja — man lærer jo forskjellig i Amerika.“

„Du har kanskje selv en automobil derover paa farmen?“

„Ja — jo, det har jeg, selv om den ikke er fuldt saa elegant som denne.“

De kjørte utover Drammensveien. Ved sjøbadet forlot de automobilen og gik ind i skogen, hvor vaarens første blaaveis netop stod fuldt utsprunget og frembød et herlig syn. Mosse var elleveld av glæde; hun sprang fra den ene blomsterklynge til den anden og hadde snart plukket en umaadelig stor buket.

De gik længer og længer ind i skogen, til sidst stod de foran nogen enger og saa over til Kongsgaarden.

„Har dere noget lignende over i Kalifornien?“ spurte Mosse.

„Ja, det vil si — —“

„Dine marker er vel ikke saa store?“

„Jo, de er mindst likesaa store.“

„John, hvor meget jord eier du da?“

„Aa, jeg tænker omtrent som halvdelen av Bygdø.“

„Halvdelen av By —!“ Mosse gik et skritt tilbake og mistet buketten. „Ja, men da er du jo en komplet godseier — eller noget slikt —“

John lo.

„Ja, det kan vi godt si — efter vore forhold, altsaa. Derover er jeg imidlertid ret og slet farmer.“

Mosse studerte længe.

„Ja — men du bor jo i et blokhus?“

„Nei, ikke i noget rigtig blokhus. Ganske vist er det av træ —“

„Er der bare et værelse: soveværelse, kjøkken osv. paa en gang?“

„Nei, jeg tror nok det er fjorten — femten værelser, men jeg bruker bare et.“

Paa en stund gik Mosse hjemmefalden. Hun hadde ikke ant at en farm kunde være saa stor, og særlig hadde hun alltid trodd at Johns bedrift nærmest var en husmandshytte med en stump aker til.

Hun var ganske taus, da de gik tilbake til automobilen.

Skogturen hadde git dem god appetit og de gik ind paa restaurationen ved sjøbadet for at spise frokost. Mosse var fremdeles taus og frukost. Mens de nød kaffen, tok hun et par ganger forgjæves til løp som for at si noget, men buste endelig like ut med spørsmålet:

„John — har du kysset Grete, siden du kom hjem?“

John saa forundret paa hende.

„Nei,“ svarte han.

„Pleier ikke forlovede at gjøre det, naar naar de møtes efter en saa lang adskillelse?“

„Jo — hvis de er glad i hverandre.“

Det kom saa dæmpet og stilfærdig; han vendte sig med det samme halvveis fra hende og saa ut av vinduet.

Da sa hun stille:

„John — du maa ikke være bedrøvet hører du! — Jeg skammer mig over Grete.“

Han vendte sig om mot hende og tok begge hendes hender.

„Mosse,“ sa han med en klang av varme i stemmen, „du er en søt, liten pike — du er —“ han stanset brat og fortsatte saa paa sin sædvanlige, rolige maate: „Der er intet at bebreide din søster; hun har opdaget at hun tok feil den gang — for jeg reiste derover. Kom nu, Mosse, saa kjører vi hjem, jeg maa ha bragt den saken i orden.“

— — —

En av de første dager i mai stod grosserer Holm sammen med sin datter Grete og Erling Lundstrom paa kaien og vinket ut mot Amerikadampere som bevæget sig langsomt ut gjennem havneindløpet. „Prinsessen“ holdt fuldmægtigen under armen, det var et pent og stilfuldt par.

Paa dampere agterdækk stod Mosse og John og vinket med lommestørklærne. De hadde fundet hverandre. Mosse smilte gjennem taarer. John saa over al maate lykkelig og nygift ut.

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1689.

Av N. Holst, Kjøbenhavn, (Original.)

Sort: K, L, 2 B = 4 br.

Hvit: K, D, 2 S, 4 B = 8 br.

Hvit begynder 1 og gjør mat i 3 træk.

Schakoppgave nr. 1690.

Av H. V. Tuxen, Hellerup, (Original.)

Sort: K, D, 3 B = 5 br.

Hvit: K, D, 2 S, L, 2 B = 7 br.

Hvit begynder 1 og gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1686.

- 1. D h 5 — g 5, Trusel: 2. D g 5 — d 2 ♚.
- 1. . . . . , S × D. 2. S d 6 — f 5 ♚.
- 1. . . . . , S h 1 — f 2. 2. D g 5 — e 3 ♚.
- 1. . . . . , S h 1 — g 3. 2. L h 2 — b 1 ♚.
- 1. . . . . , e 4 — e 3. 2. S d 6 — b 5 ♚.
- 1. . . . . , S f 7 — e 5. 2. S d 6 — f 5 ♚.

Løsning av schakoppgave nr. 1687.

- 1. D e 1 — d 1, K × S. 2. d 2 — d 4 mat.
- Hvit maa, fordi han er tvunget til at trekke først, legge denne smukke mat til de som var i forveien.

Løsning av gaaden i forr. nr.: Bokstaven s.

Løsning av kvadratgaaderne i forr. nr. 1

E	T	A	T
T	U	B	A
A	B	E	L
T	A	L	A

R	A	A	B
A	U	L	A
A	L	B	A
B	A	A	L

Gaade.

(En stavelse):
 Barnas største glæde og bedste tidsfordriv.
 Fra store til næsten spæde er den det halve liv.
 (To stavelser):
 Men alting har en ende, og første holder op og faar brat disse tvende, naar moder roper „stop!“
 (Det hele):
 Kan om de fromme berette og stammer fra svunden tid, gaaden er let at gjette, naar blot du gjør dig flid.

Bokstavkvadrat.

A	A	A	A	K
K	M	N	O	O
O	O	O	R	R
R	R	S	S	S
S	T	T	T	U

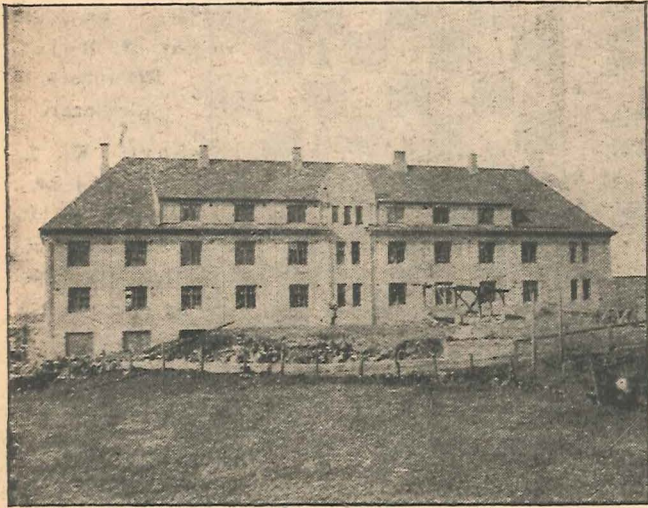
Bokstavene skal flyttes om, saa der dannes 5 ord som er i de lod- og vandrette rader og som har følgende betydning: 1. Navnet paa en italiensk digter. 2. Navnet paa en fiksstjerne. 3. Navnet paa en fugl. 4. Navnet paa en skuespillerinde. 5. En vild naturkraft.

NYT FRA ALLE LAND.

Redigert av Kristian H. Holtvedt.

Haugesunds alderdomshjem for sjøfolk.

Dele udmerkede tiltak, hvortil fru Constance Lothe har tatt initiativet og hvortil byens skibsredere har skjænket bidragene vil staa som et varig minde om den gyldne skibsfartstid krigen bragte vort land. Som man ser er det en monumental bygning. Høit og frit ligger den med vid utsigt over den sterkt trafikerte skibsled. Huset indeholder i det hele 30 leiligheter, hver paa 1 værelse, rummelig spisekjøkken og bislag med egen indgang. Det er elektrisk lys og centralopvarming i bygningen, der karakteriseres som et mønsteranlæg. Hjemmet er netop tatt i bruk. — Amatørfot.

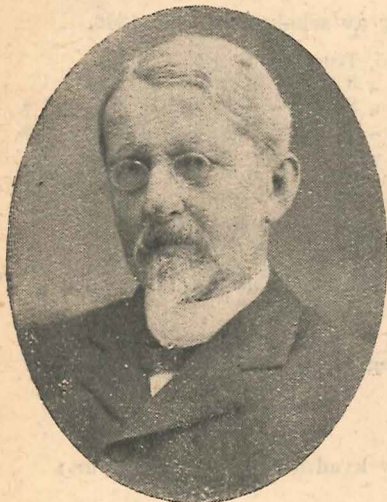
Et bygdepostbud.

I hele 25 aar har nu landpostbud Eivind Bækkene i Hallingdal gaat den ca. 2 mil lange og tunge rute fra Skurdalen til Opdal i Næmedal — alltid uten sky for veir eller føre. — Fot. Ødegaard.

Et Wergelandsmuseum paa Folkemuseet?

Det er vistnok overraskende for mange at høre, at Henrik Wergelands hus „Hjerterum“ i Pilestrædet, hvor digteren levde sine sidste aar og hvor ogsaa Ole Vig bodde, fremdeles eksisterer — ikke paa sin oprindelige plads i Kristiania, men i Ski i Smaalenene. Det gamle hus blev i sin tid revet, flyttet dit og brukes fremdeles som beboelseshus. „Wergelands minde“ kalder man det der. Av veneration for det gamle hus har stortingsmand Arne Magnussen nu foreslaaet det indkjøpt for statens regning, og den vakre tanke er fremsat for at gjøre det til et Wergelandsmuseum paa Folkemuseet. — Fot. Holmsen.

Sogneprest Jonas Dahl

til Ullern avgik forveiden ved døden 70 aar gammel. Han var ikke bare den høit skattede forkynder med det lyse, rene livssyn. Ogsaa i sin salmedigtning, sit religiøse forfatterskap og sin skjønlitterære virksomhet satte han dype spor.

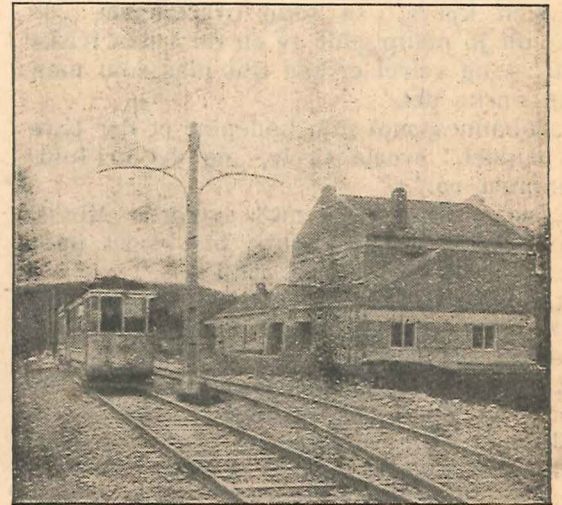
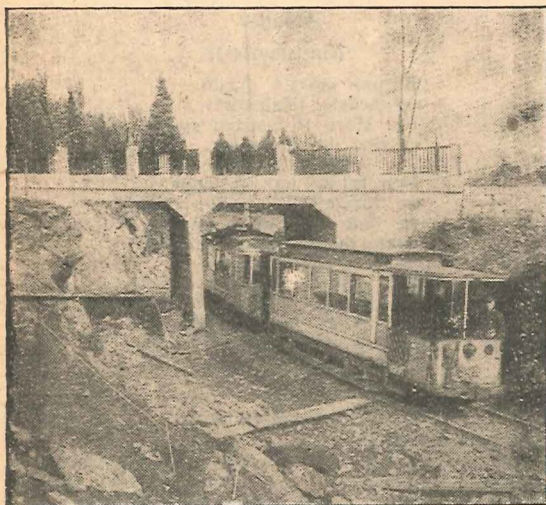

Nitdals krudtverk efter den forfærdelige eksplosionsulykke. Det var sortkrudttabrikkenes blandingsavdeling, ialt 5 huser, som sprang i luften — alle næsten samtidig. 6 mennesker, alle familiefædre, omkom ved den frygtelige katastrofe, der hørted vidt omkring som en voldsom kamontorden. Stedet saa ut som om det var herjet av et granatangrep.

60 aar som lærer.

Lærer Anders O. Lundh paa Nøterøy som 1. april iaar tok avsked som lærer efter i 60 aar at ha virket samme sted, er født 1840 i N. Aurdal i Valdres. I Nøterøy kommune har han hatt mange tillidshverv. Han har borgerdaadsmedaljen.

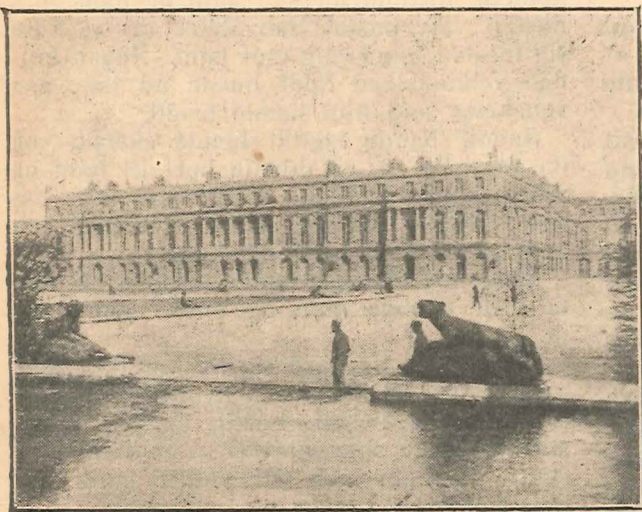

Fra den nye trafikaare Lilleakerbanen ved Kristiania.

Eftersom villabebyggelsen omkring hovedstaden vokser, kræves der stadige forbedringer av kommunikationene, og det er igrunnen merkelig, at ikke dette behov tilgodeses bedre end regelen desværre er. Den talrike befolkning paa Bestum—Lilleaker, over 4000, har saaledes først nu ved sporveiens forlængelse ditop endelig faat et længe næret, berettiget ønske opfyldt, og det er rimelig at aapningsdagen for den blev en glædelig festdag. Glæden vil sikkert bli varig — baade for befolkningen og for baneselskapet. Vi hitsætter her nogen partier fra banen. Tilv. ses en broundergang, i midten et parti med Ullern kirke i bakgrunden og tilh. endestationen Øraker. Det er seks stoppesteder med kjøretid 10 min. Skoien—Øraker; fra Jernbanetorvet til Øraker tar det 35 min. — Fot. Skarpmoen.

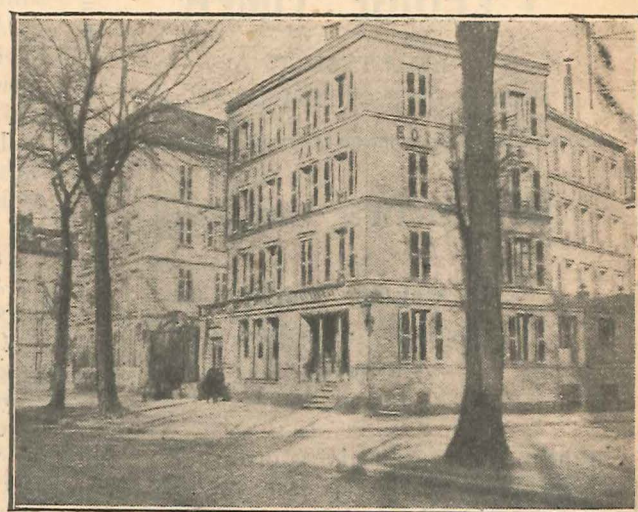
Tysklands tunge skjæbneslag.

Slottet i Versailles set fra parken. Det er bygget av Ludvig den 14. og var for sin tid verdens vidunderligste. Nu er slottet for den største dels vedkommende indrettet som nationalmuseum, og der findes bl. a. en stor malerisamling.

Det store speilgalleri i Versailles-slottet. Her var det Bismarck 18. jan. 1871 proklamerte opprettelsen av det tyske keiserrike. Nu ligger dette i grus, mens tyske utsendinger paa de samme enemerker staar som en slagen nations representanter.

Hotel Vatel i Versailles hvor de ca. 80 tyske delegerte blev indkvarteret. Hotelliet er opkaldt efter Ludvig den 14.s mesterkok Vatel, som en dag gikk op paa loftet og hængte sig, fordi kongen hadde fundet at suppen var daarlig.

Endelig — den 7. mai kl. 3 efterm. — indtraf i Trianon i Versailles det verdenshistoriske øieblik, da overrækkelsen av fredstraktaten til de tyske befuldmægtigede fandt sted. Da de alliertes representanter, deriblandt ogsaa italienerne, rumænerne, polakkene og tsjeko-slovakene, hadde indtatt sine pladser ved det store hesteskoformede bord, blev den fuldtallige tyske delegation ført ind, og under voldsom spænding overrakte Clemenceau med en kort tale det omfangsrige, verdenshistoriske dokument til grev Brockdorff-Rantzau som i motsætning til Clemenceau blev sittende (!), mens han holdt en længere tale hvori han bl. a. præciserte, at Wilsons fjorten punkter maatte anses som bindende grundsetninger for begge krigspartier. Tyskerne fik en frist av 15 dager, altsaa til 22. mai, inden hvilken de maa ha fremsat sine skriftlige bemerkninger paa fransk og engelsk til den i det franske sprog avfattede fredstraktat, hvis indhold i utdrag straks blev meddelt verden over. Vel var man forberedt paa at fredsvilkaarene vilde bli haarde, men det utdrag av traktaten som saa at si lik et elektrisk uveir gikk gjennom alverdens telegraflinjer virket allikevel som en bombe der sprang med et øredøvende knald. Tysklands ophør som stormagt var total indtrykket av de mange bestemmelser: om avstaaelsen av Elsass-Lothringen, av Øvre Vestproissien og det meste av Øvre Schlesien, ophævelse av alle Tysklands rettigheter utenfor Europa, erlæggelse av en foreløbig skadeserstatning paa 100 milliarder

Den polske hærs generalstab avreiser fra Paris. I midten staar den polske overgeneral Haller (<) og omkring ham hans polske og franske stab. Hele hæren er transportert gjennom Tyskland pr. jernbane, og kampen mot bolsjevikerne er allerede begyndt med held for det polske vaaben.

mark, erstating av sænkede skiber ton for ton, ophævelse av den tyske vernepligt og generalstab, hærens reduktion til 100,000 mand og flaatens personel til 15,000, ekskeiserens utlevering til en international stormagtsdomstol anka et for den største forgaelse mot international moral og traktaters hellighet osv. Det var som om alverden maatte stanse op for at man

rigtig kunde faa summet sig forinden man gav sig ikast med det store og vanskelige spørsmal om vilkaarenes retfærdighet eller uretfærdighet og deres betydning for fremtiden. Men saa brøt der løs en orkan av kommentarer og meningsyttringer for og imot. Paa ententens side hersket der ialfall til at begynde med — tilfredshet over fredstraktatens indhold og form selvom vel enkelte advarende roster ogsaa der hævdet, at vilkaarene maatte anses unødige harde. Inden de fleste neutrale kredse vakte de vel nærmest en følelse av større eller mindre medlidenhet med Tyskland. Men i det haardt prøvede land reiste der sig momentant en orkan av forbitrede protester — i pressen, inden de ansvarlige politiske kredse, inden forsamlinger — overalt. Det første umiddelbare svar fra folket blev saaledes et rungende nei! Men gis der nogen vei utenom, bortset fra enkelte tillempninger? Med den største spænding imotesaa man nu hvilken taktik tyskerne vilde følge under den svære kamp for livet som „fredsfronten“ nu kræver av dem, og hvilken svar de vilde gi. Med ikke mindre spænding imotesaa man ogsaa hvilke begivenheter den nye situation muligens vilde fremkalde.

Et billede fra Berlin i den sidste tid. Noget av det først ankomne amerikanske flesk deles op. Det er mange sultne munder som venter paa det. Ernæringsforholdene volder fremdeles store bekymringer i Tyskland, og man har i den sidste tid spurt om ententen ved gjenoptagelse av sulteblokaden vil tvinge sin vilje igjennem.

Ekskeiseren kræves utlevert for at stilles for en international stormagtsdomstol. Det skulde altsaa for hans vedkommende bli det tragiske resultat av den saa overmodig indledede krig. Paa ovenst. billede ser man ekskeiseren sammen med Hindenburg og Ludendorff, da han var sikker paa at skulle kunne diktere en „tysk“ fred.

En daglig gatescene i Berlin. En arbeidsløs soldat optræder som gatemusikant. Det var hvad han fik ut av krigen. Og som med ham er det gaat med de mange andre som under begeistring drog i felten ildnet av keiserens gyldne løfter: hjem vendte de til en kummerlig tilvarelse under savn og lidelser.

I LEDIGE TIMER.

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

Din brors hustru.

Av
H. Courths-Mahler
Autorisert oversættelse.
(Fortsat.)

Juanita stod foran det store speil i sin paaklædningsværelse og saa med et fornøiet smil paa sit speilbillede. Hun saa vidunderlig vakker ut i den elegante selskapskjole av silkemusselin med silkefrynser og meget kostbart sølvbroderi. Det bløte stof sluttet tætt om hendes slanke skikkelse og ved hendes føtter snodde det sig i bløte folder som slæp. Hendes huds varme tone dannet en bedaarende motsætning til kjolens skjære hvilhet. Hun hadde intet andet smykke end en eneste kostbar perlesnor som i sjelden skjønnhet slynget sig om hendes hals. I hendes rike, blaasorte haar lyste en dyp, mørkerød blomst; det saa ut som om den rent tilfeldig var blit kastet bort paa de sorte krøller og gjorde allikevel en original og eiendommelig virkning. Juanita glædet sig over at hun saa godt ut. Hun visste jo at Gerd vilde bli midtpunktet i denne fest hos hendes svigerforeldre og i al uskyldighet ønsket hun at behage Gerd. Hun vilde være vakker for at han kunde være stolt av sin protegé; hun vilde vise at hun hadde pyntet sig for hans skyld.

Hun var opfyldt av en ren og salig glæde ved at tenke paa gjensynet med ham. Ingen urolig, ængstelig tanke ødela denne glæde for hende. Hun var sig ikke bevisst at hun følte andet for ham end en varm, inderlig søsterlig hengivenhet. Hun fandt det saa naturligt og selvfølgelig at hun længtet etter at se ham igjen.

Da hun var færdig, gik hun nedover trappen i vestibulen. Hendes smaa, smale føtter i de hvite sko littet yndefuldt frem under kjolen og det bløte slæp snodde sig som en smal stripe etter hende.

Rudolf ventet allerede paa hende i elegant selskapsdragt. Han saa meget godt ut. Snipkjolen fremhævet fordelagtig hans slanke skikkelse.

Hun blev rent slaat av Juanitas blændende skjønnhet, og som de stod ved siden av hverandre, kunde man ikke tænke sig et vakrere par. Disse to mennesker syntes skapt til at gjøre hverandre lykkelige.

Juanita hadde dog intet øie for sin mand. Men i hans øine lyste en flammende ild.

Da han la kaapen som tjeneren bragte om hendes skuldrer kunde han, skjønt tjeneren var tilstede, ikke motstaa fristelsen til at kysse hendes hals' fine runding.

Hun fór sammen som under et slag og trak kaapen tætt sammen om sig. Men da tjeneren stod ved siden av dem, sa hun intet, men gik hurtig ut til den ventende vogn.

Dolf hadde lagt merke til at hun fór sammen. I sin selvfølelse ante han ikke at hun oppfattet dette kys som en fornærmelse og at det sved som et brændemerke paa hendes hals. Med et seiersstolt smil fulgte han etter hende og løftet hende op i vognen. Idet hun fremdeles holdt kaapen fast om sig, trykket hun sig saalangt som mulig tilbake i det ene hjørne for at undgaa al

berøring med ham. Da han vilde rykke nærmere bort til hende, samlet hun kjolen sammen om sig.

„Aa, vær saa snil at se dig for — du krøller kjolen min,“ sa hun hurtig.

Hun glattet smilende henover det bløte stof.

„Hvor damene alltid er rædde for sit toilette! Det vilde ogsaa være synd for din nydelige kjole! Den klær dig vidunderlig. Du ligner en dronning!“

Taus lukket hun sine øine. Det var hende umulig at svare ham. Hun vilde ikke la sig forstyrre i sin glade stemning.

„Gerd er klar — Gerd er der!“ Saaledes sang og klang det i hende.

Dolf var i alt andet end godt humør. Han likte slet ikke at den forhadte stedbror skulde vende tilbake til hjemmet igjen, og at han skulde delta i en fest til ære for ham. Hans mor hadde dog git ham et vink om at han paa ingen maate maatte opirre faren. Derfor maatte han gjøre gode miner til slet spil.

Rudolf og Juanita var ogsaa indbudt til at komme en time tidligere end de andre gjester.

Da de kom, var Gerhard endnu ikke kommet. „Den høitidelige akt“ som Rudolf spotende kaldte det, forestod endnu.

Juanita vekslet et straalende blik med sin svigerfar og de holdt længe hverandres hænder fast. Den gamle herre lænte sig blek og bevæget til kaminen. Juanita tok ham i armen og stilte sig ved siden av ham, mens Rudolf kastet sig i en stol ved siden av moren som nervøst bet sig i læpen.

Straks etter blev Gerhard meldt.

Hans far gik imot ham og strakte begge hænder ut mot ham. Dypt bevæget saa han paa Gerds elegante, fornemme skikkelse og trykket hans hænder fast mellem sine.

Rudolf sendte broren et skarpt prøvende blik og maatte til sin ærgrelse indrømme at Gerds ydre skikkelse godt kunde maale sig med hans. Gerhard var kanskje ikke saa regelmæssig vakker, men saa meget mer betydelig og meget mer intelligent ut.

Fru Helene var usikker og forlegen. Den samtale hun hadde hat med sin mand den foregaaende dag, hadde rokket hendes selvfølelse.

Bernhard Falkner trak sin hjemvendte søn længer ind i værelset. Over farens skuldrer for Gerhards blik til den slanke, hvitklædte skikkelse som stod ved kaminen og saa paa ham med store, vidunderlig straalende øine.

Et øieblik sænket deres øine sig i hverandre.

Gerhards hjerte banket i voldsomt tempo. Han var rent blendet av Juanitas store skjønnhet og han opfyldtes av en blanding av salig fryd og dyp smerte.

Dette korte blik som han og Juanita vekslet, det straalende glimt i hendes øine som bød ham et jublende velkommen, var en saa stor og inderlig oplevelse for ham, at alt andet som stormet ind paa ham i denne time forekom ham uvæsentlig og uten betydning.

Etter at ha hilst paa sin far gik han hurtig med stor sikkerhet og selvbeherskelse bort til sin stedmor, bukket for hende og tok hendes haand som hun nølende, men dog mot sin vilje, betvunget av hans imponerende, fornemme utseende, strakte ut mot ham. Høflig og ridderlig førte han hendes haand til sine læber. Det var bare en flygtig berøring — bare en høflighetsform, men fru Helene følte sig behagelig berørt av denne sikre og høflige optræden.

Hun hadde forberedt sig paa en hemmelig kamp, hadde trodd at han vilde behandle hende koldt og uvenlig. Istedenfor laa der

i hele hans optræden og væsen en tydelig bestræbelse for at skape et nogenlunde utholdelig forhold mellem ham og hans fars hustru. Da pustet hun lettet ut og følte sig næsten taknemlig mot ham. Nogen høflige velkomstord faldt hende nu ikke saa vanskelig som hun hadde trodd.

Rudolf hadde iagttat hende skarpt, og da Gerhard nu gik hurtig bort til ham og rakte ham haanden, kunde han ikke andet end gaa ind paa hans utvungne, om end ikke særlig hjertelige tone.

Bernhard Falkner hadde set paa alt dette med urolige øine og pustet hemmelig ut.

Saa vendte Gerhard sig til Juanita. Hans øine syntes at insuge hele hendes yndige skikkelse. Hun gik hurtig bort til ham, strakte begge sine hænder ut mot ham og smilte til ham med det yndige smil som han hadde set vaaken og i drømme.

„Gerd, kjære Gerd, velkommen, hjertelig velkommen hjem! Jeg er saa glad over at se dig!“ sa hun med skjælvende stemme.

Han blev blek av sindsbevægelse. Dypt boide han sig over hendes haand og trykket den til sine læber. Da han igjen rettet sig op, laa der i hans øine et uttryk som fik hendes hjerte til at slaa hurtigere.

„Tak, Juanita,“ svarte han lavt.

Rudolf saa forbauset paa denne scene og gik saa hurtig bort til Juanita.

„Det forbauser mig at dere kjender hverandre. Jeg trodde at jeg først nu skulde forestille dig for min hustru, Gerd,“ sa han hurtig.

Gerhard hadde allerede fattet sig helt.

„Som du ser, Dolf, behøves det ikke,“ svarte han.

Rudolf vilde lægge haanden paa sin hustrus skulder likesom for at bevise sin eiendomsret, men Juanita gled fra ham og flygtet instinktmæssig bort til sin svigerfar.

Bernhard Falkner la hendes arm i sin og forandret straks samtalemne. Og da alle nu anstrengte sig for at være saa utvungne som mulig, gik samtalen snart livlig i en almindelig konversationstone. — Bare naar Gerhard talte med Juanita eller sin far, kom der en varmere klang i hans stemme.

Hvor meget Gerhard maatte beherske sig for at synes rolig og utvungen overfor Juanita — det visste bare han selv. Han var dypt betat av hendes store skjønnhet som kom saa helt til sin ret i det elegante, klædelige selskaps-toilette. Hendes enskelige kynde virket næsten berusende paa dellers saa rolige, maalbevisste mand. Visheten om at han var hende dyrebare, at hun følte varmere for ham, end hun selv visste, indeholdt stor fare for ham. Men han lovet sig selv helligt at han ikke skulde forstyrre hendes hjertefred og sindsro, at han vilde være sterk og maatte være det baade for hende og sig selv. Naar først denne aften var forbi, naar han hadde vænnet sig til hendes ynde og indtagende skjønnhet, saa vilde han antagelig bli roligere igjen.

Saaledes forløp den første time hurtig, og da gjesterne kom fandt de familien Falkner tilsynelatende i den inderligste sjælsharmoni. Der blev naturligvis lagt beslag paa Gerhard fra alle kanter. Alle vilde tale med den berømte forsker, alle vilde si ham nogen smigrende ord. Han var virkelig det feirede midtpunkt i selskapet, og hans stolte, imponerende skikkelse trak alles øine til sig. Endog fru Helene maatte ofte se bort paa ham. Hun maatte indrømme at han slet ikke lignet det billede, hun hadde dannet sig av ham.

Men Rudolf følte et heftig had til broren som stillet ham saa aldeles i skyggen. Ellers stredes damene om hans selskap, men idag eksisterde bare hans bror for dem. Men

han var klok nok til at skjule sine følelser og gav sig utseende av at være et hjerte og en sjæl med sin berømte bror.

Juanita straalte av lykkelig stolthet. Atter og alter fløi hendes øine over til Gerhards slanke, elegante skikkelse. — Hans smale, ædelt formede hode med det brun-agtige, markerte ansigt tiltrak sig med magnetisk kraft hendes øine. Naar hendes blik møtte hans tankefulde, dyptliggende øine, smilte hun straalende til ham. Hun gjorde sig heller ikke nu regnskap for det, hun følte for ham, men visste bare at hans nær-vær gjorde hende meget glad og lykkelig. — Uten betænkning aapnet hun sit unge, ensomme hjerte for ham og lot ham ta det i besiddelse som om det slet ikke kunde være anderledes.

Ved bordet sat hun likeover for ham og deres øine møttes ofte. Gerhard hverken kunde eller vilde verge sig mot den lykkesfølelse der overvældet ham. Han følte sig sterkt nok til at holde sig selv i tomme. Sikker paa sig selv hengav han sig til det søte trylleri som hun utøvet over ham.

Efter middagen fordelte selskapet sig i de værelser som støtte op til spisesalen.

Gerhard hadde listet sig bort fra selskapet og opsøkte et litet kabinet som laa litt avsides og som han trodde tomt. Da han gik over treskelen saa han Juanita for sig. Hun hadde sat sig paa en stol og laa tilbaketrukket med lukkede øine.

Han stanset og saa med brændende blik paa det yndige billede. Et vakkert, drømmende smil laa om hendes læber. Han vilde netop gaa ut igjen, da han trodde hun var flyttet derind, fordi hun var træt.

Men da slog hun øinene op og da hun fik se ham rettet hun sig straks op.

„Aa, Gerd — er du ogsaa træt av al denne larm og tummel?“ sa hun og saa smilende paa ham.

„Javist — jeg vilde bare hvile mig litt her. Men jeg vil ikke forstyrre dig, Nita.“

Hun rystet paa hodet.

„Du forstyrrer mig slet ikke, Gerd. Kom og sæt dig hos mig og la os tale litt sammen. Eller vil du helst slippe at tale? Saa tier vil!“

Utvungent pekte hun paa en stol som stod ved siden av hende. Værelset var bare oplyst av tilslørte lamper og det gav det hele en mystisk tiltrækning.

Gerhard følte at dette fortrolige samvær med hende vilde virke som et farlig trylleri paa ham. Men han satte sig allikevel overfor hende.

„Det er mig altid en glæde at tale med dig, Nita,“ sa han rolig.

Hun saa glædesstraalende paa ham og trykket hænderne mot hjertet.

„Aa, Gerd, jeg er saa lykkelig over at du igjen er hos os! Jeg har længtet saa efter at se dig!“

Blodet strømmet varmt til hans hjerte. Et øieblik var det som om hans hjerteslag stanset og han kunde ikke svare. Da saa hun bekymret ind i hans bleke ansigt.

„Og du, Gerd? Glæder du dig ikke? Faldt det dig vanskelig at komme hjem — til din stedmor?“

Han pustet dypt ut.

„Nita, jeg visste jo at jeg fandt dig og far her. Saa tænkte jeg bare paa gjensynet med dere og glædet mig til det.“

„Virkelig?“

Han nikket smilende.

Hun trak litt i perlesnoren som om den var for trang for hende. Han tænkte at han aldrig hadde set noget vakrere end disse mathvite skinnende perler paa den slanke hals med den varme farvetone. Han rev dog sine øine løs fra den og spurte deltagende:

„Hvorledes har du hat det, siden vi saas sidst?“

Hun smilte.

„Aa, meget bedre end før. Gerd, jeg har jo fundet dig igjen, og jeg visste at du, hvor du saa end var i verden, var mig en trofast ven, hvis tanker var hos mig bestandig. Ikke sandt — du har jo tænkt paa mig?“

Han nikket smilende.

„Jo, meget.“

„Aa, ja, det følte jeg. Saa hadde jeg dine bøger. Siden jeg saa dig igjen, er de blitt levende for mig. I aanden har jeg vandret med dig gjennom alle de fremmede egner. Og naar jeg hadde læst saa lukket jeg øinene og saa forekom det mig at du talte til mig. Din stemme lød saa levende i mine ører. Da var jeg aldrig alene. Far er ogsaa saa snil og kjærlig mot mig nu; han er blitt min trofaste ven og raadgiver i alt. Saa rik er jeg nu! Skulde jeg saa ikke være glad og taknemlig og modig bære det som — som altid falder mig tungt at bære?“

Hvert av hendes ord berørte ham som kjærtegn. Han ønsket, han kunde si: „Ti dog, barn, aner du da ikke hvad hvert av dine ord røber for mig. Vet du ikke at saaledes taler bare kjærligheten? Føler du ikke at med hvert av disse ord flyr vore hjertes mot hverandre?“ Men han taug. Han visste jo at hun bevæget sig som en søvngjængerske, man ikke tør rope paa, fordi hun ikke skal bli sig bevisst den fare hun svæver i. Hun maatte ikke rives ut av sin uskyldige utvungenhet. — Aa — det var saa deilig for ham at høre denne inderlige tilstaaelse. Det forekom hende saa selvfølgelig at deres sjæler hørte sammen. Hun var virkelig endnu et rent barn i tanker og følelser og allikevel en ung kvinde med renhetens og uskyldighetens trylleri over alle sine følelser. Hvor deilig maatte det ikke være at vække hende av denne drømmetilstand. Han strøk sig hurtig over øinene og rettet sig op for ikke at bukke under for fristelsen.

„Nita, jeg glæder mig meget over at du nu tænker roligere over din skjæbne. Dolf vil forhaabentlig ogsaa komme mer og mer til fornuft og alt kan endnu bli godt mellem dere.“

Han tvang sig til at si disse ord.

Men da saa Nita ham ængstelig og urolig ind i øinene og hun blev meget blek.

„Nei, nei, Gerd — det er ikke til at tænke paa — la os ikke tale om det. Ødelæg ikke disse deilige, lykkelige timer for mig — aldrig — aldrig mer kan jeg finde tilbake til ham. Det maa du heller ikke ønske, hvis du er en liten smule glad i mig. Ikke engang far forlanger det av mig. Det fylder mig bare med gru og rædsel. Nei, Gerd, du maa ikke forlange av mig at jeg skal være anderledes overfor Dolf. Ellers skal jeg gjøre alt hvad du forlanger av mig, men det maa du ikke forlange,“ fremstammet hun skjælvende, og hendes øine hadde et uttryk som gjorde et endnu dypere indtryk paa ham end hendes ord.

Gjennem disse ord fik han et dypt indblik i deres egteskap og han merket at hun trodde han vilde mægle mellem hende og Dolf.

„Vær rolig, Nita — jeg vil aldrig forlange noget av dig som er imot din natur. Jeg ønsker bare at bevare dig for al sorg og lidelse, saavidt det staar i min magt. Det gjør mig saa inderlig ondt at du ikke har fundet lykken i dit egteskap med Dolf. Jeg visste jo ikke hvor dyp kløften var mellem dere.“

Hun gjorde en mat bevægelse.

„Aa — jeg har fundet mig tilrette — hvis bare Dolf vil la mig gaa min vei i ro, saa kan ogsaa han faa gaa sin i ro. Men — i den sidste tid — er der noget — som gjør

mig ængstelig. Jeg kan ikke tale om det — men undertiden er jeg likefrem ræd for ham. Aa, Gerd! Gid jeg aldrig var blitt hans hustru! Eller gid jeg kunde kjøpe mig fri for ham! Det var jo bare mine penger han vilde ha — aa, Gud gi, jeg kunde gi ham alt hvad jeg eier og har — det vilde jeg saa inderlig gjerne gjøre, hvis jeg igjen kunde bli Juanita Trebin!“

I hendes øine laa der en kvalfuld angst og uro.

Gerd presset læberne sammen. Hun skulde bare ha ant hvorledes det stormet og bruste i ham ved hendes fortrolige, tillidsfulde ord, hvilken kval og salighet denne tilstaaelse, som hun gjorde ham i barnslig frimodighet og naivitet, vakte i ham!

„Min stakkars lille Nita!“ sa han lavt.

Hun smilte lykkelig.

„Saaledes kaldte du mig dengang, du kom ind til mig i det mørke værelse, hvor jeg laa og var saa ræd! Da blev jeg straks trestet. Aa, jeg husker endnu saa tydelig hvorledes du tørret taarene av øinene mine med et bløtt silkelommetørklæ. Du talte ogsaa saa kjærlig og ømt til mig. Nu vil jeg heller ikke længer tænke paa alt det slygge og sørgelige. Jeg har jo dig — og far — og Tina. Kommer du ikke snart ut til os nu? Tina længter saa meget efter dig. Idag var hun rent misundelig paa mig, fordi jeg skulde faa se dig. Du vil vel besøke os meget ofte, ikke sandt?“

Han pustet tungt.

„Ja, Nita, saa ofte jeg kan,“ sa han. Han tænkte at hvis han skulde følge sit hjerte, vilde han besøke hende hver dag.

Hendes øine straalte og hun trykket hans haand fast mellem sine.

„Det skal jeg si til Tina!“ sa hun.

I det samme kom Dolf ind i kabinettet. Der kom et sælsomt glimt i hans øine, da han fik se Gerd og Nita haand i haand og i en meget ivrig samtale. Allerede ved bordet hadde han lagt merke til at hans hustrus øine hang med et sværmerisk uttryk av beundring ved Gerds ansigt. Nu fandt han dem her, avsides fra selskapet i en meget fortrolig situation.

En følelse av skinsyke grep ham. Hurlig gik han bort til dem og saa forskende ind i Nitas ansigt.

„Naa, saa her finder man dere. Dere blir savnet av alle,“ sa han.

Gerd reiste sig straks. Han følte mistroen i Dolfs ord og blik.

„Din brors hustru!“ lød det igjen i hans sjæl. Og pludselig forekom det ham igjen som et voveslykke at han var kommet til L. . . . Men intet i hans væsen ropet hans tanker. Ganske rolig og sikker stod han foran Dolf.

„Vi kom til at tale ivrig sammen,“ sa han smilende.

Ogsaa Nita reiste sig.

„Ja — og Gerd har lovet mig snart at besøke os. Dolf, hvis det passer dig, vil jeg be ham spise middag hos os første paa-skedag,“ sa hun hurtig.

„Nita, du vet jo at vi altid er hos mine forældre om søndagen,“ sa Dolf undvikende.

„Det er sandt! Saa sier vi anden paa-skedag — ikke sandt, Gerd?“

„Gjerne, hvis det passer Dolf.“

„Naturligvis. Det vil glæde mig at du engang kommer til at lære mit hjem at kjende,“ svarte Dolf høftig og la sin haand paa Nitas arm.

Hun bøide sig hurtig ned og ordnet litt med sit slæp, saa at hans haand straks gled ned igjen. Gerd la godt merke til dette lille intermezzo og det berørte ham paa en sælsom maate.

„Jeg haaber at jeg ogsaa engang kan faa se dere hos mig, naar jeg først faar vite hvor dygtig min husholderske er i koke-

kunsten," sa Gerd og tvang sig til at tale i en spøkende tone.

Dolf dreide velbehagelig sin bart.

"Naa — vor kok vil nok tilfredsstille dig — han er fremragende dygtig," sa han skrytende.

Gerd smilte fint.

"Fra mine reiser er jeg vant til primitiv kost."

"Bor du ved promenaden?" spurte Dolf.

"Ja — like ved promenadeplassen ved springvandet."

"Det er jo like i nærheten av os — det er neppe ti minutters gang. Vor villa ligger ved skogen."

Gerd bøide hodet.

"Saa kommer du kanskje indom mig, naar du gaar forbi," sa han høflig.

Dolf bukket let.

"Jeg skal tænke paa det."

Saa gik de alle tre tilbake til selskapet.

Hele aftenen iagttok Dolf sin bror og Nita med mistroiske blik. Gerd gav ham dog ikke den mindste anledning til mistanke. Ogsaa naar han talte med Nita forblev han ganske rolig og hans ansigt var ubevægelig og ugjennemtrængelig. Men Nita la ikke skjul paa sine følelser. Hun viste tydelig at hun var svært glad i Gerd. Hun saa ømt og inderlig paa ham med sine store, straalende øine, og naar han talte med hende, fik hendes ansigt et ganske andet uttrykk end ellers.

Nita hadde aldrig forekommet Dolf saa vakker som denne aften. Han var likefrem ræd for at Nita skulde ha forelsket sig i Gerd. Han visste at da var alt tapt for ham. Han kunde bare ha haab om at vinde hende, saa længe hendes hjerte ikke tilhørte en anden.

Sammen med den spirende skinsyke vaaknet der i Dolfs hjerte en glødende kjærlighet til hustruen. Aldrig før hadde han været saa lidenskapelig forelsket i sin hustru og fundet hende saa attraaværdig som netop i denne tid.

Da de kom hjem om aftenen, og hun som sedvanlig vilde gaa ind i sine værelser, holdt han hende tilbake.

"Nita, la os passiare litt sammen," bad han med urolig flakkende øine. Hun saa over skulderen tilbake paa ham. Derved løsnet den røde blomst i hendes haar og faldt ned paa gulvet. Dolf tok den op og trykket den til sine læber.

Der kom et iskoldt, avvisende uttrykk op i hendes ansigt.

"Jeg er træt — godnat!" sa hun vilde skynde sig ut av værelset.

Han grep hende i armen.

"Bli dog, bli, Juanita," hvisket han ømt, og hans varme aande streift hendes ansigt.

Men hun rev sig saa heftig løs at han beholdt hendes armbaand i haanden. Sikkerhetslænken var gaat itu og hadde saaret hende i armen. Men det la hun ikke merke til. Hurtig gik hun ut av værelset og laaste med skjælvende haand døren til sit boudoir.

Dolf stod ubevægelig et øieblik; i den ene haand holdt han den røde blomst, i den anden armbaandet. Hans øine fæstet sig som et firret rovdjurs paa den stængte dør.

Saa la han langsomt armbaandet paa bordet og kastet blomsten gjennom det aapne vindu ut paa gaten.

Han blev staaende eftertænksomt utenfor døren et par øieblik. Saa kastet han resolut hodet tilbake.

"Vent bare, lille stivnakke. — Jeg vil ikke gi dig tid til at la dit lille romantiske hode fordreie av en anden. Nu har jeg ingen tid spilde."

Langsomt og hensunken i tanker gik han ind i sine egne værelser, hvor hans kam-

mertjener ventet paa ham for at hjelpe ham med avklædningen.

Hans tjener hadde ingen let plads. Dolf var lunefuld og fordringsfuld — mer fordringsfuld end de fleste forvante mødedamer. Tjeneren maatte være parat baade dag og nat. Men han hadde ganske vist heller ikke noget andet at gjøre end at passe og pleie sin herres ydre. Tina kaldte ham i reifærdig vrede over hans dovenskap en doven slyngel. Men hun turde ikke si det høit, for kammertjeneren kunde se meget fornemt paa gamle Tina.

— — —

Gerd og Juanita hadde set hverandre ofte. Dolf forsøkte klokkelig at stille sig paa en god fot med sin bror, for Nitas en og tyvende fødselsdag var nær forestaaende, og avgjørelsen, om han skulde faa sin hustrus formue mellem hendene, skulde bestemmes nu.

Fru Helene fandt til sin overraskelse at det slet ikke var saa vanskelig at leve paa en tilsynelatende venenskapelig fot med Gerd. Han var ikke lenger den ungdommelige, illire fusentast og hadde lært at skjule sine følelser under en formfull høflighet.

Bernhard Falkner levde øiensynlig op, siden Gerd var kommet hjem. Hans ældste søns kjærlige sympati gjorde ham godt. Med Dolf undgik han enhver forklaring, og hans yngste søn haabet derfor at faren vilde bære sig „fornuftig" ad i pengesakene.

Saaledes traf Gerd og Nita sammen overalt, ogsaa i selskaper utenfor hjemmene. Tante Gjertrud beklaget sig allerede over at Gerd hadde saa liten tid tilovers for hende.

Gerd hadde været i sin brors villa et par ganger. Gamle Tina var rent ute av sig av glæde, hver gang Gerd kom.

Juanita hadde nu kunnet være helt glad og lykkelig, hvis ikke Dolfs opførsel hver gang de var alene hadde ængstet og foruroliget hende. Han talte saa fyrig og glødende til hende, saa hun skjælv av angst og rædsel og mer og mer søkte at undgaa ham.

Jo mer hun flygtet for ham, desto oftere beskæffiget hun sig med det spørsmål, om det ikke var mulig at gjøre sig helt fri fra ham.

Dolf vilde først ha Nitas fødselsdag overstaa, før han foretok et avgjørende skritt. Han var fast besluttet paa at det ikke skulde vedbli at gaa som det gjorde nu.

Han ante ikke at Juanita næret skilsmisseplaner. Men hun var saa uerfaren og uselvstændig at hun ikke visste om det var mulig at stryke egteskapets lænker av sig.

Saa oprandt da hendes fødselsdag. I hendes svigerforældres hus skulde der avholdes en liten fest i en intim kreds, og selvfølgelig var Gerd invitert.

Men allerede om formiddagen kom han ut til villaen ved skogen for at overbringe sin lykønskning. Fødselsdagen faldt paa en søndag. Gerhard hadde med sig deilige blomster til Nita og det nyeste bind av sine verker som netop var utkommet.

Hun blev usigelig glad, og overvældet av sine følelser trykket hun blomstene og boken til sit hjerte.

"Aa, Gerd, kjære Gerd, hvor glad jeg er over denne gave — intet er mig saa kjær som disse blomster og denne bok."

Han smilte. Han forstod fremdeles at beherske sig fuldkommen overfor hende, men ved at se hendes yndige, rørende glæde fyltes han av en smertelig følelse ved tanken paa at han allid maatte paalægge sig denne tilbakeholdenhet overfor hende.

Nita aapnet boken og saa stolt ned paa de ord, han hadde skrevet paa første blad og i hvilke: han hadde tilegnet hende boken.

„Min kjære Juanita ærbødig tilegnet," læ-

ste hun halvhoit. Saa løftet hun hodet og saa paa ham.

"Ærbødig! Aa, Gerd, det lyder saa høitidelig og litt stivt!" sa hun og rynket sine øienbryn.

"Hvad skulde jeg ha skrevet?" spurte han bløtt, mens hans øine hvilte fast paa hende. Hun saa rørende barnslig ut og bare hendes øine hadde et modent uttrykk.

"Aa, det er da ganske enkelt, Gerd. Det skulde naturligvis ha staaet „i kjærlighet" sa hun likefrem og inderlig.

Han støttet sig tungt paa en stolarm og en dyp smerte talte ut av hans øine.

"I kjærlighet? Barn — barn —"

Han avbrøt og strøk sig over panden. Hun saa pludselig urolig paa ham og der gik likesom en skjælven gjennom hende. Han saa det og han blev grepet av en dødelig angst for at hendes sorgløse ro skulde forstyrres. For saasntart hun blev sig sin kjærlighet bevisst, saa maatte de skilles for bestandig — det visste han. Han tok sig sammen og lo tilsynelatende aldeles utvungen.

"Naa ja — jeg kunde jo ha skrevet i kjærlighet — det tænkte jeg ikke paa. Det lyder jo penere."

Det farlige øieblik var overvundet. Nita begyndte ogsaa at le.

"Naa ja — dette lyder jo ogsaa meget pent — jeg føler mig rent stolt og vigtig!"

For at gi samtalen en mindre farlig vending sa han hurtig:

"Egentlig burde jeg ha git dig violer som gjengjæld for dem, du gav mig. Jeg har endnu ikke takket dig rigtig for din velkomsthilsen til mig."

"Blev du glad over violene?" spurte hun smilende.

Han nikket.

"Meget glad! Deres duft fyldte i lang tid mit arbeidsværelse. Nu er de desværre visnet og jeg har ikke andet tilbake end kortet med dine kjære ord."

"Aa — har du virkelig gjemt det?" spurte hun ivrig.

Han tok op sin tegnebok og rykket stolen litt nærmere bort til hende. Saa tok han kortet frem og viste hende det.

"Her er det."

Hun smilte og nikket, da hun saa ned paa det.

"Har du virkelig gjemt det saa omhyggelig?"

"Ja, sammen med andre kjære minder. Her gjemmer jeg ogsaa det sidste brev, som min mor skrev for sin død."

"Et brev som din mor skrev til dig?"

"Nei — til sin søster Gjertrud som har git mig det. Jeg bærer det alltid paa mig."

I samme øieblik kom Dolf ind i værelset. Uvilkaarlig for Gerd sammen og mistet tegneboken paa gulvet, saa dens indhold spredtes til alle kanter.

Dolf bøide sig ned for at hjelpe Gerd med at samle sammen papirene. Derved saa han kortet. Han gjenkjendte straks Juanitas haandskrift og for med et hurtig blik henover ordene:

"Hjertelig velkommen hjem, Juanita."

Med et ondskapsfuldt blik paa broren sa han:

"Hvad ser jeg — en velkomsthilsen fra min hustru til dig! Nita, jeg visste slet ikke at du har sendt Gerd en skriftlig hilsen."

Gerd følte sig et øieblik usikker og ute av fatning og la med en let skjælvende haand de opsamlede papirer ind i sin tegnebok. Han var ængstelig for Nitas skyld. I sin bestyrtelse la han ikke merke til at papirer som ogsaa hadde ligget i hans tegnebok var glidd ned under hans stol og blev liggende der, uten at nogen saa dem.

Nita hadde hele tiden været aldeles rolig og uberørt av situationen.

„Naturligvis sendte jeg Gerd blomster til velkomst sammen med dette kort,“ sa hun ganske troskyldig.

„Uten at si noget til mig om det?“ sa han mistroisk og ærgerlig.

Hun saa stolt og rolig paa ham.

„Det ansaa jeg ikke for nødvendig. Jeg sa det til far,“ sa hun koldt.

Rudolf var ærgerlig og vldt. Men da hun vedblev at være rolig og paastod at hun hadde talt med hans far om det kunde han jo ikke si noget mot det.

Han lo nu tilsynelatende muntert.

„Ja, der ser du, Gerd, hvad berømt het fører med sig. Man sender dig blomster til velkomst likesom en feiret teaterstorhet. Nita, du skulde heller ha sendt ham en laurbærkrans. — Tænk dig bare, Gerd, jeg har endrnu ikke læst en eneste stavelse av dine verker. Er du meget fornærmet?“

Gerhard hadde gjenvundet sin ro. For Nitas skyld ignorerte han Rudolfs ironiske tone.

„Nei, jeg er absolut ikke fornærmet over det. Det er jo lektyre som ikke passer for alle og enhver.“

„Naa — men saa er til gjengjæld far og Nita begeistrede læsere.“

„Jeg vet at Nita læser mine bøker med interesse, derfor har jeg ogsaa tillatt mig at tilegne hende mit nyeste verk,“ sa Gerd i en let tone og pekte paa boken.

Rudolf tok den og aapnet dens første side. Han læste med et spottende smil tilagnelsen.

„Nita, du føler dig vel meget beæret ved at en saa berømt mand tilegner dig en bok?“

Rolig tok hun boken ut av hans haand.

„Du forstaar slet ikke hvor stolt jeg er,“ sa hun frimodig.

Og idet hun rakte Gerhard haanden sa hun varmt:

„Kjære Gerd, jeg skal nok holde denne gave høit i ære, den har gjort mig meget, meget stolt.“

Det var en tilrettevisning til Rudolf.

Han tok dog ingen notis av den, men kastet sig paa en stol og slog benene over hverandre. Saa fortalte han pralende om en vild automobiltur som han dagen før hadde foretat med en ven.

Gerhard tok snart avsked, fordi han hadde et viktig arbeide som skulde besørges, og han vilde gjerne være færdig med det for at han kunde delta i festen for Juanita om aftenen.

Rudolf fulgte sin bror ut i gangen. Da han igjen kom ind i værelset, var det tomt — Juanita var forsvundet.

Ærgerlig sparket han til den stol, paa hvilken Gerhard hadde sittet, saa den veltet. Derved opdaget han de papirer som var faldt ut av Gerhards tegnebok og ubemerket var blit liggende under stolen.

„Aa — der ligger nok nogen av min hr. brors papirer — forhaabentlig er det in-

gen ømme utgydelser,“ tænkte Rudolf ironisk og tok op papirene.

Han var absolut ingen diskret natur og aapnet nysgjerrig brevene. Det første var en meddelelse fra den arkitekt som hadde bygget Gerhards villa. Men det andet var det allerede gulnede brev som Marie Falkner kort før sin død skrev til sin søster.

Rudolf læste ogsaa dette brev og alle slags følelser avspeilet sig i hans ansigt. Av dette brev saa han hvad der hittil hadde været skjult for ham, at hans far og mor ved deres brødefulde kjærlighet hadde drevet hans fars første hustru i døden. Han læste ogsaa i dette brevet at hans far ikke hadde faat vite at Marie Falkner frivillig hadde gjort ende paa sit liv. Der okm et øndskapsfuldt, triumferende glimt i hans øine.

„Se, se — det er jo en interessant og ubetalelig opdagelse. — Dette brev er kanske værd mange millioner for mig. Ser man det! Den gamle herre har jo været en stor gavtyv — og saa vil han holde formaningstaler for mig og overvælder mig med bebreidelser. Naa — saaledes er alt-saa min hr. far. Jeg synes saamen, han har nok paa sin samvittighet — han burde ikke opkaste sig til dommer over mig. Nu skal han bare vove at finde mig „uverdige“ til at overta Nitas formue. Da skal han faa en overraskende meddelelse. Velsignet være min berømte brors tegnebok — jeg trodde ikke, den skjulte slike skatter. Dette brev vil jeg opbevare omhyggelig — det er kommet til mig i rette tid som om det er faldt ned fra himlen. Kanske jeg faar bruk for det imorgen under den store avregning med den gamle herre. Hvis han ikke uten forbehold gir mig Nitas formue — saa gjør jeg bruk av dette.“

Saaledes var Rudolf Falkners tankegang. Med et ubeskrivelig smil la han Marie Falkners brev i sin tegnebok, mens han likegyldig kastet fra sig det andet brev.

I straalende humor gik han ut av værelset.

Ved middagsbordet saa han Nita igjen. Han var fremdeles i utmerket humor og han spøkte med at hun var sprunget fra ham, saa at han ikke hadde kunnet overbringe hende sine lykønskninger. Saa rakte han hende et elegant etui som indeholdt hans fødselsdagsgave. Det var en kostbar medaljong, besat med briljanter og smaragder og et dertil hørende fint halskjede.

Nita takket høflig, men uten varme, og la likegyldig etuiet tilside. Han ærgret sig over hendes likegyldighet. Hun hadde glædet sig meget over Gerds bok. Men hans store selvbehagelighet lot ikke denne følelse komme helt frem. Han indbildte sig fremdeles at Nita bare viste sig avvisende for at egge ham.

„Den lille skjælm,“ tænkte han seiersbevisst, „hun vil bare se mig ydmyg for sine

føtter. Jeg hadde aldrig trodd at min lille hustru var saa koket. Hun forslaar sandelig at bringe mig fra sans og samling.“

Da Juanita efter middagen vilde fjerne sig, stilte han sig iveien for hende.

„Idag slipper du ikke fra mig, før du har git mig et kys, lille kone — bare et eneste kys — du har endnu ikke takket mig riktig for gaven.“

Hun gik tilbake fra ham.

„Hvad skal dette bety? La mig komme frem.“

„Først et kys!“

Hun kastet hodet tilbake.

„Nei, jeg kysser dig aldrig mer — det burde du da vite!“

Han gik nærmere bort til hende.

„Vær ikke saa barnagtig, Nita, og hold op med dette surmuleri. Hvad vil ud egentlig mer? Har jeg ikke ærlig gjort avbigt for hver krænkelser — har jeg ikke i flere maaneder ærlig bestræbt mig for at vinde din tilgivelse? Saaledes som nu kan vi da umulig fortsætte at leve sammen. Jeg finder mig simpelthen ikke længer i det. Jeg er din mand og du er min hustru, og jeg har en ret til dig som jeg bestemmer gjør fordring paa.“

Hun rettet sig høit op og saa koldt og stolt paa ham.

„Hvorfor sier du alt dette? Du vet jo godt hvorledes vi staar overfor hverandre, at der aldrig mer kan bli noget fællesskap mellem os. Jeg forlanger av dig at du respekterer mit standpunkt overfor dig. Det er det eneste som gjør det mulig for mig at leve sammen med dig længer. La mig derfor komme frem.“

Hans ansigt blev mørkerødt.

„Aa nei — nu har jeg længe nok fundet mig i dine barnagtige luner. Nu er det forbi. Jeg skal vise dig at du er min hustru og at du tilhører mig. Jeg vet jo at din motstand vil holde op tilslut. Jeg elsker dig og længter efter din kjærlighet, det vet du!“

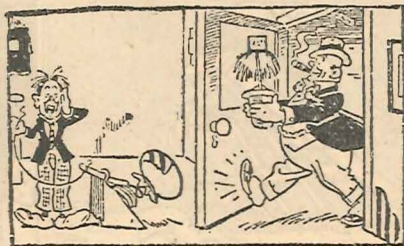
Juanita skalv over hele legemet og ute av sig selv av angst ropte hun heftig:

„Hold op med denne elendige komedie! Jeg var vidne til samtalen med din mor, da hun raadte dig til at faa istand et bedre forhold mellem os — for pengenes skyld. Du forsikret hende at du til tidsfordriv for dig selv vilde gjøre mig forelsket i dig. Aa — skam og skjændsel over dig at du tænker saa daarlig og lavt om kvindeære. Nu indser du vel at jeg ikke sætter pris paa din kjærlighet! Det ordet burde du slet ikke fa i munden — du vanhelliger det bare. La mig være ifred! La din far træffe hvilken avgjørelse han vil med hensyn til pengene. Jeg skulde gjerne kaste disse penger for dine føtter — disse elendige penger, for hvis skyld du har lænket mig til dig. La mig nu komme forbi og skaan mig for fremtiden

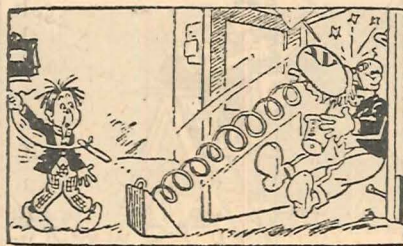
Naar et skyggebillede fortolkes galt.

„Chefen hadde forleden sagt til mig, at hvis der kom en viss mager mand med langt, hvitt haar og floshat skulde jeg bare vise ham bort. Nu hadde jeg netop opfundet en ny patentert „bombekaster“, og da jeg paa glasderen saa en skygge av den magre mand med det lange haar gjorde jeg bombekasteren klar.

Jeg stilte mig parat til at avfyre „bomben“, — da døren pludselig gik op og ind traadte — ikke den magre mand med det lange, hvite haar og floshaten, men min egen chef, bærende paa en præmie-chrysantemum som han hadde vundet paa en utstilling, — det var dens skygge der lignet en mager mand.

Og før jeg kunde faa tid til at tænke mig om, var ulykken skedd: „bomben“ var gaat av og rammet min kjære chef paa en høist respektstridig maate — det indrømmer jeg — midt i ansigtet, og naturligvis mistet han baade likevegten og den præmierte chrysantemum som han var saa stolt og glad over.

Set fra et høiere synspunkt er der vel heller ikke noget at si til at manden blev rasende over at bli hilst paa denne litt usedvanlige maate ved indtrædelsen paa sit eget kontor, — bare synes jeg ikke, han skulde ha benyttet min egen „bombekaster“ til at sjaa mig med, — det var krænkende for mig.“

for disse scener som bare krænker mig.“
I nogen sekunder stod Rudolf maaløs og forvirret.

„Fordømt!“ tænkte han bestyrtet. „Hun har hørt vor samtale! Derav kommer altså hendes motstand og lange trods.“

Men hans frækhet hjalp ham hurtig over denne scene. — Han faldt sig og rettet sig op.

„Nita, du har kanske hørt nogen ærgerlige ytringer som jeg i min sorg over din kulde og tilbageholdenhet er kommet med, og kanske jeg har sagt mangt og meget bare for ikke at tilstaa for min mor den fulde sandhet om vort forhold. Men hvorledes det saa end er, saa kan jeg forsikre dig at jeg nu virkelig elsker dig og ikke ønsker noget inderligere, end at alt imellem os skal bli som i de første maaneder av vort egteskap. La alt hvad der ligger imellem være glemt!“

Hun gjorde en avvisende haandbevægelse.
„La mig nu gaa op paa mit værelse. Jeg kan aldrig mer fatte tillid til dig.“

„Nita!“

Hun vek tilside.

„La mig komme frem, ellers roper jeg paa folkene,“ fremstøtte hun ute av sig selv.

Uvilkaarlig gik han tilbake. For øieblikket var han ikke paa det rene med hvad han skulde gjøre og hvorledes han bedst skulde optræ overfor hende. Bevissetheten om at hun hadde hørt hans samtale med moren gjorde ham usikker. Han visste jo ikke hvor meget hun hadde hørt. Det vanskeliggjorde ialfald situationen for ham. Men han trodde endnu ikke paa at alt var tapet for ham. Det gjaldt bare om at beseire hendes mistro og faa hende overbevist om at han elsket hende, da kunde han endnu vinde spillet som nu virkelig var blit til alvor for ham.

Da han gik tilbake for Juanita hurtig ferbi ham og sprang skjælvende over hele legemet op paa sit værelse, hvor hun kastede sig paa sofaen graatende av sindsbevægelse.

Sterkere end nogensinde før opfyldtes hun nu av ønsket om sin frihet. De lænker som hun i sin uerfarenhet og uvidenhet hadde latt sig lægge i forekom hende nu næsten uutholdelige.

Juanitas fødselsdag hos svigerforældrene var overstaat, uten at Rudolf hadde gjort fler forsøk paa at nærme sig sin hustru. Han holdt sig ogsaa tilbake om aftenen, da de kjørte hjem. Han visste endnu ikke rigtig hvorledes han skulde optræ overfor sin hustru, og han vilde ialfald først ha overstaat den avgjørende samtale med sin far.

Faren hadde sagt ham at han vilde ta imot ham næste morgen klokken ni i sit

arbeidsværelse for at tale om noget vigtigt med ham.

Trods den for Rudolf meget tidlige morgentime møtte han punktlig. Faren ventet ham allerede, sittende ved sit skrivebord og bad ham om at ta plads. Den gamle herres ansigt var stenhaardt og ubevægelig.

Uten ømsvøp gik han kort og bestemt løs paa sakens kjernepunkt.

„Du vet, min søn, at efter Nitas fars testamenteriske bestemmelse skal jeg nu ta bestemmelse om hvorvidt Nita, ifald hun er gift, skal leve i formuesfællesskap med sin mand, eller om hendes mand ikke skal faa nogen raadighet over formuen. Det er blit mig paalagt som en hellig pligt efter bedste vidende og samvittighet at avgjøre, om jeg anser Nitas egtefælle for at være værdig og tilstrækkelig paalidelig til uforbeholdent at faa fuld raadighet over Nitas formue.“

Rudolf hadde hørt paa faren med daarlig skjult utilaalmodighet.

„Alt dette vet jeg jo allerede, far, det blev jo tilstrækkelig drøftet mellem os den gang, da jeg blev gift med Nita.“

„Ganske rigtig — jeg vilde bare endnu en gang gjenta det for dig. Idag har jeg bedt dig om at komme til mig for at meddele dig hvilken beslutning jeg har tat.“

Rudolf rykket frem og tilbake paa stolen. Der gik nervøse trækninger over hans ansigt.

Bernhard Falkner trak pusten dypt og han var meget blek, men fuld av urokkelig energi og bestemthet. Langsomt og med sterk betoning vedblev han:

„Efter lang og moden overveielse har jeg maattet ta den beslutning at jeg ikke kan forsvare for min samvittighet at betro dig Nitas formue. Efter de erfaringer jeg har gjort med hensyn til dig, anser jeg dig hverken for at være værdig eller dygtig nok til at jeg med god samvittighet tør indestaa for dig.“

Rudolf var blit likblek av undertrykt vrede og hans ansigt fortrak sig.

„Det skal ikke bli dit sidste ord, far — du skal endnu komme til at betænke dig, for du tilføier mig en slik skjændsel.“

„Ved dit letsindige, samvittighetsløse liv har du selv tilføiet dig den største skjændsel. Jeg har modent og nøie overveiet alt, før jeg tok denne beslutning. Den kan ikke ændres.“

Rudolf knyttet hænderne og hans øine lyste hevngjerrig og uhyggelig.

„Hvori består min uværdige og samvittighetsløse opførsel? I et par ungdomsdaarskaper som alle unge mænd begaar.“

Bernhard Falkner rystet tilsynelatende rolig paa hodet.

„Ungdomsdaarskaper er tilgivelige, men du er helt igjennem slet og uværdig — det har jeg til min smerte maattet indse.“

Rudolf sprang op og gik tæt bort til ham.
„Slet og uværdig! Hvor haardt og strengt du dømmer mig. Du har da været dig selv en meget mildere dommer. Du skulde ikke dømme mig saa strengt — ikke du.“ sa han med en stemme der var halvkvalt av vrede.

Ogsaa Bernhard Falkner reiste sig nu. Hans øine boret sig ind i sønnens. „Hvad mener du med det?“ spurte faren skarpt.

Rudolf kastet hodet utfordrende tilbake.
„Jeg mener at du ikke har ret til at anse dig selv for en absolut hæderlig mand. Det gjør du sikkert — du mener om dig selv at du er fuldt ut værdig og tillidvækkende, ikke sandt?“

Den gamle herres træk syntes at forsternes i smerte.

„Hvad betyr dette spørsmal? Jeg anser det for under min værdighet at svare dig.“

Rudolf lo haanlig.

„Ja, det vilde være det letteste — men jeg fordrer et svar. Jeg har ret til at forlange det, hvis du vedblivende paastaar at jeg er uværdig til din tillid. Jeg vil endvidere spørre dig om du ikke tror det er en arv, hvis jeg virkelig har ført et samvittighetsløst liv som du kalder det.“

En mørkerød blodstrøm for op i farens ansigt. Ute av sig selv tok han Rudolf i armen og rystet ham.

„Gut — uforskammede gut — det vover du at si til din far,“ ropte han truende.

Rudolf rystet ærgerlig farens haand av sig, idet han mistet alt herredømme over sig selv. Der lysle et vildt had i hans øine.

„Ja, det vover jeg. Jeg spør dig, hvorfor du ikke dømte dig selv likesaa strengt den gang, da du bedrog din første hustru! Jeg har vet arvet din letsindighet! Har du kanske ikke handlet samvittighetsløst? Staar ikke skyggen av din første hustru anklagende for dig — hun som du ved din utroskap drev i døden — hun som tok gift, fordi hun ikke kunde bære at du bedrog hende? Si mig, om jeg ikke har ret til at tale om arv?“

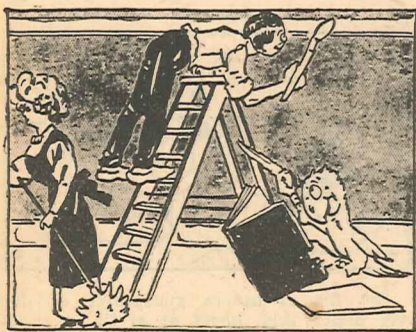
Bernhard Falkner tumlet tilbake som om han hadde faat et dødelig slag. Nu støttet han sig tungt til sit skrivebord og hans læber fortrak sig til et bittert smil.

„Det sier min søn til mig? Du vover at føre ondskapsfuld sladder i marken mot mig — vover at paastaa at — at min første hustru har tat gift. Gut, er da intet hellig for dig?“ fremstøtte han stønnende.

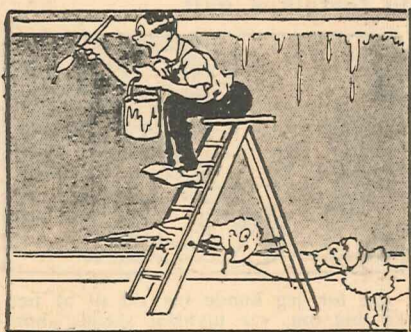
Da tok Rudolf med uhyggelig lysende øine frem Marie Falkners brev og la det som en sidste triumf foran sin far.

„Det er ikke sladder, men den rene sandhet — her har du beviset. Saa vil du vel indse at du ikke har nogen ret til at hæve dig over mig og uten videre stemple mig som uværdig.“

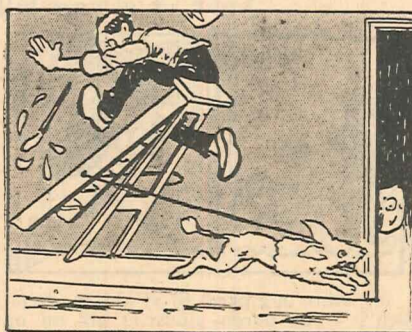
Er to dyr klokere end et menneske?

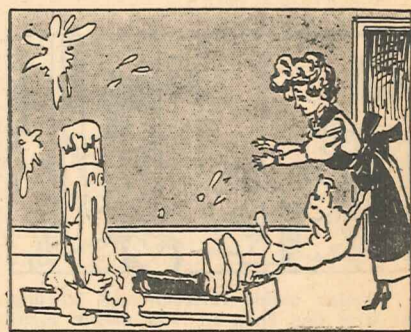
Den nygifte, unge egtemand fordrivet sin ferie med at hvitne taker, hvilket poppegut synes er baade et unyttig og ubehagelig arbeide; især er han meget sint over at kalken drypper ned i hodet paa ham.

„Skal vi være enige om,“ sier han til hunden Karo, „at dette her er noget griseri, som en gammel papegoie ikke kan finde sig i? Nu skal vi to nok se, om vi ikke tilsammen har likesaa megen forstand som vor herre!“

Saa spændte poppegut ganske rolig Karo fast til stigen, gik bort i døren og ropte: „Karo! Karo! Kom her, lille Karo!“ Og Karo kom. Og ned kom ogsaa herren, men det var rigtig nok temmelig hodekuls.

„Men, min elskede mand, hvorledes er det du ser ut?“ sa den unge frue. „Du sløser jo bort al malingen!“ „Send bud efter maleren,“ sa manden. „Jeg tror allikevel, at han forstaar bedre at hvitne taker!“

Langsamt og usikkert tok den gamle herre brevet og læste det. Da han var færdig med læsningen, faldt han likesom livløs sammen paa stolen.

Pludselig forskrækket stirret Rudolf ind i farens askegraa, fortrukne ansigt. Han boide sig ængstelig over ham.

„Far! Far!“ ropte han forfærdet.

Den gamle herre kom langsamt til sig selv og strok sig likesom aandsfraværende over panden, paa hvilken den kolde sved perlet. Hans øine saa med et saadant uttryk op paa sønnen at denne, trods sin hjerteløshet, blev alvorlig ængstelig. Likesom helt nedbrutt laa faren i stolen og bevæget læberne uten at kunne tale. Endelig eller en lang stunds forløp formet hans bleke læber disse ord:

„Hvor — har du — dette brev fra?“

Rudolf rakte ham instinktsmæssig et glas vand.

„Far, vil du ikke først bli litt roligere? Tilgi mig — jeg var optirret og bar mig ubetænksomt ad — jeg visste ikke hvad jeg gjorde. Det gjør mig meget ondt at jeg lot mig henrive,“ sa han usikkert.

Han var virkelig alvorlig forskrækket. Han hadde ikke ventet en saa overvældende virkning av brevet. I sin iver efter at tvinge faren til at utlevere ham Nitas formue hadde han ikke beregnet følgerne. Han hadde bare villet spille ut den sidste trumf for at bringe faren paa andre tanker. Men nu blev han æng-

stelig ved at se faren saa sønderknust.

Berhard Falkner hadde mekanisk drevet et glas vand.

„Hvorfra har du brevet?“ gjentok han.

„Jeg har fundet det.“

„Fundet det — hvor?“

„I mit eget hus igaar formiddag. Gerd var hos os. Hans tegnebok faldt paa gulvet og dens indhold faldt ut. Da Gerd var gaat, fandt jeg dette brevet under en stol og tok det til mig.“

Et ubeskrivelig bittert smil la sig om Bernhard Falkners bleke læber.

„Du tok det til dig — for ved hjelp av det at gjøre mig foelig. Hvor pent — hvor

ædell!“ sa han tonløst. Saa rettet han sig op og ropte, overvældet av vrede:

„Du er en — — nei, jeg vil ikke uttale det, du er!“

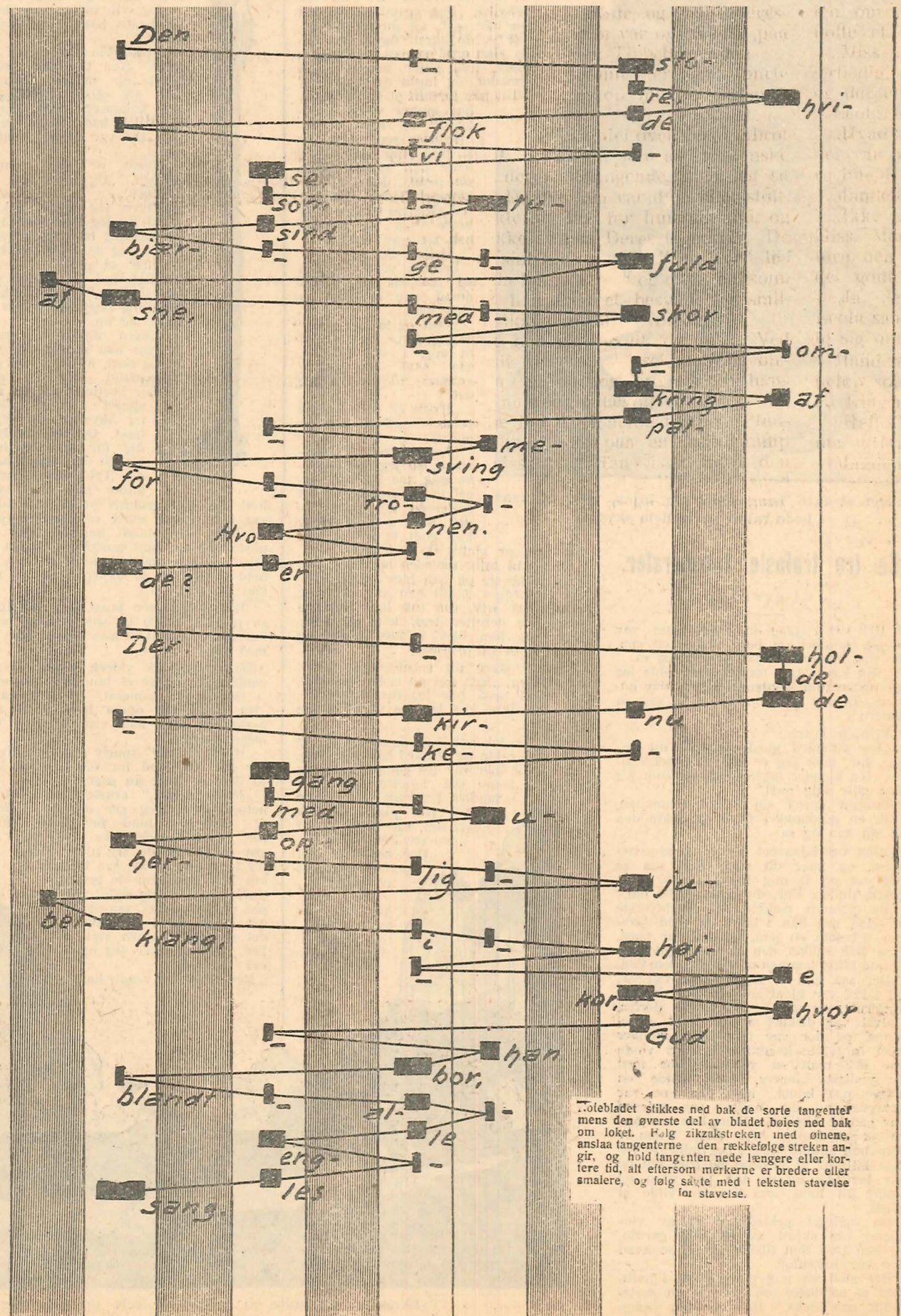
Idet han igjen sank sammen, vedblev han som om han talte til sig selv:

„Gerd har allsaa visst det — kanskje i flere aar. Han har fortiet for mig hvad der stod i dette brev — for at skaane mig. Saaledes er min ældste søn! Men den anden — han bringer mig straks brevet — for at true mig — for at skaffe sig fordel ved hjelp av det! Hvor snedig har han ikke uttænkt at fange mig paa denne maate!“

(Forts.)

„Den store hvite flok vi se —“

Fra Hitterdal. (Grieg)

Stolebladet stikkes ned bak de sorte tangenter mens den øverste del av bladet bøies ned bak om loket. Følg zikkzakstreken med øinene, anslaa tangenterne den rækkfølge streken angir, og hold tangenterne nede længere eller kortere tid, alt eftersom merkerne er bredere eller smalere, og følg søgte med i teksten stavelse for stavelse.

21. haandarbeide.

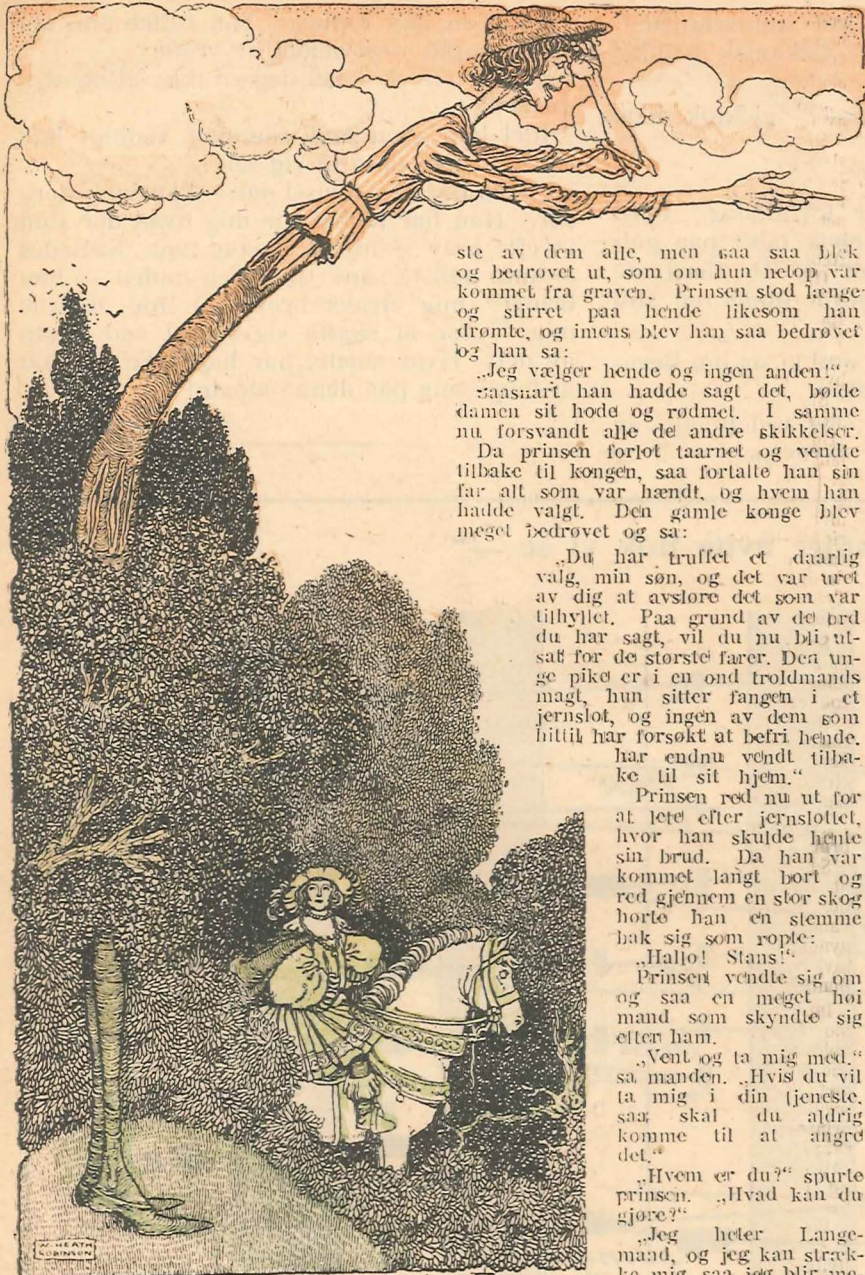
Denne enkle kjole som er let og hurtig at sy leveres paa hvit linon. Broderiet utføres med garn i fine, brogede farver som tar sig godt ut paa det hvite stof.

Sommerkjole til smaa-piker paa 3-4 aar.

Materiale: Paategnel og paabegyndt linon, garn, pris kr. 9.00 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

Saa strakte Langemand sig igjen, like til hans hode raket op mellem skyene.

De tre trofaste kammerater.

Et eventyr.

Det var engang en konge som var meget gammel og bare hadde en son. Et dag kaldte han paa prinsen og sa:

„Min kjære son, for jeg dør, vilde jeg gjerne se min verdende datter, din hustru. Derfor skal du altsaa ta dig en hustru.“

Prinsen svarte:

„Jeg vil med glæde opfylde dit ønske, far, men jeg er ikke forlovet endnu. Jeg kjender ingen prinsesse som jeg kan gifte mig med.“

Kongen pultet sin haand i lommen, trak en guldnøkkel frem og rakte den til sin son og sa:

„Gaa op i taarnet i det øverste værelse, og naar du staar der, saa se dig om og si mig hvem av de unge piker, du ser der, du synes bedst om.“

Da prinsen naadde det næstøverste værelse, saa han i taket en liten jern-dør, likesom en lem, og den var laast. Men han lukket den op med guldnøklen og løftet lemmen og gik gjennom den.

Der saa han et stort, rundt værelse, og taket var blaast som himlen en klar vinternat, og solstjerner skinte derfra. Gulvet var dækket av et grønt silketeppe, og der var tolv høie vinduer med forgyldte karmar. I hvert vindu var der malt en vakker dame med de yndigste farver, hver hadde en krone paa hodet, men den ene var vakrere end den anden, saa prinsen var ganske blendet. Mens han saa forbauset paa dem og ikke visste hvem av dem han skulde vælge, begynte de yndige billeder at bevæge sig som om de var levende, og de saa paa ham og smilte til ham som om de vilde si noget.

Da opdaget prinsen at et av vinduene var skjult av en hvit gardin, og han trak den tilside for at se hvad der var bakenfor.

Der stod en ung pike, klædt i hvitt, med et solvbelte om livet og en perlekrone paa hodet. Hun var den yndig-

ste av dem alle, men saa saa blek og bedrovet ut, som om hun netop var kommet fra graven. Prinsen stod længe og stirret paa hende likesom han drømte, og imens blev han saa bedrovet og han sa:

„Jeg vælger hende og ingen anden!“

Saa snart han hadde sagt det, boide damen sit hode og rødmet. I samme nu forsvandt alle de andre skikkelser.

Da prinsen forlot taarnet og vendte tilbake til kongen, saa fortalte han sin far alt som var hendt, og hvem han hadde valgt. Den gamle konge blev meget bedrovet og sa:

„Du har truffet et daarlig valg, min søn, og det var uret av dig at avsløre det som var tilhyllet. Paa grund av det ord du har sagt, vil du nu bli ut-satt for de største farer. Den unge pike er i en ond troldmands magt, hun sitter fangen i et jernslot, og ingen av dem som hittil har forsøkt at befri hende, har endnu vendt tilbake til sit hjem.“

Prinsen red nu ut for at lete efter jernslottet, hvor han skulde hente sin brud. Da han var kommet langt bort og red gjennom en stor skog hørte han en stemme bak sig som ropte:

„Hallo! Stans!“

Prinsen vendte sig om og saa en meget høi mand som skyndte sig etter ham.

„Vent og ta mig med,“ sa manden. „Hvis du vil ta mig i din tjeneste, saa skal du aldrig komme til at angre det.“

„Hvem er du?“ spurte prinsen. „Hvad kan du gjøre?“

„Jeg heter Langemand, og jeg kan strække mig, saa jeg blir meget lang. Kan du se det fuglerede i toppen av det høie furutræ? Jeg kan godt ta det ned til dig uten at klatre op i træet.“

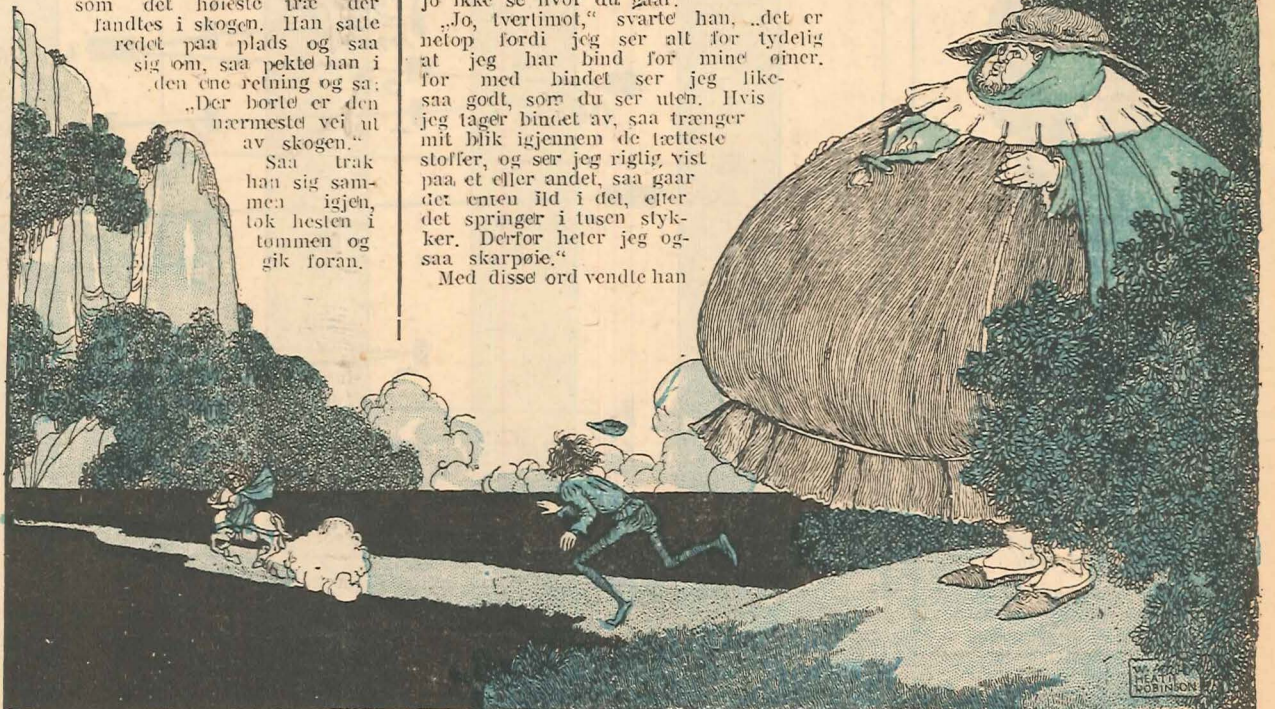
Idet han talte saaledes begynte han at strække sig og han blev hurtig længer og længer, indtil han var saa lang som træet selv, saa tok han forsigtig redet, og derefter trak han sig sammen, saa han blev mindre igjen, og rakte redet til prinsen.

„Du forstaar dit arbejde godt nok,“ sa prinsen. „Men sæt nu redet op igjen, for hvad bruk har jeg for fuglereder, naar jeg ikke kan komme ut av denne skog?“

„Det er let nok,“ sa Langemand, og nu rakte og strakte han sig igjen, til han var to ganger saa lang som det høieste træ der fandtes i skogen. Han satte redet paa plads og saa sig om, saa pekte han i den ene retning og sa:

„Der hørte er den nærmeste vei ut av skogen.“

Saa trak han sig sammen igjen, tok hesten i tommen og gik foran.

Tykkemand begynte at puste sig selv op saa meget han kunde.

I samme øieblik smuldrer klippene bort.

„Der hørte gaar min kammerat,“ sa Langemand og pekte paa en skikkelse litt borte. „Du skulde ogsaa ta ham med dig, for han kan gjøre dig store tjenester!“

„Saa rop paa ham,“ sa prinsen. „Jeg vil saa se, hvad han duger til.“

„Jeg vil heller gaa bort og hente ham,“ sa Langemand.

Saa strakte Langemand sig igjen, likt til hans hode raket op mellem skyene, han gik etpar skritt, tok sin kammerat ved armen og stilte ham foran prinsen. Det var en tyk, kraftig mand.

„Hvem er du?“ spurte prinsen. „Og hvad kan du utrette?“

„Herre, jeg heter Tykkemand, og jeg kan puste mig op, saa jeg blir meget tyk.“

„La mig se hvad du kan utrette,“ sa prinsen.

„Rid ind i skogen, saa fort du kan,“ svarte Tykkemand og begynte straks at puste sig op.

Prinsen undret sig over, hvorfor han skulde ride saa hurtig bort, men da han saa Langemand løpe av alle knætter bortimot skogen, saa sporet han sin hest og skyndte sig etter ham. Og det var heldig for ham at han gjorde det, ellers hadde Tykkemand snart knust ham og hans hest, for han svulmet ut til alle sider, saa hele stedet snart var ganske fylt av ham. Saa holdt han op med at puste sig op, han pustet nu luften ut igjen og det med slik kraft at han fik hele skogen til at skjæve, og nu saa han ut som for.

„Du hadde nær bragt mig i knipe,“ sa prinsen, „men en slik kamerat som du finder man ikke hver dag. Kom du med mig!“

Da de nu gik videre, møtte de en mand som hadde et bind for øinene.

„Der er vor kamerat,“ sa Langemand. „Du skulde ta ogsaa ham i din tjeneste, for han kan visnok være dig meget nyttig.“

„Hvem er du?“ spurte prinsen. „Hvorfor har du bind for øinene? Du kan jo ikke se hvor du gaar.“

„Jo, tvertimot,“ svarte han. „det er netop fordi jeg ser alt for tydelig at jeg har bind for mine øiner, for med bindet ser jeg likesaa godt, som du ser uten. Hvis jeg tager bindet av, saa trenger mit blik igjennem de tætteste stoffer, og ser jeg rigtig vist paa et eller andet, saa gaar det enten ild i det, eller det springer i tusen stykker. Derfor heter jeg ogsaa skarpøie.“

Med disse ord vendte han

sig om mot nogen klipper like overfor dem, tok bindet av og saa med sit skarpe blik stivt imot dem. Pludselig begynte de haarde klipper at sjaa revner, stykkerne for til alle kanter og faa minutter senere var der intet tilovers av klipperne, bare en hop sand. Da saa de noget skinn som ild mitt i sandet. Skarpøie hentet det og rakte det til prinsen som opdaget at det var en klump guld.

„Du er virkelig en værdifuld ledsager,“ sa prinsen. „Jeg maatte være en dompap hvis jeg ikke benyttet mig av din tjeneste. Men siden du ser saa udmerket, saa se dig om og si mig, hvor langt vi er fra jernslottet, og hvad der foregaar derinde i dette øieblik.“

„Hvis du red alene, herre,“ svarte Skarpøie, „saa skulde du ikke naa dertil paa et helt aar. Men naar vi hjælper dig saa kan du være der før dagen er omme. I dette øieblik ligger de aftensmaten til os.“

„Hvad bestiller min brud?“ spurte prinsen.

„Hun sitter i taarnet i kongelig pragt, men fast er hun bundet av troldommens magt.“

„Saa hjælp mig at befri hende,“ sa prinsen, „vis dere som mine venner.“

De lovte alle tre at hjelpe ham. Saa reiste de videre, og kort etter red de over jernbroen som førte til det gamle slots porter. Saa snart de var kommet over broen, rullet den op, porten lukket sig bak dem, og de stod som fanger indenfor jernslottet. Alt var parat til dem, og da de kom ind i slottets hal, saa de i aftensrummen mange kostbart klædte mennesker, baade mænd og kvinder, men ingen av dem rørte sig. De var alle forstenet.

Efterat de hadde gaat gjennom mange værelser, kom de omsider til festsalen. Den var straalende oplyst, og midt paa gulvet stod et bord med fuldt op av kostelige retter, dækket for fire personer. Da der ingen kom, satte de sig ned og begynte at spise og drikke, til de var mætte. Da de hadde spist, saa de sig om efter et sted, hvor de kunde sove.

Men pludselig fløi døren op, og troldmanden kom ind. Det var en gammel

mand i en lang sort dragt og ned- boiet av aarene. Hans hode var skal- det, men hans lange skjeg naadde helt ned til knærne, og istedet for belte hadde han tre jernringer om livet. Han forte den skjønne prinsesse ved haan- den ind i værelset, hun var helt klædt i hvitt. Hun hadde et sølvbelte om livet og en perlekrona paa hodet, men hun var blek og bedrøvet som om hun var doden nær. Prinsen kjendte hende straks og sprang op og gikk imot hende, men troldmanden talte til ham:

"Jeg vet, hvorfor du er kommet her- til, det er din hensikt at bortføre prin- sessen. Naa, godt! La det saa være! Du skal faa hende, hvis du i tre nat- ter efter hverandre kan holde saa godt vakt over hende at hun ikke kan slippe bort fra dig. Hvis du ikke kan gjøre det, blir du selv og dine tre ledsagere forvandlet til sten som alle de andre, der tidligere har forsøkt."

Dermed forte han prinsessen bort til en stol og gikk sin vei.

Prinsen kunde ikke vende sine øine fra hende, hun var saa yndig at se paa. Han begynte at tale med hende og spørre hende om mange ting, men hun svarte ikke, hun hverken smilte eller saa paa ham, men blev siltende som en marmorstatue. Han satte sig ved siden av hende og besluttet at han ikke vilde sove hele natten av frygt for at hun skulde undslippe.

For større sikkerhets skyld rakke og strakte Langemand sig til han blev saa høi som han kunde bli, og saa la han sig utenom værelset. Tykkemand stjole sig i døren og pustet sig op, og han fyltde døren saa fullstændig at ikke engang en mus kunde slippe igjennem. Skarpoie stod midt i værelset som en skildvakt og holdt vakt. Men etter haanden blev de alle tre trøtte og sov- net, og de sov hele natten som om de laa paa havsens bund.

Da morgenen begynte at gry vaak- net prinsen først, og da han saa at prin- sessen var forsvundet, saa var det som om han hadde faat en kniv i hjertet. Han spilte ikke tiden, men vækket de tre kamerater og spurte dem hvad de nu skulde gjøre.

"Du skal ikke være spor av ræd, herre," sa Skarpoie og saa ut av vin- duet, "for jeg kan allerede se hende. Hundre mil fra slottet er en skog, midt i skogen er et eketra, paa eketraet hæn- ger en ekenot, og den ekenotten er prinsessen. Langemand kan ta mig paa skuldrene, saa skal vi snart faa hende tilbake igjen."

Saa satte han sig op paa Langemands skuldre, denne strakte sig og gikk ut fra slottet. Hvert skridt han gikk over ti mil. Skarpoie viste ham veien, og de var ikke borte mere end to mi- nutter, saa kom de tilbake igjen, og

Langemand gav prinsen ekenotten og sa til ham:

"Kast den paa gulvet!" Prinsen gjorde som han sa og i samme øieblik stod den smukke prin- sessen foran ham.

Da solen viste sig over fjeldene, fløi døren op med et brak og troldmanden kom ind med en ondskapsfull latter. Men straks han fik se prinsessen blev han græten. Han mumlet noget mel- lem tænderne, og den ene av de tre ringer som han hadde om livet, røk istykker og faldt ned paa gulvet. Saa tok han prinsessen ved haanden og førte hende bort.

Da prinsen ikke hadde noget at be- stille hele denne dag, gikk han igjen- nem slottet og rundt om det for at se alt det merkelige som var der. Det saa ut som om alt liv var ophørt der med et slag.

Morgen, middag og aften fandt prin- sen og hans ledsagere et rikt dækket bord ventende paa sig. Usynlige hæn- der anrettet kjødet og skjænket vinen i deres glas, saa de ikke hadde andet at gjøre end at spise og drikke.

Neppe var de færdige med at spise aften, før døren gikk op og troldman- den kom atter ind med prinsessen, som nu skulde vogles av prinsen for anden gang. Men skjont de hadde lovet sig selv at gjøre sig al umak for ikke at sove denne nat, saa var det ikke til nogen nytte, før de sov snart trygt. Da prinsen vaaknet ved daggry, var prin- sessen borte igjen. Han sprang op, grep Skarpoie i skuldrene og ropte:

"Heida, vaaken op, Skarpoie! Hvor er prinsessen nu?"

Skarpoie gned sine øine litt og saa sig om og sa:

"Nu ser jeg hende allerede! To hun- dre mil herfra er der en haug. Inde i ødelsten og den ødelstenen er prin- haugen er en klippe. I denne sitter en sessen. Hvis Langemand vil bære mig derhen paa sine skuldre, saa skal vi snart faa fat i hende igjen."

Langemand tok nu sin kamerat paa skuldrene, strakte sig og skyndte sig av- sted fra slottet. Hvert skridt, han gikk, var over tyve mil. Da de kom i nærheten av haugen, saa Skarpoie fast paa den, og øieblikkelig begynte den at smuldre bort og klippen stod som en brendende masse i midten, og ødel- stenen straalte deri. Saa tok de den og bragte den til prinsen, og saa snart han kastet den paa gulvet, stod prin- sessen igjen foran ham.

Men da troldmanden kom og saa hende, lynte hans øine av vrede, og før han fikk sagt noget, sprang det andet jernbaand om hans liv og faldt paa gulvet. Troldmanden brummet av raseri og førte prinsessen bort.

Den dag gikk likesom den foregaa-

ende. Etter aftensmaten bragte trold- manden atter prinsessen, og med et skarpt blik til prinsen og en ond- skalsfull latter sa han:

"Nu faar vi se, hvem der er mægtigst av os to — om du eller jeg skal seire."

Derpaa forlot han værelset, og de be- sluttet alle tre, at de ikke vilde sove, ja, de vilde ikke engang sætte sig ned, men trods alle deres anstrelser sov- net de, selv imens de gikk frem og til- bake. Prinsessen var forsvundet for tredje gang.

Om morgenen var det atter prinsen som opdaget, at prinsessen var borte. Han løp bort til Skarpoie, rystet ham vaaken og ropte:

"Hallo, Skarpoie, vaaken op og se, hvor prinsessen nu er!"

Skarpoie stod længe og saa sig om. "Nu ser jeg hende endelig," sa han. "Hun er langt borte, herre — meget langt borte. Tre hundre mil herfra lig- ger det sorte hav. Midt i havet lig- ger der en musling nede paa bunden, og midt i muslingskallet ligger en guld- ring. Ringen er prinsessen. Vær ikke ræd, herre, vi skal nok faa fat i hende igjen. Men denne gang maa vi ha Tykkemand med, for vi faar bruk for ham."

Saa tok Langemand Skarpoie paa den ene skulder og Tykkemand paa den anden, og gikk avsted. Hvert skridt han tok var over tredive mil.

Da de naadde det sorte hav, viste Skarpoie sine kamerater, hvor paa kant i sjøen muslingen laa. Langemand strakte sig ut, men han kunde ikke naa bunden.

"Vent litt, kamerat, vent litt!" ut- brøt Tykkemand, "la mig hjelpe dig!" Saa snart han hadde tatt, begynte han at puste sig op saa meget han kun- de. Deretter la han sig ned og drak vandet i sjøen. Mens han drak be- gynte vandet at synke, indtil det var lavt nok til, at Langemand let kunde naa bunden og laa fat i ringen.

Imidlertid blev prinsen, som sat hjem- me i slottet, meget urolig. Morgenen holdt allerede paa at bryte frem, og endnu var hans kamerater ikke kom- met tilbake. Nu sprang døren op, og troldmanden stod der. Da han saa at prinsessen ikke var der, smilte han ond- skapsfullt, men Tor han kunde si et ord, knustes vinduet i tusen stumper og stykker, ringen faldt ned paa gul- vet og se! Prinsessen stod foran dem.

For da Skarpoie saa, hvad der hændte i slottet, saa fortalte han Langemand hvilken stor fare deres herre var i. Saa tok Langemand et langt skridt, strakte sin arm og kastet ringen gjøn- nem vinduet ind i værelset. Troldman- den brotne av raseri, saa hele slottet skatv, men i samme øieblik blev trold-

manden forvandlet til en ravn og fløi ut gjennem det knuste vindu.

Den vakre prinsesse begynte at tale og takke prinsen fordi han hadde be- fridd hende.

Nu fylttes slottet med liv. Alle de forstenede skikkelser forsatte sit arbeide, det som de holdt paa med da trold- manden forvandle dem til stener.

Prinsen tænkte nu paa at vende hjem til sin fars slot med sin brud, og de reiste avsted og kom dertil i god tid.

Den gamle konge graat av glede over sin søns lykke, og brylluppet blev lei- ret tre uker senere.

Da det var over, sa de tre kamme- rater, at de atter vilde dra ut i ver- den og søke tjeneste. Prinsen prøvde at overtale dem til at bli.

"Dere skal faa hvad dere ønsker til dere dor, og dere behøver ikke at be- stille noget."

Men et saadant døvent liv likte de ikke, saa de drog atter ut i den vide verden for at søke tjeneste.

At gjætte en hvilken som helst fødselsdag.

En morsom og for de uindviede ganske forbløffende fiken kunst er det at kunne si, naar det er en andens fødselsdag. Fremgangsmaaten er følgende:

Maanederne betegnes ved deres num- mer i aaret række, saa at januar har nummer 1, februar nummer 2, mars nummer 3 osv. Den, hvis fødselsdag man skal finde ut, maa utføre forskjel- lige små beregninger. Først sier man til ham: Multipliser fødselsmaanedens nummer med 2, legg 5 til og multipliser det utkomne med 50, træk 365 fra og legg til det utkomne den dato, paa hvilken vedkommende er født.

Man forlanger derefter slutningsfallet opgit, og naar man har faat det, læg- ger man 115 til. Det derved utkomne tal viser saa fødselsdagen, idet det første ciffer er maanedens, de øvrige datoens, medmindre maanedens nummer er 10 eller derover, for i saa fald angir de to første cifre maanedens, mens de øvrige betegner datoens.

Et eksempel vil vise, hvor let dette lille regnekunststykke i virkeligheten er at utføre:

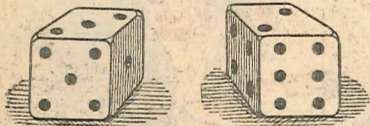
Den paa gjældende fødselsdag er 4de oktober. Denne maaned har nummer 10. Man multipliserer derfor 10 med 2, læg- ger 5 til, multipliserer med 50, hvilket letttest utføres ved at si 100 ganger 25, hvorefter der divideres med 2, hvorav faas 1250. Herfra trekkes 365, hvilket gir 885, hvortil legges datoens (4), og nu lægges endelig 115 til, hvorefter faas 1004. Maanedens nummer er altsaa 10, d. v. s. oktober, og datoen er 4, med andre ord: den paa gjældende fødselsdag er 4de oktober.

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner som lommepenger og 2 lø- sere 2 kroner hver.

Alle indsendte løsninger henligger uløst indtil den 2. juni. — Den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsninger tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to føl- gende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 71.

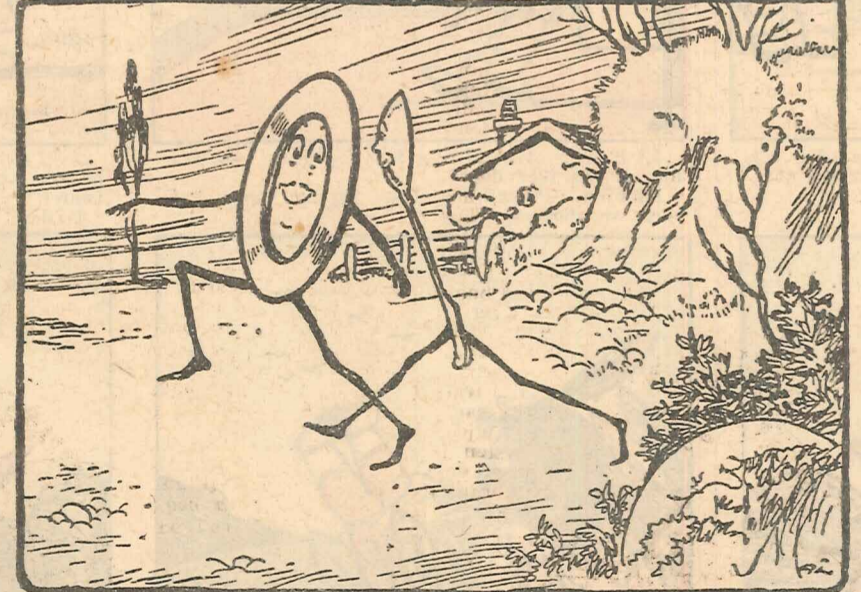
Hvor mange forskjellige kast kan man gjøre med to terninger?

Naar man spiller almindelig terning- spil er regelen for „oines“ optælling den, at det tal, der angis av den ter- ning, som viser det høieste antal reg- nes for tiere, mens tallet paa terningen med det laveste antal oine regnes for enere. Viser f. eks. den ene terning 2 øine og den anden 6 øine, er point- tallet derfor 62. Dr. X spør nu: Hvor- mange forskjellige kast kan der paa denne maate gjøres med to terninger?

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „Besvarelsene“.

Løsningerne paa opgaverne i dette nr. offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 24.

Lommepenge-opgave nr. 75.

Tallerkenen og spiseskeen flygter for sine forfølgere. Men hvem er det som forfølger dem?

Tallerkenen og spiseskeen blev en dag enige om at flygte hjemmefra — uvist av hvilken grund. Men da de var kom- met ut paa veien, sa tallerkenen: „Vi blir nød til at skynde os! Man for- følger os nemlig skarpt. Baade ... og ... og ... efter os! Og saa nævnte tallerkenen navnene paa de tre forfølgere. „Jeg ser ingen forfølgere!“ sa skeen. Kanske leseren sier det sam- me. Men ser man noiere eller paa bil- ledet, som er et fikserbillede, vil man imidlertid snart oppdage, at tallerkenen hadde ret. Men hvad er det for tre, som forfølger de to mer- kelige flygtninger?

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „Besvarelsene“.

Løsningerne paa opgaverne i dr. X-avde- lingen i nr. 18 findes i dette nr. av bladets side 26.

- Mottagerne av lommepengene for 1914:
- Opgave nr. 63: O. Konrade, Osterhaugsgt. 24, Kristiania, 5 kr.
  - Opgave nr. 65: Rolf O. Wold, villa Solheim, Skjen, 5 kr.
  - Opgave nr. 66: Fredrik Printz, Maridalsvn. 64, Kristiania, 5 kr.

Lommepenge-opgave nr. 76.

A	A	A	A	D	D	K
B	E	E	K	K		
K	L	N	N			
N	R	S	V			

Hvem kan finde de i „kammen“ skjulte fem navnord?

De i ovenstaaende „kam“ anbragte 19 bokstaver skal omslites saaledes at der i kammens ryg kommer til at staa navnet paa en haandverker, mens første tand angir en del av en nøtt, anden tand angir navnet paa en samling gamle sagn og sanger, tredje tand viser navnet paa et beforderingsmiddel, og fjerde tand indholder navnet paa en fugl. Hvem kan finne de fem navner?

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „Besvarelsene“.

Besvarelsene maa være dr. X ihande for 2. juni, og brever med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X., (nr. 21), „Allers Familie-Journal“, Kristiania.

Indsendere som i denne uke ved- lægger frimerker faar tilsendt kon- volut nr. 35. Den gamle by. VII. Den gamle borg.

ONKEL TEGNER OG FORTÆLLER

Hun er en saa udmerket god indianer.

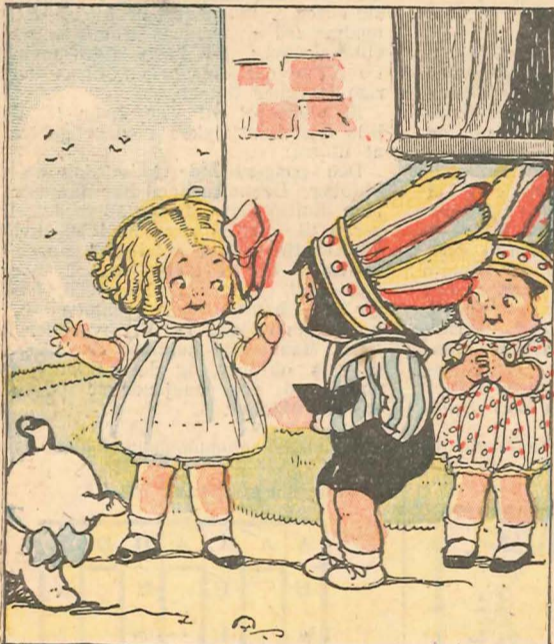
1. Gusta: „I eftermiddag kommer din bedstemor, og derfor skal du være rigtig fin, Lise! Nu er dit haar vasket, og jeg skal prøve at sætte det saa pent, jeg kan.“

2. Lise: „Nej, hvem er det som kommer der?“
Tom: „Det er os, Lise, vi leker indianere! Kom og lek med os!“

3. Tom: „Men, Lise, du kan ikke være indianer med de gule krøllene, det er en umulighet.“
Lise: „Og jeg har ingen fjærhat; hvad skal jeg gjøre?“

4. Lise: „Nu laar jeg en god ide! Jeg vet hvor Gusta gjemmer skosværtten! Den er saa sort, saa sort, den skal nok hjelpe.“

5. Lise: „Hurra! Nu har jeg den! Pas paa, hun er vel ikke der?“
Barna: „Skynd dig, Lise, jeg kan høre, hun rører sig deroppe.“

6. Tom: „Hold hodet indover botten, Lise, saa haelder jeg, mens Mosse gnir det sorte godt ind i haaret.“
Fido: „Bare det gaar godt!“

7. Tom: „Nu er du den frygteligste indianer i verden; her er en av mine fjær, stik den i haaret, saa danser vi en rigtig vild indianerdans.“

8. Gusta roper: „Lise! Kom, min søte pike! Bedstemor er her! Skynd dig og vis hende, hvor pent haaret dit sitter idag!“

9. Bedstemor og mor i kor: „Aa, Lise, det er da frygtelig som du ser ut! Hvad er der haendt, barn?“
Lise: „Vi danset bare indianerdans, mor, og saa maatte vi da ligne rigtige indianere.“

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Hvit troldom.

Av M. L. C. Pickthall.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Lobelia er et villakvarter like i utkanten av en ny by som ligger tæt op til de store skoger. Men saa ny at man kunde vente at lugte indianertobak i Lobelia er byen dog ikke.

En juniiftermiddag bølget duften av nævnte tobak ikke desto mindre op fra den fineste villavei. Leigh Harvey som var beskæftiget med at luke løvtand av græsplænen sin, lot lukekniven falde og tok sig om hoftene, fordi de begyndte at skjæve sterkt. Han hvisket:

„Det kan da vel ikke være ham som endelig kommer?“

Han trak pusten dypt. Duften var endnu i luften. Han stirret opmerksomt ut gjennom det nye jergitter som omgav hans have. Ved foden av dette sat en liten, gammel mand i brune, slitte og støvete klær og røkte paa en liten snasde. Ved siden av ham stod en skræppekars kurv.

Leigh Harvey, den rikeste borger i Lobelia, reiste sig. Det stjret om hans læber; men der laa likesom et triumferende uttryk i hans øine. Han høide sig utover gitteret og sa:

„Hallo. De derute!“

Der laa en spænding, opsamlet i fire aar, i hans stemme. Den gamle skræppekar skulle forsigtig op. Derefter strøk han voksduken av kurven sin.

„Skolisser!“ begyndte han mekanisk — „billige piper! Tobak! Maskinolje! Heftplaster! Pene lommestørklær!“

Han trak et falmet tørklæde op av kurven. Harvey lænte sig længer utover stakittet, og hans guldkjede klirret mot jernstængene.

„Kommer De langveis fra?“ spurte han saa likegyldig som mulig.

„Meget langveis!“ Den gamle pekte med pipen mot nord.

„Kommer De ofte denne vei?“

„Jeg kommer paa alle veier!“ Den gamle viftet med tørklædet.

„Jeg vil gjerne kjøpe det,“ sa Harvey, hvorpaa han tok tørklædet og la en sølmynt i den gamles haand. Denne begyndte at pakke kurven til igjen.

„De har vel ikke,“ sa Harvey langsomt, „flere — huser og haver deri?“

Den gamle sendte ham et hurtig, forsigtig blik.

„Det der,“ sa Harvey og pekte paa villaen sin — den peneste i Lobelia, „er kommet av en slik kurv.“

Med en bevægelse som sa saa meget som: „Kanske er det en god vittighet, men jeg forstaar den ikke,“ gik den gamle videre med indpakningen. Harvey blev betat av ængstelse for at den gamle allikevel skulde slippe fra ham.

„Vent litt,“ sa han; „jeg vil gjerne spørre Dem, om De har kjendt en mand som het Gamett?“

„Det husker jeg ikke — jeg har kjendt saa mange mennesker i min tid.“

I den gamles øine kom et uttryk som et forskræmt vildt dyrs. Han spændte hurtig rem-

men over kurven sin. Harvey holdt fastere om gitteret og ropte næsten bydende:

„Vent, jeg har noget at si Dem!“

Skræppekaren betænkte sig litt og satte sig saa igjen, tændte pipen paany og belaget sig paa at høre. Harvey indsugte atter duften av indianertobakken, derpaa tok han ordet og sa:

„Der var en mand som det for fem aar siden var helt ute med. Han hadde hat uheld med sig i alt. Han stræbte ærlig efter at bjerge foden til sig og sine; men alt hvad han tok fat paa mislyktes. Tilslidst var det gaat saa vidt med ham at han maatte ta tjeneste hos en kineser som hadde en liten butik oppe mellem fjeldene. Det gik heller ikke og saa kom han i Gametts klør.“

Han skottet ned til den gamle og han saa at han lyttet opmerksomt efter.

„Hvis De ikke kjender Gamett,“ vedblev Harvey, „saa vil jeg si Dem at han tjente sine penger ved at sælge sine varer mot kredit eller mot gode panter. Mange gode folks navner hadde han staaende i sine bøker, og mange maatte bli staaende der i aarevis, selv om lykken igjen var blit dem god, og de kunde tjene mange penger. Den mand, jeg taler om, stod ogsaa i Gametts bøker. Gamett hadde faat et godt tak paa ham, og jeg har ber —“ Harveys fingre klemte fast om jernstængene — „at døden og dømmen har faat et likesaa fast tak i Gamett. — Naa, hadde De for fem aar siden siddet paa træstammen utenfor Gametts hus, saa hadde De set den mand, jeg taler om, for han sat der ogsaa. Han sat der og stirret ned paa to smaa pakker med te og fødevarer som laa paa jorden. Dem hadde han gitt Gamett sit sølvur for — den sidste ting han eide, og nu var han betat av fortvilelse og haabløshet.“

Skræppekaren tok pipen av munden med et svup og tilkastet Harvey et skarpt blik. Harvey saa stivt paa ham igjen, og den gamle vendte hodet bort og hørte igjen opmerksomt efter.

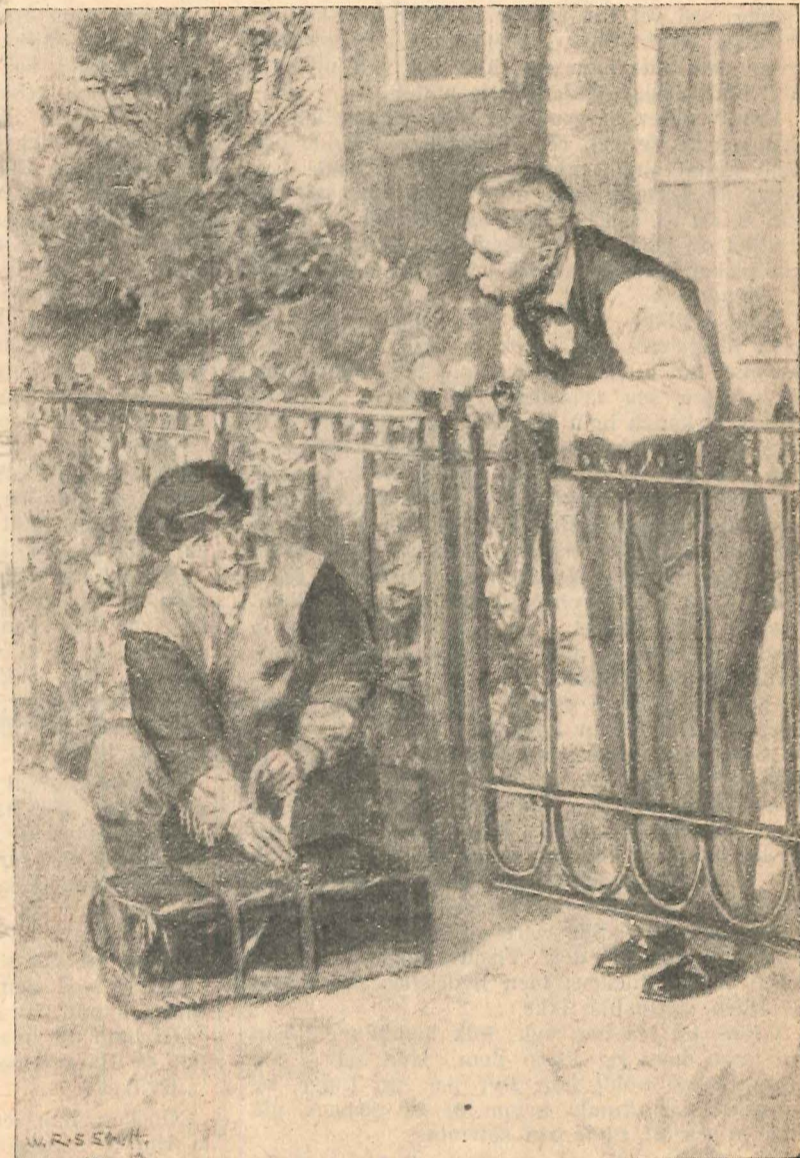
Med dæmpet stemme vedblev Harvey:

„Der sat ogsaa en anden mand paa træstammen. Han var allerede gammel den gang. Hans ansigt var brunt likesom Deres, han var iført en slitt trøje likesom Deres, og han hadde likesom De en stor kurv. De to mænd begyndte at tale sammen, og den yngre mand fortalte den gamle det som jeg her har fortalt Dem, og han sluttet med at si: „Det er ikke for min egen skyld, jeg er saa fortvilet, men for hendes!“

Harvey kastet et blik tilbake paa huset og vedblev derpaa:

„Hun er ikke som andre,“ sa den stakkars mand. „Vi har hat to smaabarn; men dem har vi mistet. Vi kunde ikke gi dem det de trængte, og saa døde de. Den stakkars mor blev sindsforvirret av sorg over det. Hun trodde at hvis vi fik en have, saa vilde de komme tilbake — en have fuld av hvite blomster og saa en hvit kat. Saa litet skal der til for at gjøre hende lykkelig, og allikevel kan jeg ikke skaffe det,“ og saa sluttet stakkaren med at forbande Gamett, hvorpaa han tok sine to pakker og gik hjemover . . .“

Harveys kraftige stemme blev helt brutt og sank til en hvisken. Han blev staaende ubeve-

„Skolisser,“ begyndte han mekanisk, „billige piper, heftplaster og meget pene lommestørklær!“

gelig, og utenfor stakittet sat den gamle likesaa ubevægelig. Endelig sa han langsomt:

„Ser De ikke noget merkelig ved min have, min ven?“

„Jo, alle blomstene er hvite,“ svarte den gamle langsomt.

„Ja, og nu skal jeg fortælle videre. Stakkaren gik altsaa hjemover. Det var sent og det saa ut til uveir. Da han hadde gaat etpar kilometer, hørte han nogen komme bak sig; det var skræppekaren som hadde indhentet ham. Han stanset ham og stak noget til ham. 'Hvad er det?' sa stakkaren, og skræppekaren svarte: 'Det er til at lage en have til barna.' Dermed vendte han om og var borte igjen, for den anden kunde si saa meget som: 'Tak!' — Den tak har jeg like fra den dag ventet paa at kunne si ham,“ sa Harvey med bløt stemme.

Det var blit helt mørkt; fra de hvite syrener drysset blomster ned i græsset, og hvite nat-sværmere flagret om i haven. En kvinde viste sig paa den hvile trap og saa ut over plænen, som ventet hun paa nogen, og en hvit kat strøk sig op ad hende. Halvt hviskende vedblev Harvey:

Indianeren „Falkeøie“ opdager en ny slags rundsag.

Præriens konge, cowboy'en, er sovnet paa sin hest. Urskogens søn, Falkeøie, opdager det og binder cowboy'en fast til et træ ved hans egen lasso.

Saa sætter Falkeøie sig op paa hesten og jager avsted uten cowboy'en, men med dennes støvler som var bundet sammen under hestens buk.

Paa dette bilde ser man hvorledes Falkeøie lurt utnytter cowboy'ens mægtige sporer som rundsag. Fint uttænkt, fikst utført!

„Da stakkaren saa paa den lille pakken, saa han, at der var skrevet noget paa den. Der stod: 'Hvit akeleie, avhærdet, perennerende. Saas om høsten i godt tilberedt jord.' Sei De ikke noget andet merkelig i min have, min ven?“

Atter kom svaret langsomt fra den anden side av gitteret:

„Der er mange blomster av samme slags.“ Og han strakte haanden ind mellem jernstængene og berørte en hvit akeleie.

„Det er rigtig, og da stakkaren hadde læst det, sendte han skræppekaren en venlig tanke, puttet pakken med blomsterfrøet i lommen og tænkte ikke mer paa den. Han fik ogsaa snart andet at tænke paa; for hvis De kjender hine fjelder, saa vet De, at der til tider kan komme frygtelig uveir inde mellem dem. Et saadant uveir overfaldt ham nu; han for vild og vandret om mellem fjeldene hele natten.

Han vedblev at gaa; for han tænkte hele tiden paa hende som ventet paa ham. Hadde han ikke fæstet sine tanker ved hende, hadde han opgit at kjempe mot uveiret og lagt sig ned for at dø — saa frygtelig medlat var han av træthet og kulde; for i mange timer hadde regnet pisket ham i ansigtet og gjennembløtt ham til skindet.

Han vedblev at soke etter den rigtige vei, men forgjæves. Det forekom ham, at han var kommet ind mellem fjelder som han aldrig hadde set før, saa sælsomme saa de ut. Tilsidst blaaste orkanen ham omkuld, og han rullet nedover en brat skraaning. Han blev liggende mellem noen løse stener og prøvde at kravle op igjen; men stenene rullet bort under ham, og han kom ingen steder. Han var skrækkelig forslaat, og hans klær var næsten revet av ham. Illest vilde han ha blitt liggende; men han tænkte igjen paa sin hustru og reiste sig stonnende paa hænder og knær. I det samme kom maanen frem mellem skyene, og han saa hvad de bortrullede stener hadde dekket.

Harveys stemme skalv; men han blev herre over den og vedblev hurtig:

„Solv var dyrere dengang end nu, og han saa her en aare av næsten rent solv, som stene hadde skjult. Men han visste ikke hvor han var, og han turde ikke sætte merke ved stedet av frygt for, at andre skulde finde det. Det endte dog med at han samlet en liten haug med stener, og saa gik han videre saa godt han kunde; for han vilde være omkommet i uveiret, hvis han var blitt der. Tilsidst naadde han da hjem til sin hustru; men hvorledes han naadde hjem visste han ikke.

I lang tid laa han syk; folk hadde medlidenhet med ham og hjalp dem. Men selv i sin febevildelse holdt han styr paa sin tunge, og saasnt han kunde kripe ut av sengen, gik han ut for at finde sin solvmine.

Men han kunde ikke finde den. Som et gjenferd vendret han dag efter dag om mellom fjeldene, søkende skritt for skritt som en jagthund; men det var tusen steder som lignet det han søkte — tusen skraaninger med løse stener. Regnet og stormen hadde jevnet den lille stenhaug, saa den kunde ikke hjelpe ham. Skatter, store end han kunde forestille sig laa derute mellom fjeldene; men han kunde ikke finde dem.

Folk trodde han hadde mistet forstanden; for hele vinteren og vaaren med gik han hvileløs omkring derute. Klærne hang i fjeller om ham, og mæger som en berad var han blitt; men fremdeles søkte han etter sin mine.

Jeg haaber,“ vedblev Harvey med neppe hørlig stemme og saa op mot himlen, „at hvad han sa og tænkte i hine dager maa være ham tilgitt. Var det saa underlig, at hans sjæl reiste sig i oprør mot Gud — at han var rede til at forbande Gud og dø. Det var jo ikke for sin egen skyld han vilde finde skatten, men for hendes.

Saa kom der en dag, da han følte at han ikke kunde mer. Men han gik allikevel ut mellom fjeldene. Han tok dog hverken hakke eller spade med sig — han tok sin gamle bøsse, og han kysset sin hustru. Gud forlate ham; han sa, at han snart kom hjem igjen.

Langt ut mellom fjeldene gik han, og alt forekom ham nyt, som det gjør naar man vet, det er sidste gang man ser det. Han ønsset ikke hvor han gik hen; men tilsidst kom han til en dal under høie klipper. Han hadde ingen erindring om den. Her salte han sig ned og klemte bøsken mellom knærne.“

„Harveys stemme svigtet ham. Han bøide sig utover gitteret og la sin haand som rystet litt paa den gamle skulder.

„Hadde den gamle skræppekaren ikke været som gav ham blomsterfrøet,“ sa han høitidelig, „saa hadde stakkarens hvite ben nu lagt ute mellom disse fjelder.

Han hadde allerede taaspidsen paa avtrækkere — da han fik øie paa en mengde hvite blomster nogen faa meter borte ved foten av en skraaning med mange løse stener — hvite akeleier, ikke av den slags som vokser vilt mellom fjeldene — men haveakeleier. Et minutt omtrent saa han uforstaaende paa dem, men saa —“

Harvey taug igjen, og hans haand skalv paa den gamle skulder.

„Da dukket nogen ord op i hans erindring: Hvit akeleie. Avhærdet, perennerende. Saas om høsten i godt tilberedt jord. Han husket at han hadde stukket frøet i lommen; men for nu hadde han ikke senere tænkt paa det. Nu kunde han forslaa at det var drysset ut av hans lomme, da han faldt hin uveirsnat. Frøet hadde spiret; varmet av Solen og vandet av uveiret var det vokset op, mens han vandret om mellom fjeldene, og Herren hadde holdt sin haand over det, til den rette time var kommet. Der var kommet nu. Stakkaren var kommet ut i dalen for at dø; men de hvite blomster bad ham om at leve. Han skrapte med bøssekolben i jorden — og der var solvaaren!“

Harvey taug igjen. Taus som han tok den gamle pipen av munden og rystet asken ut. Mange smaa gnister faldt i græsset og sluktes i duggen. Duften av indianertobakken døde hen.

„Se, det var begyndelsen til den hvite akeleie mine,“ sa Harvey, „og like siden —“ hans haand grep om den gamle magre skulder, og hans stemme lod høit og kraftig — „og like siden den dag har stakkaren holdt utkik efter den gamle skræppekar, som gav ham blomsterfrøet, og som derved tillike skjænkhet ham liv og rigdom og lykke.

Nu tror han at han har fundet ham,“ sluttet Harvey, idet han igjen dæmpet stemmen og lænet sig ut over gitteret. — „Han tror at han nu tilsidst har fundet ham.“

Skræppekaren sat taus endnu en liten stund, saa skottet han op til ham og sa meget mildt:

„Hvad vil saa stakkaren — den gode stakkare — gjøre med den gamle mand, hvis han har fundet ham?“

„Gi ham alt hvad han ønsker og kan trænge til,“ sa Harvey rolig.

„Hvilket?“

„Ønsker han et hus, skal det være hans,“ sa Harvey. „Begjærer han en farm, skal han faa den. Penger kan han ogsaa faa — alt hvad han ønsker, skal gis ham.“ Han smilte; men hans skarpe øie var dugget. Skulderen under hans haand var saa tynd og skropelig, og skjorten saa fillet, og ansigtet som var vendt op mot ham var saa gammelt og utgrundelig.

„Men hvis nu den gamle skræppekar ikke trænger til noget, min ven?“

„Han maa da trænge til tusen ting!“

„Ikke en eneste,“ sa den gamle med bløt stemme.

„Ja, men —“

„Hør nu — nu er det min tur til at tale.“

„Jeg hører.“

„Skræppekaren er gammel — vil han bli ung naar De sætter ham ind i et nyt og fint hus?“

„Nei.“

„Han er megot fattig. Men den fattige mand, som intet ønsker sig, er likesaa lykkelig som den rike.“

„Kanske.“

„De vil lægge ham i en fin og bløt seng; men hvad om han nu ikke kan sove i den, fordi han savner træernes grener og vinden som bevæger dem?“

Harvey hadde intet at si.

„De vil gi ham god mat og drikke! Men der er dem som lider hunger skjont de er overmætte, min ven. Sæt nu, at skræppekaren hungret efter som-

mermorgenens dæmning, skoghuggerens baal om vinteren og stiene mellom fjeldene?“

Harvey taug igjen. Den gamle reiste sig langsomt og tok sin kurv. Harvey for sammen; han sa heftig:

„Ja, men se, hvad han — hvad De har gjort for mig.“

Den gamle smilte blidt.

„Han gaar bare med sin kurv,“ sa han blidt, „og det er den gode Gud som bestemmer, hvad der skal komme ut av den. Til Dem er der kommet et pent hus og en have med hvite blomster, som kan glæde Deres hustru. For mig —“

Han spændte kurven til skuldrene, tok frem sin lille tobakspung, stoppet og tændte sin pipe.

„De er en god mand,“ sa han mellem dragene av pipen; „men der er én ting, De ikke kan. De kan ikke gjøre den mer lykkelig, som intet trænger til.“

„Jeg oppgir det ikke allikevel. Tusener av de bedste ting venter paa Dem, saasnt De trænger til dem. Naar De blir ældre eller syk kommer min tur.“

„Kanske.“ Den gamle skikkelse trak sig tilbake i mørket.

„Vil De da ikke ta det mindste nu?“ ropte Harvey, som om den tiltalte allerede var langt borte.

Den gamle betænkte sig. Derpaa plukket han en av akeleiene, som nikket ut gjennom gitteret — en enkelt blomst.

„Denne til erindring,“ sa han.

Duften av indianertobakken bolget op gjennem villaveien, og Harvey blev staaende alene tilbake mellom de hvite akeleier. I haanden holdt han et rødt lommestykke. Han løftet det og indaandet den stramme lugt, der for ham aapnet alle hans fortids porter. Halvt skamfuld forte han det op til sine læber.

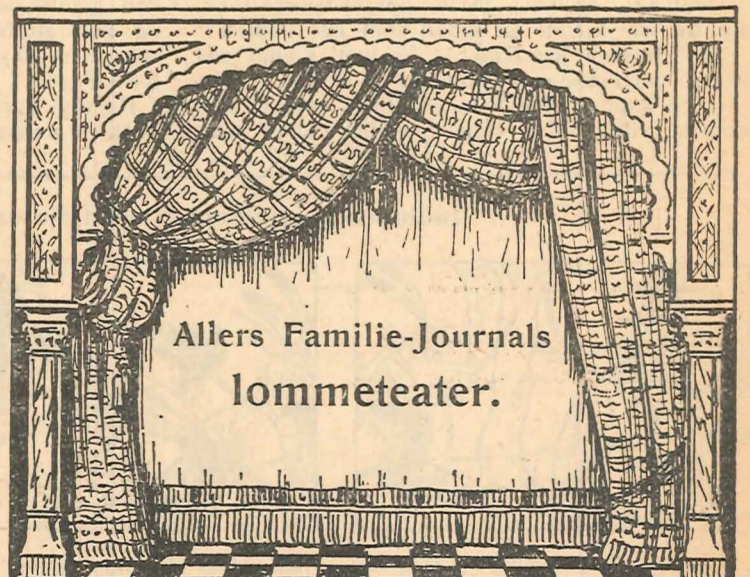
Løsninger paa opgaverne i dr. X' afdeling i nr. 18.

63. Regneopgave: Denne opgave løses bakfra, idet man begynder med resten 5, hertil lægger 13, dividerer det utkomne med 3 og ganger med 6, hvorved faas 36. Trækker man herfra 14, faar man tallet 22, hvilket var det tal som var tænkt paa.

64. Hvem kan læse grønlandsk: „Den pungen tom, som en andens penger ligger i.“

65. Navnetavlen: Ved at gaa fra bokstav til bokstav i tavlen, kan man bl. a. danne følgende ti mandsnavn: Moses, Henry, Tom, Frank, Harry, Seth, Sam, James og Josef.

66. Bokstavrebus: Naar noden er størst, er hjælpen nærmest.

Forteppe til lommeteater paa sidste side klippes ut og klistres bakpaa teksten til 1. akt.

Vademecum
giver sterke, sunde
Tænder
Tuber à 1,25.
Tandvand Kr. 2,00 og 4,00

Fotografier for-
størres
til 32 x 45. Et stort prægtfuldt billede
med smagfuld indfatningskarton, der
sendes sammen med indsendte foto
som opkrav, kr. 8,00 + porto. Send foto-
grafier til
Kunstforlaget Bromid, Kristiania,
Dronningensgate 38.

CYCLER,
letløpende,
bedste materialer,
laveste priser.
Agenter antages.
Fortang prislister.
Bellin Andresen. Ekspd.: Carl Johans-
gt. 7, 1. Kr.a. (Indg.: Dronningensgt.)

M. ZADIG'S
HVITE TJÆRE CREME
Krukker à 1,80.
HVITE TJÆRE SÆPE
GIR REN HUD.
M. ZADIG A/S. Kr.ania.

Uhrmaker
VERLI
Armbaandsuhre.
Lommeuhre.
Akersgt. 26, ved Carl Johansgt. Chr.ania.

Nu kan alle faa et kraftigt haar og skjæg,
alt løst haar overflødigt.

Ravissant haarvekst
fremkaldet det skønneste fuldskjæg og
det stilfuldeste overskjæg, fuldendte
øjensyn og et kraftigt, blankt og
skjont hovedhaar paa forbausende kort
tid. Farver ikke! Kan anvendes til
saavel blondt som mørkt haar.
Skjældannelse og haarvælfald hører
straks op og »Ravissant haarvekst»
virker derefter som kraftig føde for
haar- og skjægrodde.
Garanti for pengenes tilbagebetaling,
hvis ovenstaaende virkning ute-
blir, medfølger hver flaske.
Nedenstaaende et lille uddrag av en
mængde anbefalinger, vi har faaet.
Hr. E. P. skriver: »Jeg kan efter
at have anvendt 3 fl. av Deres haar-
middel bekræfte, at jeg har faaet min
kraftige haarvekst igjen til trods for,
at mit haar var faldet helt av.»
Fr. E. A. skriver: »Deres haar-
middel »Haarvekst» har vist sig at
være aldeles utmerket, idet mit haar er
blevet meget rikere og fyldigere.»
Fr. D. T. skriver: »Ifølge Deres ønske vil jeg hermed gi »Ravissant haar-
vekst» min bedste anbefaling, da mit haar er blevet langt og kraftigt, siden jeg
begyndte at bruke dette middel.»
Fr. A. H. skriver: »Deres haarmiddel »Ravissant haarvekst» fortjener den
bedste anbefaling. Det har paa relativ kort tid gjort mit haar stort og kraftigt.»
Læg — naar De friserer Dem — merke til, om haaret gaar av. I saa fald
bør De snarest skrive efter »Ravissant haarvekst», saa at De maa kunne bevare
den haarrikdom, De har, og begynde med dette middel, medens det er tid.
Ravissant haarvekst. Pris pr. flaske 2,85 + porto, 2 flasker portofrit.
Sendes diskret pr. postopkrav fra
Ravissants generaldepot, Nørrefarimagsgade 9, København K.

Gammelt Kobber, Messing,
Aluminium m. m.
Kjøpes til høje priser. **Kristiania**
Kunst- & Metalstøberi, E.
Poleszynski, Øvre gate 7 og Kong-
sgate 29. Telef. 16703. Ved fore-
spørsel oggi kvantum.

Stipning av barberknive ut-
føres av Bergs Bo-
lag Eskilstuna. Guldmedaille: Stock-
holm 1897. Paris 1900.

Paa restaurationen.

»Hendes tænder er som perler
... synes du ikke?»
»Jø! Det er formodentlig derfor,
hun anbringer dem med et
saadant velbehag i østers!»

50 Kr. om Dagen
kan Enhver tjene paa en let og behagelig
Maade ved at indlægge Bilet nrk. F. J.
til Annoncekontoret. Købmagergade 16,
København K.

„Rego“ Seperatoren
har ved sidste prøve paa
Norges landbruks høiskole
besejret samtlige konkur-
rerende maskiner.

„Rego“
leveres i 8 størrelser.

Forlang prøveberetning
og specialkatalog.

S. H. Lundh & Co. A/s Kristiania.
Trondhjem.

Nervestyrkende
Fosfoferrin-piller pr. æske (100 piller) kr. 3,20.

og bloddannende er i høj grad Fosfoferrin.
der indeholder glycerinfosforsyre (hjernens
fosforforbindelse). Skader ikke tænderne.
Pris pr. fl. kr. 4 00.

Nordisk Musikforretning A/s
Avd. 1
Søgaten 2, Christiania. Tlf. 16834.

Norges
største spe-
cialforretning
i trækspil.

Egte
»HB» Gera
Trækspil

Billigste priser.
Katalog sendes gratis.
»Brukte trækspil kjøpes og tas i bytte».

Kalypin-pastiller
A. L.

er et virksomt og behage-
ligt middel mod irritation
i aandedrøtsorganerne.
Renser halsen, letter
slimavsondringen og gjør
stemmen klar og sterk.
Faes paa Apotekerne.
**Apothekernes
Laboratorium.**

Tangin mot Gigt
Tangin mot Ischias
Tangin mot Lumbago
Forlang
Tangin paa nærmeste Apothek

Bang & Tegner & Co.
Medicinske
Sæber
Exemsæbe

Cyklen „SMART“
I alle modeller stadig paa lager.
Forlang katalog.
Forhandlere
antas.
Lakering,
Fornikling og
Reparationsverksted for Cykler.
»SMART» Cyklefabrik,
Fritjof E. Aaberg.
Møllergt. 41. Tlf. 9180. Kristiania.

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben
Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike
med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49,
Kristiania, og De vil pr. post porto frit, motta nedenstaaende snitmønstre
utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

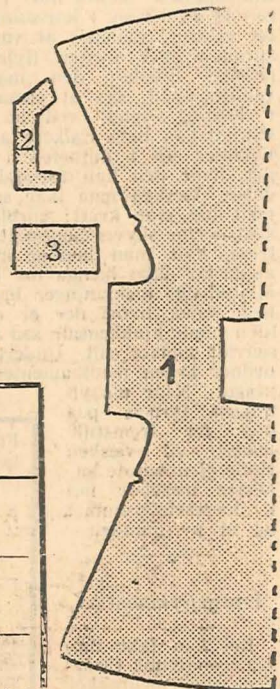
Kittelkjole til piker paa 1-3 aar.

Modellen er sydd av blaåt og hvitstripet stof.
Av det stripete stof bestaar den nederste del
av skjørtet og stripen rundt om halsen og
ærmene. Omkring livet er et bredt silke-
baand med roset. Der medgaar 1,10 meter
stof av 90 cm.s bredde.
Mønsteret bestaar, som
billedet viser, av 3 de-
ler.

- Fig. 1. Den halve kit-
tel.
- „ 2. Halsstripen.
- „ 3. Lomme.

Ved tilklippingen læg-
ges mønsteret langsmed
stoffet. Kittelen forre-
ste midte langsmed stof-
fets bredt.

TOJETS FOLK

Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 21 Pris 15 øre.

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition!

AADGIVER
for
HUS OG HJEM
Paa Land og i By

**Naar skal et barn lære
lydighet?**

Likesaa sikkert som enhver
ældre, erfaring og fornuftig mor
vil svare: „I barnets første le-
veaar,“ likesaa sikkert vil alle
unge, uerfarne og svake mødre
si: „Naar barnet faar forstand og
blir ældre.“

Men den mor som venter med
at lære sit barn lydighet indtil
det faar forstand og blir æl-
dre, vil komme til at føle, hvor
vanskelig opgaven da kan bli.

Naar barnet i de første 3-4
aar stadig har faat sin vilje, saa
vil det nok vise sig at det frem-
tidig ogsaa fordrer samme efter-
givenhet, og hvis man saa plud-
selig begynnder at sætte haardt
imot, saa kommer det stridige
og uskikkelige i barnets sind
frem. Mange forældre er selv
skyld i sine barns stive og stri-
dige karakter. De begynndte for-
sent at lære dem lydighet og
vil saa samtidig ta sindet fra dem,
det gjenstridige sind.

Hvor mangen far og mor har
ikke med bedrøvelse tilstaaet for
sig selv, hvor magtesløse de er
overfor sine barn paa det tids-

punkt. Barnet indsmigrer sig,
ber og plager for at faa sin vilje,
og naar saa forældrene tror at nu
kan det ikke lenger gaa an at foje
barnet i alt og derfor begynnder
de at sætte sin vilje igjennem,
da tyr barnet til sit sikre hjæl-
pemiddel, graaten; det graater og
skriker høiere og heftigere og op-
naar i de fleste tilfælder at faa
sin vilje.

I andre tilfælder staar foræl-
drene standhaftig og mener at
barnet skal bøie sig; de griper til
korpørlig refselse, som enten før-
rer til at barnet kues til at tie,
eller at barnets stridige sind naar
en ophidselse som kan gaa over
til krampe. I begge tilfælder for-
staar barnet slet ikke situasjonen.
Det faller ikke, hvorfor de tid-
ligere saa kjærlige forældre som
aldrig har negtet barnet noget nu
pludselig er blitt saa haarde mot
det og ikke sjelden faar dette
de sørgeligste følger for hele livet
paa barnets karakter.

Hvor meget lykkeligere er ikke
de barn som har lært lydighet
fra den spædeste alder, og de
forældre som indser, hvor meget
lettere barnaopdragelsen blir,
naar lydighet læres itide.

Likefra det øieblik, da barnet

Generende haarvekst
fjernes straks ved bruken av
Dr. Thompsons Depilatorium.
Kr. 4.25 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre.
Wolffs Magasin, Grønsen 10, Kristiania A.

Enhver, som lider af Blegssot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielssbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Bruken af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn. Neapel, Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Prima meierismør

kan letvint og økonomisk fremstilles paa hver gaard med vort nye patent »Fama« meieri (kombinert separator og kjerne). Pris kr. 220.00

ved den sidste officielle serieprøve ved Norges Landbrukskole viste vor »Fama« separator sig at være den bedste og billigste av samtlige prøvede maskiner. Forlang katalog, uttalelser og prøvebetning.

Eneforhandling for Norge:
Bernh. Øye's Maskinforretning,
Kristiania — Bergen — Trondhjem.
Norges største utvalg i alle slags moderne landbruksmaskiner.
Agenter antages.

Skaldethed helbredes fuldstændig

ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot etterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.
Torvgaten 14, Kristiania.

Arnt E. Hansen,

„Graat Haar“

forsvinder, naar man benytter

Apotheker Wolffs Haarfarve.

Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig. Letvindt. Kr. 4.50 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre. 3-dobbelt portion 10 kr. postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev.

Wolff's Magasin, Grønsen 10, Kristiania. A.

SKANDINAVIEN-AMERIKA LINE
Fra Norge direkte til Amerika
afgaar damperne Oscar II, Hellig Olav, United States, Frederik VIII medtagende passagerer i alle klasser.

Generalagent **FR. LIE,**
Karl Johansgate 1,
Christiania.

Køb i Tide!
30 forsk. Krigam. Kr. 1.—
50 „ „ „ 3.—
150 „ „ „ 20.—
100 tysk Kol. M. „ 20.—
(disse M. stiger enormt).
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 4.00, 1000 12, 2000 40 Kr.
Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

„Altidfin“

er
en meget praktisk papirpose til dame-dragter. Hele dragten puttes glat ind i en tynd papirpose, som binnes sammen ovenpå, og dragten beskyttes derved aldeles mot støv og møl. Papiret er mykt og sterkt. Dragten bevares storartet, og damerne blir altid fine.

Faas hos
Halvorsen & Larsen Ld.,
Skippergt. 40, Christiania,
og alle bok- og papirhandlere, farve- og manufakturhandlere.

DUX er den bedste sløpemaskine til Gillette Blade

Komplet i etui kr. 10,00

over 18,000 i bruk
Hvis ikke tilfredstillende efter 8 dages prøve tilbakebetales beløpet
FORSENDES PORTOFRI
Hovedagentur for Norge:
Marc. Hansen & Einar Clausen A/S
Vaagsalm. 3, Bergen

A's Norsk Medicinsk Varehus

Akersgaten 53, Kristiania.
Telegr. adr. »Varehuset«.
Alle slags toiletartikler.
» barberrekvisita.
» forbindsaker.
» bandager.
Støvsugere, isskaper. Elektr. sliperi.
Alt til syke- og barnepleien henholdende.
Utenbys ordres ekspederes raskt.

Man plages ofte

av liktorne eller øm, haard hud paa fotterne. Et nyt og sikkert virkende middel herimot er „Excellent“. Sendes utenbys mot forskuttsbetaling eller postopkrav for kr. 1,80 pr. ll. — porto fra

MORSEAGENTURET,
Keysersgt. 1, Kristiania.

„National“-Cyklen

Allerbilligst. Allerbedst.
Letløpende og solid. Rimelige priser.
Forlang katalog. Telef. 3962.
Torvgaten 29, Kristiania.

Tiger-Cyklen

er og blir den beste — og er utbredt overalt. 5 — fem — aars skriftlig garanti. Letløpende. Moderne. Elegant. Glimrende anbefalet. Forlang prisliste.
Agenter antas!
Skriv idag til
Olaf E. Anseth,
Cykkelforretning, Rekvissita, Markveien 58, Kristiania.
Telefon 21140.
Telegramadresse „Tiger“.

100% FORTJENESTE.

Mot innsendelse av beløpet eller mot etterkrav forsendes over hele landet

100 pakker blomsterfrø for kr. 12.00.

Frøet leveres i henvend 50 forskjellige sorter i vakkert kolorerte poser med avbildning av vedkommende sort samt kultur anvisning. Utsalgspris 20 til 40 øre pr. portion. 50 pakker kr. 6.50.

Fridtjov Larsens Planteskole og Frøhandel,
Husnes, Kvinnerød Hardanger.

Specialitet:
Bedre Harmonikaer.
Wilhelm Lanka,
Gera Reuss. Tyskl. 7.
Harmonika fabrikk.
Prisl. gratis o. franko.

„Gillette“

Barbermaskine,
dobb. forsolvet med 12 tveeggede blade i elegant etui kr. 20. 12 reservebl. kr. 4.00.
Coward & Thowson, A/S
30, Kirkegaten 30, Kristiania.

begynder at række efter en gjenstand som det ikke skal ha skal opdragelsen begynde.

De fleste mødre nærmer ikke at bedrove barnet, og i glæde over at det nu er blit saa stort og klokt at det kan gi tilkjende, hvad det ønsker, faar barnet den nævnte gjenstand, selv om den slet ikke passer for barnet. — Andre mødre leder straks barnets oppmerksomhet paa andre gjenstander, adspres dets tanker for at faa det til at glemme hvad det ellers vilde ha. Heri ligger det første store feilgrep i hele opdragelsen.

Man maa hverken gi barnet gjenstanden eller fjerne den fra dets tanker. La barnet straks forstaa at dukken, ballen, ranglen osv. kan det nok faa, men vasen, blomsten eller glasset kan det faa se paa, men ikke faa.

La det bare graate litt de første ganger, det lærer nok snart at graaten ikke hjelper noget i dette tilfælde. — Men her er det at mange mødre sier: „Barnet er for litet, det har ikke forstand og kan ikke indse, hvorfor det kan faa ranglen, men ikke glasset.“

Barnet skal heller ikke forstaa det; det skal straks lære at adlyde sine foreldre ubetinget, selv om det ikke forstaa grunden. Vokser barnet op i den vane fra ganske liten, saa blir opdragelsen let og glædelig, sindet blidt og frit for alle heftige og voldsomme kamper, og forholdet mellom foreldre og barn slik som det bør være.

Hjemmet.

Middel mot møl.

(Sluttet.)

Strømper, jakker, benklær m. m. pakkes ind i pakker saa store eller smaa, man ønsker dem. Ogsaa her maa man passe paa at aviserne er hele og at pakkerne er godt lukket. Om fornødent kan de ombindes med hyssing. Det sammenpakkede toi lægges derefter ned i skuffene igjen, som lukkes godt til. Etter dette kan man reise rolig bort, om det saa skal være i flere aar; for ultiot som er pakket ind paa denne maate kan ligge midt i et mølrede uten at møllene kan komme ind til det.

Selv om dette arbeide tar litt tid, vil det lønne sig, og naar man om høsten igjen skal krype ind i det varme ytter- og undertoi, kan man glæde sig over at ha det i god behold og samtidig vil man indse sandheten i det gamle ord: „Det er bedre at forebygge et onde end senere at skulle bekjempe det.“

I. Th.

Halsomslag.

Halsomslag anvendes baade varme og kolde, de sidste maa skilles ofte hvis de skal gjøre nytte. En slags halsomslag som benyttes meget er det Priesnitzske der har faat sit navn etter oppfinneren. Et passende stykke lærer, f. eks. et stort lommetørkle, lægges sammen eller længden, vris op i kaldt vand, lægges glat om halsen, bedekkes med en strimmel guttaperkapapir og ombindes med et stykke ultiot som er stort nok til ikke atene at dekke men ogsaa gaa litt utenom omslaget; i almindelighet skilles det hver eller andenhver time. Om natten lar man det ligge urørt. Det er altsaa et skiftende varmt og kaldt omslag, og oppfinneren anvendte det overfor alle slags halsbetændelser, fra de letteste forkjølelsetilfælde til de mest alvorlige. Det er ialfald et utmerket middel mot almindelig akut halskatharr og ved flere lettere, kroniske former. I alle alvorlige til-

fælde bør man naturligvis tilkalde doktor og reite sig etter hans forordninger.

Utskylning av næsen

foretas etter flere sykelige tilstander av dette organ, især ved betændelse av slimhinden, ved hvilken der ofte opstaar væske som kan ha daarlig lugt. I andet lald skal man ikke skylle næsen ut. Utskylningen foregaar ved hjelp av en sproite, med en saa stor spids at den utfylder næsebolet, eller med et litet dusjapparat, som hænges op paa væggen og er forsynt med en passende lang gullaperkalslange, i hvis ende man kan anbringe en saadan spids som nylig omtaltes. Knospidsen sættes ind i næsebolet og anbringes i horisontal (vandret) retning, saaledes at væsken fra sproiten eller dusjen flyter i like retning tilbake; den maa aldrig vendes opad, saa at strømmen gaar i retning opad, ved en feilagtig stilling kan man risikere at væsken kommer op i hulheten i pandebenet, hvor den kan forvoide betændelse. Væsken maa ikke sættes ind med for stor kraft; sprostestemplet skal derfor skyves langsomt og jevnt frem, hvis man bruker dusj, maa apparatet ikke hænges for høit. Til almindelige utskylninger brukes lunkent vand, hvori der er oppløst en liten smule kjøkkensalt, saa at vandet saavidt smaker salt. Undertiden forordner lægen medikamentelle tilsetninger. Naar utskylningen foretas paa den nu fremstilte maate, vil væsken rinde gjennom de haereste næsebor ind i næsesvelgrummet og ut av munden.

Lungegymnastik.

Det kan ikke indtrængende nok tilraades alle mennesker med sarte aandedrætsorganer samt

alle som har overskredet det firliende aar, i det mindste 3 ganger om dagen, hver morgen, middag og aften for maaltidene, og en fjerde gang, like før man skal lægge sig, at foreta metodisk lungegymnastik med omtrent 40—50 paa hverandre følgende dype indaandinger og utaaandinger. Man bør da helst, efterat man har løst paa sine klær og alt strammende, stille sig med ryggen op mot et laststaende bord eller lignende møbel, føre armene tilbake og skyve brystet godt frem, hvorpaa man langsomt og rolig foretar dype ind- og utaaandinger. Hvis man ikke er vant til det, vil man allerede etter det fiende aandedrag eller saa faa en fornemmelse av svimmelhet, da maa man stanse et oeblik, for saa at begynde paanyt igjen. Litt etter litt vænner man sig dog til disse dype og kraftige aandedrætsbevegelser og man vil kunne gjennomføre dem uten avbrytelse. De er av stor betydning for sundhetens bevarelse.

Kjeks.

1 1/2 kg. bygmel smulres 1/8 kg. fett eller smør. I spiseskefuld sukker, 1 teske salt, 1 teske hjortetakssalt. Eltes sammen med 1 kop melk. Rulles ut, skjæres ut og prikkes.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeidet nr. 1

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 2.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnenten.

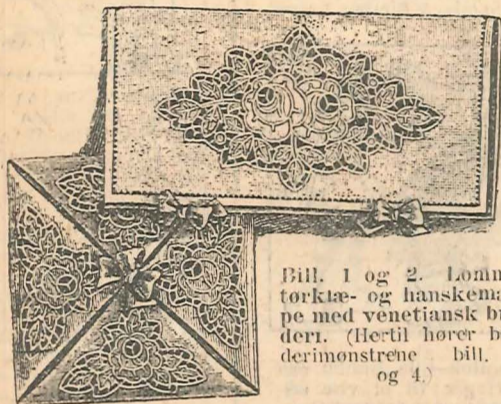

Hvad der interesserer damerne.

Lommetørklæ og hanskemappe med venetiansk broderi.

(Hertil hører bill. 1-4.)

Den nydelige lommetørklæmappe bill. 1 er 23 cm. i kvadrat (i sammenlagt tilstand), og den syes af et stykke batist eller fint lerret som er 33 cm. i kvadrat. De fire hjørner som bøies om, pyntes alle med en broderifigur som syes i venetiansk broderi med hvitt, glansfuldt

Bill. 1 og 2. Lommetørklæ- og hanskemappe med venetiansk broderi. (Hertil hører broderimonstrene bill. 3 og 4.)

brodergarn. Broderimonstret er angit i den virkelige størrelse paa bill. 3 og overføres paa stoffet ved hjælp av blaåt kopi-papir (gjennemskrivningspapir), og man syr all med knaphulsling.

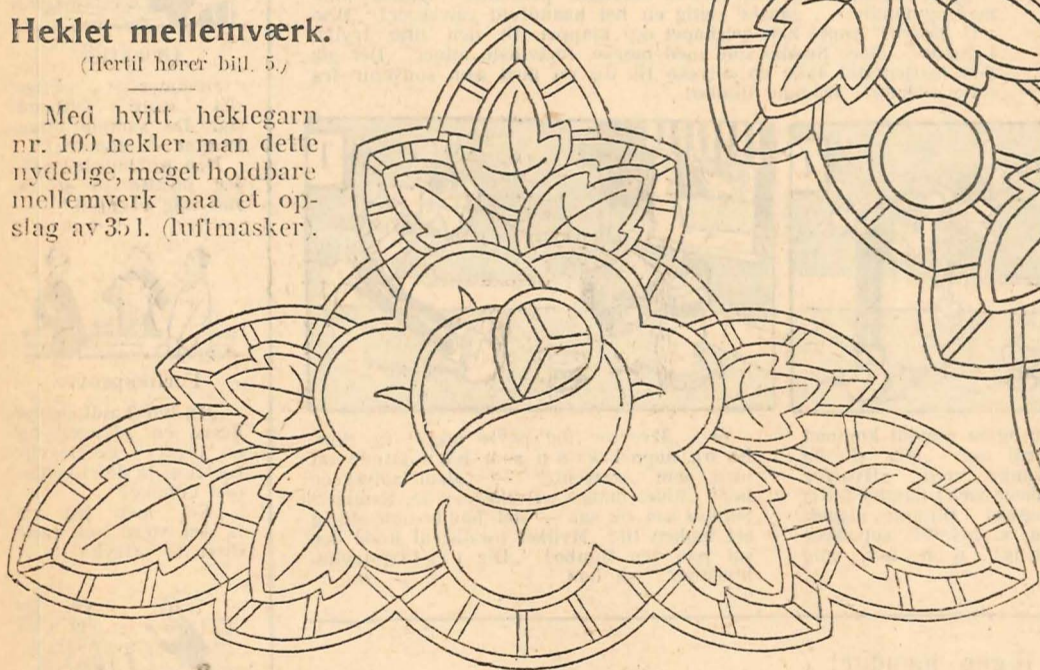
Mappen føres med rødt, blaåt eller bronze silketoi og knyttes med silkebaand i samme farve.

Hanskemappen bill. 2 lages av samme materiale som lommetørklæmappen, og den er i sammenlagt tilstand 38 cm. lang, 19 cm. bred. En 2 cm. bred hulfald pynter ytterkanten, og paa den overste side anbringes et meget pent, venetiansk broderi, til hvilket man overfører broderimonstret bill. 4 paa stoffet.

Heklet mellemværk.

(Hertil hører bill. 5.)

Med hvitt heklegarn nr. 100 hekles man dette nydelige, meget holdbare mellemværk paa et opslag av 35 l. (luftmasker).

Bill. 3. Broderimonster til lommetørklæmappens hjørner.

1. rad: 1 st. (stangmaske eller pinde) i den 30. l., 1 l., 1 st. i den næstnæste l., 10 f. m. (faste masker) i de næste 10 l., 3 l., 1 f. m. i den tredienæste l., 9 f. m. i de næste 9 l., 1 st. i den følgende l., 2 ganger avvekslende 1 l. og 1 st. i hveranden l., 4 l., arbeidet vendes.

2. rad: 1 st. i den 2. st., 1 l., 1 st. i den følgende st., 3 l., 1 f. m. i den tredienæste f. m., 13 l., som slynges fast i de følgende 3 l., 1 l., arbeidet vendes, 7 f. m. om luftmaskebuen som består av 13 l., 7 l., ar-

beidet vendes, 1 f. m. i den 3. f. m. før den næste st., 3 l., 1 st. i den næste st., 2 ganger avvekslende 1 l. og 1 st. i den næstnæste m., 4 l., arbeidet vendes.

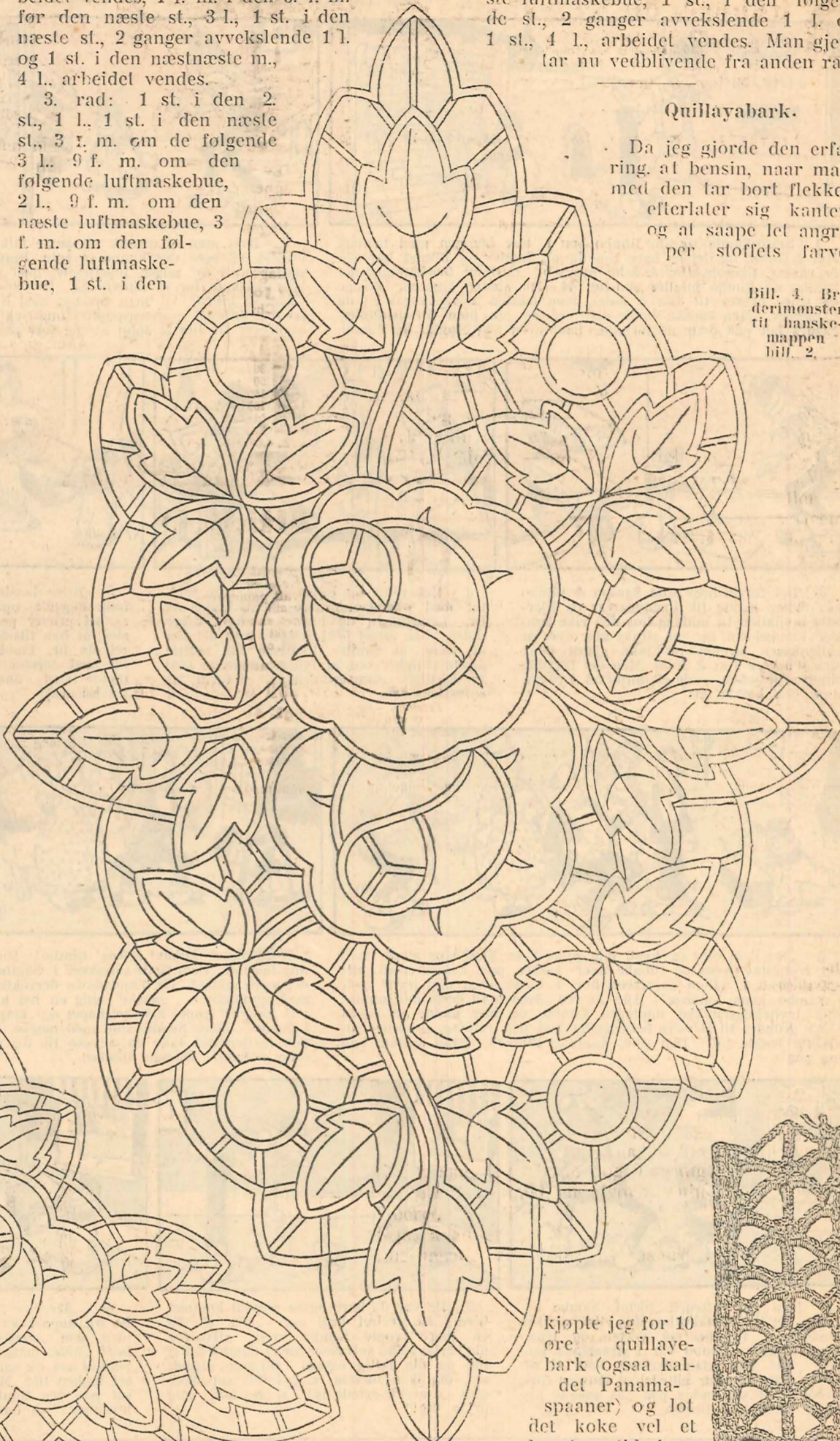
3. rad: 1 st. i den 2. st., 1 l., 1 st. i den næste st., 3 f. m. om de følgende 3 l., 9 f. m. om den følgende luftmaskebue, 2 l., 9 f. m. om den næste luftmaskebue, 3 f. m. om den følgende luftmaskebue, 1 st. i den

ste luftmaskebue, 1 st., i den følgende st., 2 ganger avvekslende 1 l. og 1 st., 4 l., arbeidet vendes. Man gjentar nu vedblivende fra anden rad.

Quillayabark.

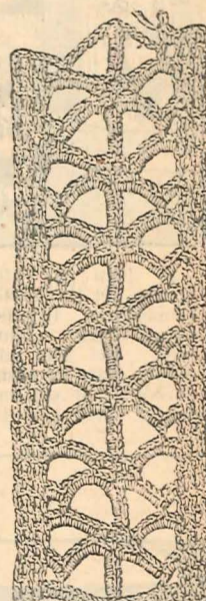
Da jeg gjorde den erfaring, at bensin, naar man med den tar bort flekker efterlater sig kanter, og at saape let angriper stoffets farve,

Bill. 4. Broderimonster til hanskemappen bill. 2.

kjøpte jeg for 10 ore quillayebark (ogsaa kaldet Panama-spaaner) og lot det koke vel et kvarterstid i 1/2 liter vand. Efter avkjølingen lot jeg

væsken gaa gjennom en sil og fyltde den paa en flaske. Naar jeg saa skulde ta flekker av et eller andet klædesplag, benyttet jeg litt av denne ekstrakt, og jeg hadde da ikke alene den glæde at flekkene forsvandt, naar de blev børstet let over med denne væske, men det blev heller ikke noget spor av quillayebarken tilbake, hverken lugt eller kant utenom flekkene, og de rensede gjenstande saa ut aldeles som nye.

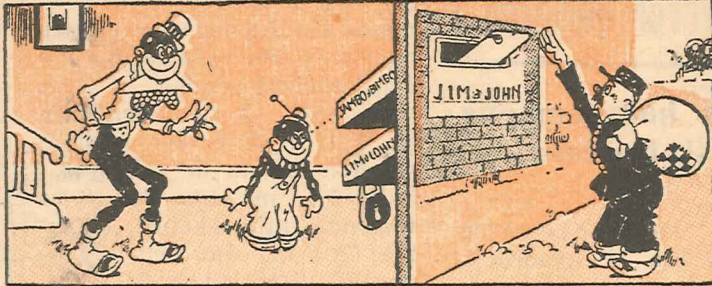
Bill. 5. Smalt mellemværk, heklet paatvers.

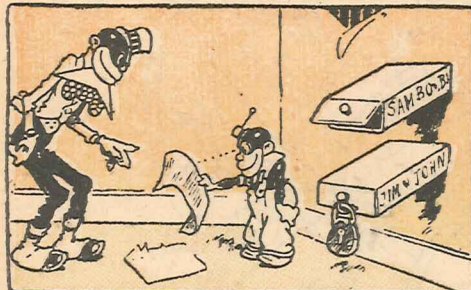
En tryllekunst.

1. Store Sambo og lille Bimbo bor i hus sammen med firmaet Jim & John, og det er bare rimelig at, Sambo og Bimbo har sin brevkasse, likesom Jim & John har sin. Derimot forekommer det Sambo og Bimbo mindre rimelig, at der stadig kommer mange og store breve til Jim & John, men næsten aldrig nogen til de to negre. Men måske kunde der ved en lur liten foranstaltning raades bot paa dette misforhold, tænkte en dag Sambo og Bimbo.

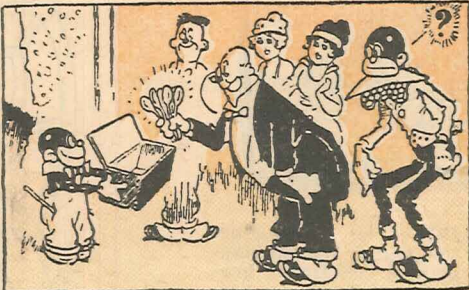
2. Hvis man et oieblik vil kaste blikket tilbage paa det forrige billede, vil man der kunne se lille Bimbo ifærd med at klippe stykker ut av noget tapetpapier med murstensmønster, ophængt som reklame for et tapetfirma. Hvis man nærmere betragter ovenstaaende billede vil man opdage, med hvilken kunstfærdighed Bimbo har anbragt murstenspapiret omkring brevkasseåpningerne, saa at breve til Jim & John av sig selv gaar i Sambo & Bimbos kasse.

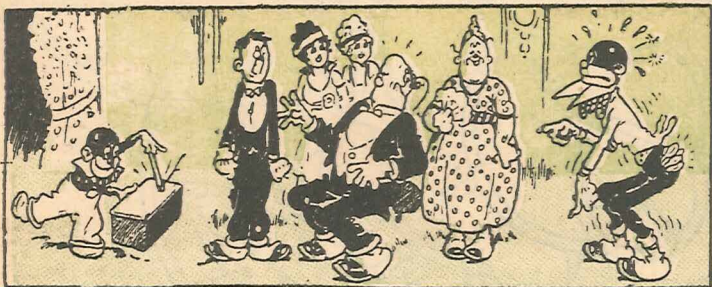
3. Det første brev som Sambo & Bimbo paa denne maate fik ihænde, var en hjerterlig invitation til middag hos den rike bankier Landsdown. De var straks klar over at indbydelsen strengt tat ikke gjaldt dem, men d'herrer Jim & John. Men det betydde mindre for saken, — de gik allikevel. Lykken staar den kjække bi!

4. Det viste sig ogsaa at de blev mottat med overstrømmende elskværdighed av hr. Landsdown og hans to unge, vakre dotre. Saa meget beklageligere maa det sies at være, at Sambo, kvitterte for mottat gjestevenlighed ved at fylde lommerne med forskjellige „smaaeindringer“ i form av solvskeer osv.

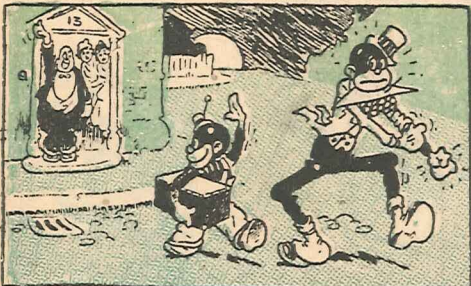
5. Efter bordet mottok lille Bimbo saa indtrængende opfordringer til at vise selskabet prøver paa moderne negertryllekunst, at han tilsidst gav efter. Han opfordret da hr. Landsdown til at lægge rikelig med solvtøi ned i en kasse som han hadde laant. Sambo blev het om ørene — solvtøi, usj!

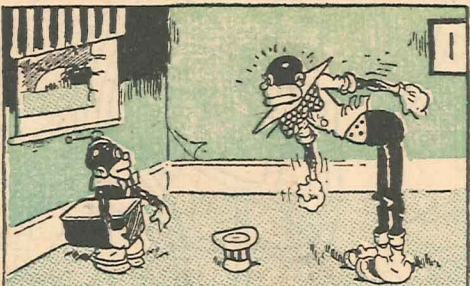
6. „Nu dem alle se, hvad mig gjøre!“ sa Bimbo og strøk med sin tryllestav frem og tilbage over lokket paa kassen med alle solvskeerne i. Dem solvskeer her i kasse, dem mig trylle over i Sambo hans lomme!“ Alle lo ved utsigten til dette morsomme, lille tryllekunststykke, undtagen Sambo, og han hadde jo ogsaa sine grunder til at være betænkelig ved den retning, sakernes utvikling hadde tat. Den lille, dumme Bimbo! Hvad tænkte han rog paa!

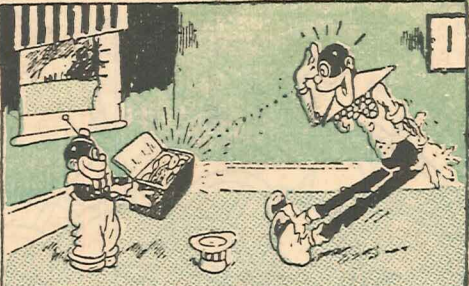
7. „Hokus! Pokus! Fileas! Bimbo! Sambo!“ ropte Bimbo. „Nu mig færdig! Dem finde solvskeer i Sambo hans lomme!“ Skulde det være mulig? Hr. Landsdown dersøkte personlig Sambos lomme og fandt . . . ganske rigtig en hel haandfuld solvskeer! „Bravo! Bravo!“ ropte hele selskabet og klappede til den lille tryllekunstner. Bare Sambo stod med mørke, fortvilede miner. Der gik den fortjeneste! Ikke en solvske fik de nu med som souvenir fra dette selskap! Dumme Bimbo!

8. Sent paa aftenen forlot Sambo og Bimbo det fine selskap hos den rike bankier Landsdown, tiljublet av verten og hans vakre dotrer. Bimbo var i straalende humor. Det kan man derimot ikke si at Sambo var, og efter billedet at domme forberedte han sig endog paa „at snakke alvorlig“ med lille Bimbo.

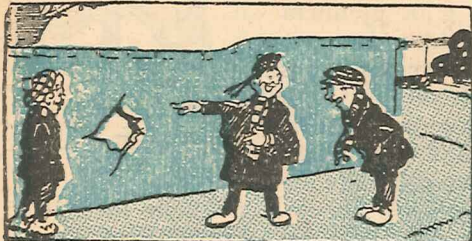

9. De var da bare ogsaa saavidt kommet hjem, da uvciret brøt los. „Mig si dig en ting!“ ropte Sambo vred. „Hvorfor dig trylle mine solvskeer væk? Sambo fattig nu, og dig fattig ogsaa! Dumme niggergut, dig ikke forstaa, i behøvede solvskeer som souvenir-eindring! Kom her, mig pryle dig!“

10. „Hvorfor dig pryle mig?“ sa Bimbo og aapnet kass n som han hadde tat med som „souvenir“ — „dem solvskeer her! Fine, mange solvskeer! Se, Sambo!“ Sambo saa og saa — det hadde han aldrig set maken til! Hvilket forslaget hode der sat paa den Bimbo! „Dig rigtig tryllekunstner!“ sa han.

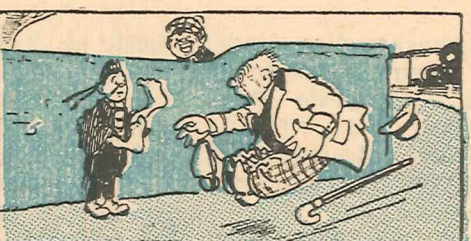
Fire ben og ingen hænder!

„Hver dag, naar vi gaar fra skolen, kommer vi forbi en mur med et stort hul i. Forleden dag blev vi enige om at vi skulde ha litt moro med en ældre herre som vi saa nærme sig fra det fjerne.

I en fart hoppet Jens og Ole over muren, mens jeg noksaa troskyldig stillede foran hullet i muren. Hvad er klokken? spurte jeg den ældre herre. „Først hænderne op av lommen, gut!“ sa han.

I det samme stak Ole sine bare fætter gjennom hullet i muren, saa de kom frem under mit regnslag, mine hænder beholdt jeg klokkelig i lommen. Den gamle herre var nær en besvimelse. (Se billedet.) s

Smaapluk.

Diskretion.

Gjesten: „Jeg horer, De er syk, hr. professor. Hvor gjør det mest ondt?“

Professoren (roper til sin hustru): „Augusta, hvor er det jeg har ondt?“

Fruen: „Naa, og nu ønsker De allsaa at gifte Dem? Har De ogsaa alvorlig overveiet det skridt, De staar i begrep med at foreta Dem?“

Piken: „Ja, det kan fruén riglignok tro. Jeg har været to ganger hos spaakonen og kikket stjerner og set i drommeboken og spurt det spiritistiske medium . . . og de sier alle at jeg faar held i kjerlighet . . . saa jeg handler sandelig ikke iblinde.“

Balkonversation.

Hun: „Kjeder De Dem her?“

Han: „Jeg kan ikke negte det . . . men i Deres selskap, frøken, kjeder man sig henrivende!“

Gemytlig.

Dommeren: „Efter det store indbrud har De samme alften foretat et mindre?“

Den anklagede: „Ja, jeg maatte jo se at faa mig et alibi.“

Forliksprøve.

„De har kaldt denne herre en slyngel og en Jøgger! Er De vilig til at ta de skjældsord tilbake?“

„Nei men jeg vil la det være nok med disse to uttryki!“

Antikvitetshandleren (til den fremmede som tilbyr ham et maleri): „Nei, det kan ikke nytte noget . . . jeg kjøper bare malerier av gamle mestrer.“

Den fremmede: „Ja, men saa passer det jo udmerket . . . jeg er netop selv gammel skomaker mester.“

Mot fotsved, saar-benthed og arm-sved er

Vasenol-Armé-pudder,
(fjerner al svedlukt),
nutidens bedste lege-anbefalte middel.
Forl. Vasenol-Armé-pudder paa apoteket.

20 opskrifter og fabriktionsmetoder over forskjellige artikler sendes mot indsendelse av kr. 2.25. Skriv strax til

SVIMERKER
I alle størrelser utføres, almindelig bokstavhøide, ca. 1 cm., kr. 0.65 pr. bokstav. Sendes mot opkrav. **Elias Katmo,** p. o. Øisletten pr. Namsos.

Nordisk Mønster-Tidende
er det største og bedste Modeblad i Skandinavien.
Kr. 1,20 Kvartalet, 20 Øre pr. Nr.

A. GRESVIG
CYKELFABRIK-SPORTFORRETNING
STORGATEN 20
KRISTIANIA.

Sportsartikler
for vinter- og sommersport.
Geværer og Ammunition.
Fabrikation av de anerkjendte Thor- og Diamant-Cykler.
Motorcykler.
Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

Haarfletter
av ægte haar og i alle farver fra 9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr.
Prøve av haaret indsendes. Exp. diskret mot opkrav.
Nordregt. II. **Einar Lehn** Trondhjem.

DIABOLO-cyklen,
model 1919,

er markedets eleganteste, letteste og sterkeste cykle. — Herre-, racer- og damecykler leveres kun i en model, nemlig med første klases utstyr og materiel. Beste sort gymkel. Vort lager av cykeldeler og sportsartikler anbefales. — Ved kjøp i partier indrømmes stor rab.

bat. Separatorer og landbruksmaskiner paa lager. Forlang katalog og offerter.
Ballangruds Maskinforretning,
Kristiania — Trondhjem.

Fregner
Fjernes paa faa dage kun med **Crème Any.** Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med **Crème Any;** det vil De ikke angre! Pris kr. 4.50. Utenbys porto 50 øre.
3-dobbelt portion 10 kr. postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev. Kun egte fra

Apotheker Wolff's Magasin,
Grønsen 10, Kristiania. A.

Forstørrelser
i ethvert format og utførelse bedst og billigst. Forlang prislister. Agenter antas.
E. I. Thoren, Box 72, Göteborg I.

Jernbaneuhret „Rex“.
Værdi 20 kr. sælges for kun 12 kr. 15 øre.

Kapslerne er til at skru av og paa, derfor er uhret **aldeles støvfrit.**

Om dette uhr har der været en saadan rift, at vi hittil ikke har kunnet skaffe det hjem fra Schweiz saa hurtig, som vore kunder har indsendt ordrer paa det. — Hvorfor? — Jo, man faar ingen andre steder end hos os et saa enestaaende godt og holdbart uhr til ovennævnte pris. Uhret er fint forsolvet, for- og bakkapselen er til at skru av og paa, derfor er „Rex“ aldeles støvfrit og desuten forsynet med et egte Præcisions-Schweizerverk, og vi gir paa dette uhr vor allerlængste garanti for god og sikker gang, nemlig i hele 5 — fem — aar. Hvert uhr blir naturligvis forinden avsendelsen omhyggelig efterset og regulert.

Vi har i den senere tid solgt flere tusind stk. av dette utmerkede uhr, og at vore kunder har været tilfreds med uhret, beviser de mange mottagne taksigelser og efterbestillinger paa baade to, tre og flere uhre fra folk, som før har faaet „Rex“-uhret og nu ønsker at skaffe venner og bekjendte samme fortrinlige uhr. Vort forraad vil snart igjen være utsolgt; vil De derfor sikre Dem uhret, da opsæt det ikke til imorgen, men indsend nedenstaaende bestillingsseddel endnu i dag.

BESTILLINGSESSEL til A. F. J. Rex
VAREMAGASINET A/S
KRISTIANIA.

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav stk. av det fortrinlige Jernbaneuhr „Rex“, der skal leveres mig til den billige pris av 12 kr. 15 øre pr. stk. plus porto. Der garanteres for god og sikker gang i 5 — fem — aar, og jeg forbeholder mig ret til at returnere uhret og faa mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved mottagelsen ikke skulde være fuldt tilfreds.

Navn _____
Adresse _____
Husk paa den punkterte linie at angive, om De ønsker et eller flere uhre.

Saafermt De ikke er fuldt ut tilfreds med uhret, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.

Tegn Dem som abonnent paa Nordisk Mønster-Tidende.

Grammofoneiere!

Plater
kr. **3.00**

I reklamesie-med vil vi nu i kort tid vækssælge ca. 10,000 — titusen plater for grammofon til den enormt billige pris kr. 3.00 pr. stk. Dette er nemlig hele kr. 1.50 under den pris, der idag blir forlangt for samme plate. For at nævnte pris kan oppnaas maa ordre paa **mindst 10 stkr. assorterte plater** indsendes. Ved ordre paa mindre antal er prisen kr. 4.50 pr. stk. = dagens pris.

For at lette ekspeditonen har vi ferdigpakket 500 pakker med 10 stkr. i hver, bestaaende av: **5 orkester- og 5 sangplater.**

Samtlige plater er **dobbeltspillede** (et stykke paa hver side) og av et **utmerket** fabrikat, der gjengir saavel sang som orkester paa den mest fuldkomne maate.

Med hver ordre maa medfølge **kr. 2.00** til dækning av porto og emballage. Ordre, der ikke vedlægges dette beløp, vil ikke bli ekspedert. Da vi desværre ikke ser os istand til at levere platerne efter spesifikasjon, tør vi høiligst anmode vore ærede kunder om kun at anføre paa hosstaaende bestillingsseddel, om vi eller flere pakker ønskes tilsendt. Reklamesalget varer kun i 14 — fjorten — dage.

Alle som ønsker at glæde sig ved god grammofonmusik kan nu hos **Musikcentralen A/S** skaffe sig hosstaaende smukke og gode apparat paa lempelige avbetalingsvilkaar.

Nr. 52 B

Dette apparat kan leveres for **135.00** inclusive **10 musiknumre** paa 5 dobbeltspillede plater samt **200 stifter.**

Kontant
15 %.

Hosstaaende gode og smukke apparat

er av de sidste nye konstruerte, med indebygget trakt, hvorfor det er meget let at transportere med sig, i tilfælde av reise etc. samt et ideelt apparat for privatleiligheter, hytter, sportsfolk etc., da apparatet ikke tager saa stor plads, som et med overbygget bliktrakt.

Dette apparat kan leveres paa samme betingelser som nr. 4212. Kr. 10.00 med ordren, kr. 25.00 + frakt og emballage paa opkrav, resten med kr. 20.00 pr. maaned.

Skulde nogen av vore ærede kunder ønske sig et større apparat, staar vi gjerne til tjeneste med illustrationer og prisopgave.

Kassens størrelse er 42 x 34 x 20 cm. i vakker notetrans utførelse.

Verket er som paa nr. 4212 (som for avteret i »Allers Familie-Journal«).

Lyddaasen er av de bekjendte koncertlyddaaser med gummifortætning.

A. F. J. **Bestillingsseddel.**

Herved bestilles _____ pakker med plater til kr. 30.00 for hver pakke; under forutsætning av at den indeholder 10 stkr. dobbeltspillede plater (5 orkester- og 5 sangplater).
Kr. 2.00 medfølger til dækning av porto og emballage.
Herved medfølger kr. 32.00 til dækning av platerne samt porto og emballage.

Navn _____
Adresse _____
Poststation _____
Hvad der ikke passer bedes overstreket.

Benyt Dem av denne sjeldne anledning til forl en billig pris at forsøke Deres platesamling.

Musikcentralen A/S
Akersgaten 61 .-. Kristiania.

A. F. J. **Bestillingsseddel.** Nr. 52 B.

Herved bestilles avbetalingsapparatet, inclusive 10 musiknumre og stifter. Til sikkerhet for indløsningen medfølger kr. 10.00 og tas kr. 25.00 + frakt og emballage i opkrav.
Herved medfølger kr. 135.00 ÷ 15%, lik kr. 114,75, der utgjør kontantprisen.

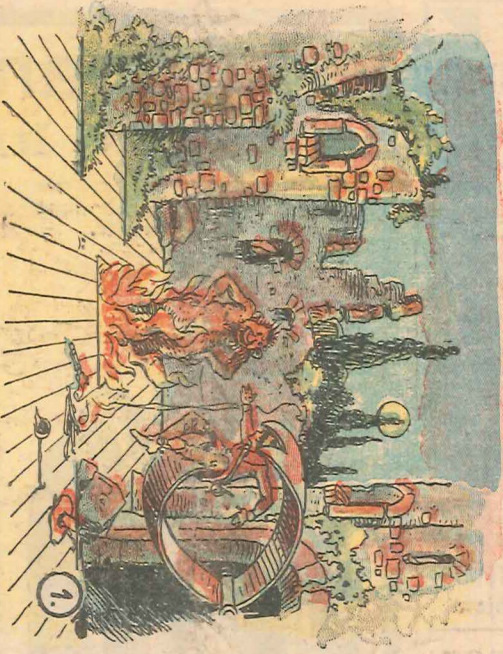
Navn _____
Adresse _____
Poststation _____
Hvad der ikke passer bedes overstreket.

Anden akt.

I tvøddets fyrrum — grytene koker og hober — gloende flammer silkes op alle steder — Henrik kan knapt trække pusten — gaar dog igang med arbeidet — tvøddet viser hvilke gryter som skal ha del særlig varmt — læser op i bogen — en fyrbøter er nemlig ikke nok — Henrik er usgfærlig — klækker i den største gryte — ul da! der er et menneske i den, endog en konge. Deres maffestæl, men hvad tror De saa, tvøddet vil si? — La os slippe hørt. Luk døren op — aa, taaptilighed — tvødder er ikke slik at ha med at glove — Henrik huserer dog paa hekseskulene — lægger i pistolen — skyter i dørrammen — værs god! veien aspen!

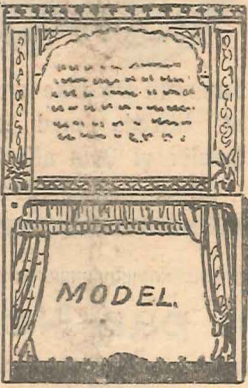
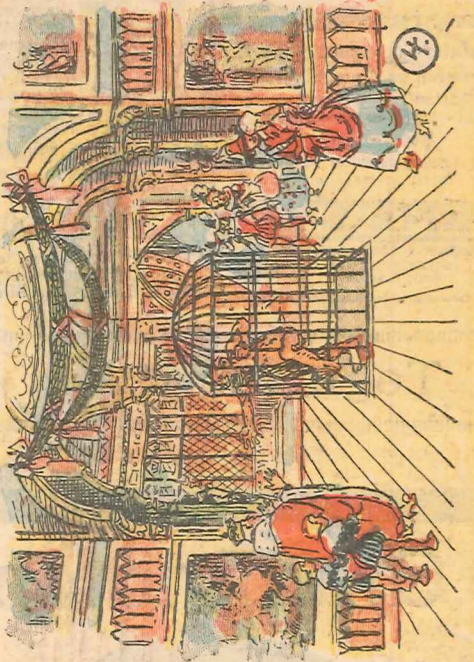
(2)

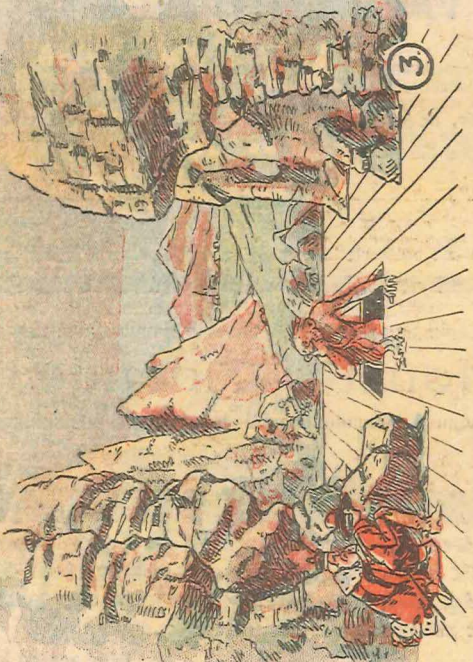
Fjerde akt.

Hjemmet paa kongens stot stor fest — lakker og guldhaarer, vin og kaker, liv og morro — kongen er henrykt, savner dog Henrik — Henrik været hos smeden hele dagen — kommer netop nu — stiller et voldsomt solid forbar midt paa gulvet — Hvad skal du med det, Henrik? — I den gave til Zoologisk have, Deres maestel — Hvad for noget, et tomt bur? — Tys! — Ding, ding, ding — klokken slaer 12 — underoplyst larm — hinner op av gulvet — lorden — knæken og braken — tvøddet kommer op — midt i buret! — Fangel, Deres Uhyrighet! — Henrik dagens hell — prinsessen og det halve kongerike i uligt — Fortæring, Henrik hadde regnet ut at tvøddet alltid kom kl. 12 og akkurat midt paa scenen — der, hvor hemmen er!

(4)

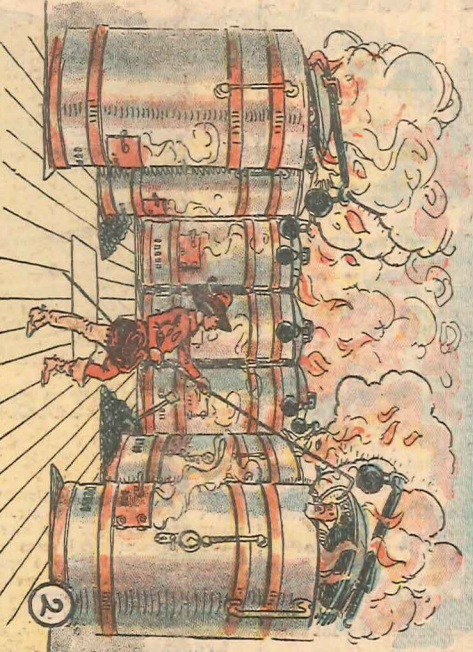
Klip dette stykke ut og kjøb lamperekken og de røde gardiner (nederst paa siden) fast paa den motsatte side — se forøvrig veiledningen i forrige nummer.

Tvøddets fyrbøter.

Skummet mat — klokken er 12 — gammel, ubyggeelig ruin — Henrik en farvende sverd sifter og stopper hekseskuler til pistolen sin — luerne fra haaret blaffer og flakker — underlige skygger går over de forvitrede murester — plutselig lyder en dunn klirren — det er tvøddets revessaks som klapper samnær — Henrik sprerler i den — Tvøddet mangler nemlig en fyrbøter til sine fyrgryter — andertordisk lorden — aa! at skyter midt i et flammehav av av jorden — Henrik lør om at slippe fri, — ja, hvis han vil være fyrbøter, — La gaa, hvis det ikke kan være anderledes, — Hevesaksen aapnes, og tvøddet forsvinder med Henrik i jorden.

(2)

Tredie akt.

Vild fjeldegn — kongen og Henrik paa hjemveien — segnerherdige av tvæthet — vover dog, ikke at hvile — tvøddet utvilsomt paa jagt etter dem — uret slaer 12 paa et kirkestaam i det fjerne — andertordisk larm — Henrik, som kjender stoen igjen skyter et skud krutt i en haandfrud heksenturt og kaster den paa lorden — skifter kongen og sig selv bak en fjeldbak — jannen blir sterkere — tvøddet kommer op — hoken av heksenturten svir haam i ønere — griner forargel, men kan ingenling se — heldigvis heller ikke hverken kongen eller Henrik — kutterer bistert og forsvinder igjen. — Du skal være min overskattester, Henrik! — Tak, Deres maffestæl, men vi er vist ikke færlig med den lurfaksen endnu.

(3)

Allers Familie-Journals lommeteater II.

Lommeteatret behandles som et „heksbrev“. Efterat prosceniehullet er skaaret ut og omkantet — paa vrangen — med gardiner og lamperække, spilles ved at folde teatret slik sammen, at decoration 1 viser sig i prosceniet samtidig med tekst ovenfor osv. Se forr. nr.

